

החיים שלא הם מסכה

רועי אהרון

כשהתינוק הראשון נולד עם מסכה, הוא מיד נלקח להשגחה
והתבוננות; אווה הרגישה שלקחו לה את הבטן. המחקרים
הוכיחו שהמחקרים נכונים; האורגניזם האנושי, אולי מנגנון
ההישרדות המתוחכם ביותר בטבע, עבר התפתחות והסתגלות
לנגיף. הנגיף יוצר מוטציה, האדם גם; כך היה מאז הגיח היצור
החד-תאי הראשון.

”הילד שלא רצה לשים מסכה”
קובץ סאטירי של סיפורים קצרים
על מגפת הקורונה ומחלות אחרות

מחיר מומלץ לצרכן: 0 ש"ח

הילד שלא רצה לשים מסכה

רועי אהרון

הילד שלא רצה לשים מסכה

רועי אהרון

מהדורה מוגבלת

מטעמים חברתיים, סביבתיים, וכלכליים, במהדורה זו הודפס מספר עותקים מצומצם, במתכונת של "תעביר את זה הלאה".
אשמח אם תקפידו להעביר את הספר הלאה, לאדם מתאים.

♥ תודה וקריאה מהנה ♥

דברו איתי:

<https://roiaharon.fun>

Call / SMS: +972-546-443-679

הספר מוגן באמצעות רישיון "Creative Commons".

מה שזה אומר, בגדול, זה:

תרגישו חופשי להשתמש בתוכן של הספר, לכל מטרה לא מסחרית,
כל עוד תציינו שזה מכאן.

אפשר לקרוא על זה עוד ב- <https://creativecommons.org>

הודפס כאן ועכשיו, על נייר ממוחזר.

נכתב במעבד תמלילים לכ"ר עם קוד פתוח, על מחשב יד-שנייה.

לכל הילדים

שנשמו את ילדותם דרך המסכה

כסת"ח

עלילות הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו הפרוע של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

סדר הסיפורים

הקדמה / 9

1. הילד שלא רצה לשים מסכה / 11
2. הקבצן / 23
3. לבריאות / 30
4. הבעיה / 38
5. קיצור תולדות הכינים / 42
6. אין מה לדאוג / 51
7. מה אתה נובח / 56
8. לא רציונלי, ולא במקרה / 61
9. מישהו / 68
10. פחדים, בע"מ / 73
11. צליל השקט / 79
12. 9/11/21 / 92
13. אחרי המבול / 97
14. ברצלונה / 105
15. 113 / 48

בנוס

16. חרא / 122

הקדמה

סיפורים אלו נכתבו, מן הסתם, במה שמכונה לעתים רחוקות "תקופת הקורונה". אני כותב "לעתים רחוקות", משום שנדמה שאותה תקופה – בת יותר משנתיים – חלפה כלעומת שבאה. אך האמנם כך הדבר?

לדעתי, דווקא יש סיבות טובות לחזור ולהתבונן באותו עלה נידף – אותה מהמורה שולית – משלוש סיבות עיקריות.

הראשונה, יש להבין אילו כוחות תודעתיים וכלכליים תרמו ליצירת המציאות הזו, על-מנת למנוע או להקל על ה"תקופה" הבאה – שתגיע בצורה כזו או אחרת.

השנייה, יש להבין כיצד אותה "תקופה" שולית, בה העולם כולו נעמד דום בן לילה, עיצבה ומעצבת את ההווה – של ילדינו או בכלל.

הסיבה השלישית, ואולי החשובה ביותר – אם מקשיבים ממש בשקט ובריכוז, כמו לתוך קונכייה, אפשר לראות כיצד מציאות שמושלים בה פחד ושליטה, התקיימה לפני הקורונה ומתקיימת גם אחריה, בתחומים אחרים (למשל: הכלכלה, או המרחב הטכנולוגי).

במתכונתו המקורית, ספר זה כלל סיפורים בנושאים רוחניים וחברתיים נוספים. מסיבות שונות, במהדורה זו קובצו רק הסיפורים העוסקים באופן ישיר בנושאים הקשורים ל"תקופת הקורונה". את הסיפורים החשובים האחרים ניתן למצוא בקובץ הסיפורים "זיון עם אלוהים".

למרות שהוא כולל שימוש רחב בכלים ביקורתיים וסרקסטיים, כולי תקווה שספר זה יניב הנאה, יעורר מחשבה ויניע לפעולה, על-מנת לתרום לקיום חופשי ואוהב יותר.

אמן.

הילד שלא רצה לשים מסכה

כשהתינוק הראשון נולד עם מסכה, הוא מיד נלקח להשגחה והתבוננות; אווה הרגישה שלקחו לה את הבטן. המחקרים הוכיחו שהמחקרים נכונים; האורגניזם האנושי, אולי מנגנון ההישרדות המתוחכם ביותר בטבע, עבר התפתחות והסתגלות לנגיף. הנגיף יוצר מוטציה, האדם גם; כך היה מאז הגיח היצור החד-תאי הראשון.

עד שהמדענים יחזירו לה את התינוק, אווה ביקשה מלוסיה, שכנתה לחדר הלידה, שתרשה לה להניח את בנה הרך על החזה; זה היה כמו להחזיק את אלוהים בידיים.

כדי לא לפגוע בהתפתחות התקינה של מושא המחקר, החוקרים הקצו לאווה מספר דקות ביום במחיצתו. באותם רגעים בודדים שלהם יחד, אווה בחנה בדקדקנות את העצם הכחלחל התמוה, שכיסה את פניו הזוהרות של בנה. גומיות לבנות נמתחו עד לאחורי האוזניים הקטנטנות, ושכבת קרום דקה מיוזגה ביניהן לבין העור הרך. חלקיקי מיקרו-פלסטיק זעירים נטמעו אל תוך סחוס האף, שלא היה גדול יותר מכפתור. כאשר ביקש הילד לינוק, הקרום האלסטי נמתח כלפי מטה, כמו זימים, ואווה הגישה לו את פטמתה.

היא לא הודתה בזה, אפילו לא בפני עצמה - אך אווה לא יכלה שלא להיגעל. הרופא המיילד, לעומת זאת, הוקסם מרמת הדיוק של המוטציה - הטבע חיקה באופן קרוב למושלם את המכניקה של המסכה. אלמלא ידע יותר טוב, היה מתפתה לחשוב שמדובר בעיצוב תבוני.

זן האפסילון האנושי היו מוגנים יותר, חלו פחות, חיו יותר. בברירה הטבעית כמו בברירה הטבעית, אורגניזמים אחדים התפתחו מהר יותר מאחרים. במהלך השנה שלאחר לידת האפסילון הראשונה, כשישים אחוז מהתינוקות נולדו עם מסכה. המחקרים הוכיחו שתינוקות מהזן הישן הם נשאים של מוטציות חדשות של הנגיף, וארגון הבריאיות העולמי המליץ

על סדרת בדיקות שתעבור כל אם לעתיד, לזיהוי מוקדם של תסמונת א-מסכתית.

שנתיים לאחר מכן, הגיעו מריה וג'וזף הנרגשים לבדיקת האולטרסאונד הראשונה.

במשך חמש שנים הם מנסים. טיפולי פוריות, פתק בכותל, זרעי גדילן מבושלים במרק סרפדים. רצה הגורל, ובערב יום הולדתה הארבעים של מריה, ג'וזף גהר עליה מאחור, היא הייתה בשלה כמו נקטרינה ובום, זה נתפס, כנראה משהו בזווית.

זה לא כואב, אמרה האחות, ומרחה את הג'ל הקריר על בטנה של מריה. זה היה אפילו נעים. זה אוחז בידה של זו, הם הביטו בגלי הקול המתורגמים לכדי כתם שחור-לבן, שנראה כמו היקום. מריה פרצה בבכי וג'וזף נשק על ראשה.

בשבוע האחד-עשר, ניתן היה לקבוע בדיוק של שמונים וחמישה אחוז את קיומה של מסכה תקינה, לפי גודל הלסת של העובר. "בדיקת השקיפות המסכתית", הרופא הסביר למריה וג'וזף, "אינה מספקת תוצאה חד-משמעית, אלא מציגה נתונים שניתן להשוות לתוצאה של אלפי נשים אחרות. לאחר שמזינים את הנתונים לתוכנה, היא מחשבת את הסיכויים שהעובר לוקה בתסמונת א-מסכתית, כך שניתן לצפות באופן סטטיסטי את הסיכוי לקיום פגם בעובר."

מריה עטפה את בטנה בידיה.

"אין מה לדאוג", הרגיע הרופא, "בקרב נשים רבות, גם כאשר התוצאה מצביעה על סיכון גבוה, העובר בעצם בריא."

הוא המליץ למריה וג'וזף על סדרת בדיקות נוספות, ליתר ביטחון, ומסר להם מסמך, שמריה אחזה בו כמו תינוק האוחז באצבעו של אביו.

השיטה הווגינלית לבדיקת סיסי שליה פחות כואבת מאשר החדרת מחט דרך דופן הבטן. סיסי השליה הם התאים המרכיבים את השליה, והם נושאים מטען גנטי זהה לזה של העובר. בגישה זו, הרופא מחדיר מוליך דרך הנרתיק, תוך

צפייה באולטרסאונד. דרך המוליך מוחדר קטטר, ובאמצעותו נשאבת כמות קטנה של רקמה. זה קצת לא נוח, ייתכנו גם כאבים קלים. לאחר איסוף הדגימה, בודקים אם סיסה השליה מכילים חלקיקי מיקרו-פלסטיק שהושלו מן המסכה, וכך ניתן לקבוע כמעט בוודאות את תקינות ההיריון. תופעות הלוואי הנדירות כוללות דימום קל, מומים מולדים באצבעות העובר, וכמובן הפלה, אך יתרונה הגדול של הבדיקה על פני בדיקת דיקור מי-שפיר (בה מנטרים חלקיקי מיקרו-פלסטיק מסכתיים דווקא בתוך הנוזל העוטף את העובר) הוא מועד הבדיקה. דיקור מי-שפיר מתבצע בשליש השני להריון; במקרה זה, אם התשובה שמתקבלת אינה תקינה, יש לסיים את ההיריון על-ידי גרימת לידה, פעולה לא פשוטה מבחינה רפואית ורגשית. זאת בעוד במקרה של תוצאות בלתי-תקינות בבדיקת סיסה שלייה, הנערכת בשבוע השנים-עשר להריון, ניתן לסיים את ההיריון בגרידה, שהיא פעולה פשוטה יותר.

"עד כאן," אמרה מריה. עם מסכה או בלי, לא הייתה לה כל כוונה להפוך את הנס שקורם עור וגידים בתוכה לביצה מקושקשת. היא התחילה לבכות, ממש להתייפח, הרופא קרץ לג'וזף, "אל תדאג זה ההורמונים," והסביר למריה, "הסיכון להפלה כתוצאה מהבדיקה נמוך, בין רבע אחוז לשלושה אחוזים, תלוי את מי שואלים."

מריה רצתה ללכת הביתה אבל לג'וזף היו טיעונים משכנעים, "אהובה שלי, חיים ללא מסכה הם חיים קשים, זה לא רק הסכנה הרפואית, ייטפלו אליו בכיתה, איך הוא ימצא עבודה, אהובה שלי, תחשבי איזה עול זה יהיה עבורנו," הרופא הסכים עם ג'וזף וחוז' מזה היה לה מסמך ביד, היא בחרה בשיטה הווגינלית.

ההיריון התקדם כשורה. בשבוע שלושה-עשר, סקירת מערכות מוקדמת, בשבוע ששה-עשר, תבחין משולש, בשבוע שמונה-עשר, דיקור מי-שפיר, ליתר ביטחון, בשבוע עשרים התינוקת בעטה בפעם הראשונה, ומריה פרצה בצחוק, בשבוע עשרים ושתיים, סקירת מערכות מאוחרת, בשבוע עשרים ושש,

העמסת סוכר ונוגדנים, בשבוע שלושים, אולטרסאונד מעקב גדילה, בשבוע שלושים וחמש, תרביית ל-GBS.

זה היה מסע מופלא.

במשך חמש שנים הם כל-כך רצו את זה, בלי לדעת אפילו למה, והנה, סיפור חדש עומד להתחיל, למרות שכולנו יודעים איך הוא ייגמר, בתוך כל ההכנות מריה כמעט ושכחה את החיים השלמים המתדפקים בפתח הדלת, את כל האהבות, המכאובים, כל האכזבות והמשאלות שגדלות לה בבטן. למרבה המזל - הרופא ציין את זה כבר בהתחלה - ציפרלקס היא תרופה ממשפחת ה-SSRI, ונחשבת בטוחה לשימוש בזמן ההיריון.

נותרה רק הלידה; בלידות רגילות של זן אפסילון, משרד הבריאות ממליץ על כמות כפולה של אפידורל, בשל הגירוי שעלולה לגרום המסכה לדופן צוואר הרחם. לאחר יממה בחדר הלידה, עם עשר אצבעות, עשר בהונות, ומסכה תקנית, נולדה אלכסנדרה, ומריה נולדה יחד איתה.

אלכסנדרה למדה ללכת, ולדבר, הלכה לבית-ספר, אחר-כך לאוניברסיטה, התחתנה ונכנסה להריון, עברה סדרת בדיקות, וילדה ילדה בריאה. בינתיים, הברירה הטבעית המשיכה לפעול פעולתה.

בדור הבא של ההומו-מסקריטוס, המסכה קיבלה את גוון העור של התינוק. הקרום נטמע עוד קצת לכיוון הלחי והסנטר, והגומיות מאחורי האוזן נראו כמו ורידים בולטים ותו לא.

בתה של אלכסנדרה כבר נולדה עם שכבת קרום דקה שנמתחת מהמצח עד תחילת הצוואר, נצמדת אל חלל הפה, מאפשרת לאכול ולשתות ללא כל פעולת זימים, ועדיין שומרת על כל סגולותיה של המסכה.

המוטציה האבולוציונית הוסיפה להשתכלל, וכאשר נולדה נכדתה של אלכסנדרה, הלא היא נינתה של מריה, המסכה הייתה לא יותר מאשר ממברנה ביולוגית מיקרוסקופית, שכבה עדינה ושקופה שכיסתה את הראש כולו, מן העורף, דרך

הקדקוד ועד הצוואר, כמעט בלתי נראית, כל-כך דקה עד שלא ניתן היה להבחין עוד מהם הפנים ומהי המסכה.

*

דורות חלפו.

העולם אליו נולדה סופיה, נינת-נינת-נינתם של ג'וזף ומריה, מיגר כמעט לחלוטין את התסמונת הא-מסכתית. הרוב קושקשו עוד לפני שהיה להם תאריך לידה, ואלו שלא, נשלחו למסגרות חינוכיות מיוחדות. בכל ארבעים שנותיה, סופיה שמעה על התסמונת הנדירה רק פעם או פעמיים, בשיעור ביולוגיה, ולא ידעה עליה יותר מדי.

לא היה זה עולם עתידיני, במובן של רובוטים משרתים או מכוניות מעופפות. נכון, האינטרנט היה קצת יותר מהיר. אבל עדיין היה צריך לחבר ולנתק את הראוטר כשלא הייתה קליטה, הצנימים עדיין נתקעו בתוך הטוסטר וזה שרף באצבע, והאורז עדיין התפזר על השולחן כשפותחים את השקית.

סופיה קמה בכל בוקר, נסעה באוטובוס לבית-הספר, חייכה לשאר המורים, הכינה קפה והתיישבה לשיחת חולין. בקוצר רוח היא חיכתה לצלצול הפעמון. כששמעה אותו, היא מיהרה לכיתה לפגוש את הילדים, שהיו הסיבה הבלעדית לכך שבחורה להיות מורה. ממבוגרים היא כבר התייאשה מזמן, ומגברים בפרט, שידעו לייצר חמש ג'י, עשר ג'י, מאה ג'י, אבל לא לאתר ג'י אחת קטנה ומתוקה שנמצאת בתוכה.

היא הייתה מעדיפה לעשות את זה לגמרי לבד, אבל המדע עדיין לא גילה איך – בלית ברירה היא ניגשה לבנק הזרע. זה לקח כמה ניסיונות, כנראה משהו תורשתי, אבל שלושים בדיקות ותשעה חודשים לאחר מכן, סופיה ילדה בן. היא לא רצתה להודות בכך, אפילו לא בינה לבין עצמה, אבל כשגוש האור הקטן נח לה על החזה, נמסה הכסות הפמיניסטית הקשוחה, היא כבר לא הייתה מורה, בקושי אישה, וסופיה רק

הרגישה שאותם שלושה קילוגרמים של רקמה עדינה, הם התכלית העילאית של חייה, שיותר מכל היא דבר אחד ודבר אחד בלבד, אמא.

כבר לאחר חודשיים, סופיה ידעה שיש דבר-מה חריג בילד. נכון, כל האימהות בבית-הספר חשבו שהילד שלהן מיוחד, ולכולן הייתה אינטואיציה אימהית. אבל אצל סופיה זה היה אחרת. לא עניין אותה להשוויץ; היא בכלל לא האמינה שהילדים שלנו הם שלנו, אם כבר אנחנו שלהם, והילד הזה, בין אם היה שלה או היא שלו, היה שונה.

אדם ייבב בכל פעם שסופיה דיברה בטלפון או צפתה בטלוויזיה, בילה שעות בבהייה במקס החתול, בקושי הגיב לקולות ורעשים.

מעל לכל, היה זה הברק שהיה לו בעיניים.

אדם גדל והלך לגן. בכל בוקר במעגל, הגננת שרה 'שלוש ילדים', ובמקום לענות 'שלוש הגננת' כמו כולם, אדם הפליץ. כל הילדים צחקו, ואדם נשלח לריבוע השקט. כשראה צעצוע שמצא חן בעיניו, הוא מיד חטף אותו, בין אם היה מונח על הרצפה, בין אם בידיים של ילד או ילדה אחרים. אחר-כך הוא נשלח לריבוע השקט. הוא סיפר לילדים האחרים שאין לו אבא, ושאל אם הם רוצים לחלוק אתו את אבא שלהם, ובתמורה הוא יחלוק איתם את אמא שלו. אבל הילדים בגן לא רצו לשחק אתו. אדם היה בוכה וצורח, עד שנרגע, וחוזר לשחק עם הקוביות.

הגננת זימנה את סופיה לשיחה, אבל לא חידשה לה מאומה - אדם סיפר לה הכל בכל יום כשחזר מהגן.

"הגננת רוצה שנעבור לגן אחר," סופיה אמרה לאדם, ואדם רק אמר: "היא לא גננת, אמא, היא זמרת."

בבית-הספר היסודי, אדם דקלם שירים בזמן שכולם ניסו ללמוד. כשהמורה העירה לו, הוא אמר לה: "אל תדאגי גברת אדלמן, יום אחד את תמצאי אבא." ולמורה לספורט אמר: "אתה כל הזמן מלטף את הקרחת שלך."

כשהגיע לחטיבה, אדם פגש את לואיזה. היה לה שיער בלוניני קצר וג'ינס קרועים, ואדם אהב אותה כמו שהשמש

אוהבת את העצים. הוא ניגש אליה ואמר: "לואיזה, אני אוהב אותך, אני אוהב אותך כמו שהשמש אוהבת את העצים." לואיזה שתקה במשך כמה דקות, ואז הלכה משם.

סופיה ניסתה להסביר לאדם, "לפעמים ישירות כזו עלולה להרתיע נערות צעירות," אבל אדם אמר: "היא לא נערה צעירה, אמא, היא נסיכה," וסופיה ליטפה את ראשו. הוא לא ידע שלואיזה ניסתה למצוא אותו בטיק-טוק כשהגיעה הביתה, ללא הצלחה.

הוא נכשל כמעט בכל המקצועות בשנה הראשונה בתיכון. במבחן במתמטיקה הוא המציא חידה ופתר אותה, במבחן באנגלית כתב חמשיר, ובמבחן בהיסטוריה צייר דיוקן של אדולף היטלר. חרף הישגיו הירודים, גילה הנער עניין גובר בתיאוריות פוליטיות, בדתות שונות ובפילוסופיה. ליום הולדתו קנתה לו אמו את "כוליות ואינסוף" של עמנואל לוינס, אף על פי שלא הבינה מילה ממה שכתוב שם.

לאחר שכינה את המחנכת "סוהרת" מול כל הכיתה, ואמר לה שהיא אישה ממורמרת - שבמקום להביט פנימה ולפגוש את הכאב שהיא נושאת איתה מילדות, מנצלת את המבנה ההיררכי הכוחני אותו היא מייצגת על-מנת לפרוק תסכולים פסיכולוגיים על כל תלמיד שאינו עושה דברה - סופיה קיבלה מכתב רשמי מהנהלת בית-הספר. הרבה מילים היו כתובות בו אבל בשורה התחתונה, או שהיא לוקחת את אדם לאבחון או שהוא מסולק מבית-הספר.

הרופא הניח ערימת מסמכים על השולחן.

"שב על המיטה, בחור," הוא אמר ודחף לאדם מכשיר לתוך העין.

"גברת, מה שמך שוב," "סופיה," "כן, סופיה," אמר הרופא וחיך אליה מבעד לשפמו, "את בטוחה שאת אמא שלו, את נראית כמו אחותו, תגידי לי רגע, עשית את כל הבדיקות במהלך ההיריון עם הבחור פה? אל תגידי לי שאת אחת מהילדות הטבעיות האלה? שמתנגדות למדע?"

סופיה לא ידעה על מה הוא מברבר, היא עשתה את כל הבדיקות, כולן יצאו תקינות לחלוטין.

"שמת לב לדברים חריגים אצלו? הוא מתקשה בלימודים? לא מצליח לפרש סיטואציות חברתיות? אומר דברים מוזרים?"

סופיה לא הייתה צריכה לענות, העיניים שלה אמרו הכל.

"ובכן, גברתי, חוששני שבנך סובל מתסמונת א-מסכתית."

"זוהי תסמונת מאוד מסוכנת ומאוד מדבקת. אני אסביר. הקרום המסכתי הוא האיבר האחראי על ויסות הפה וכל תפקודיו, לרבות אכילה, שתייה ודיבור, כמו גם על מיקוד הראייה. לוקים בתסמונת א-מסכתית מתאפיינים בראייה מטושטשת, הנובעת מברק מוגבר בעיניים, כמו אצל בנך, לעומת העיניים שלי למשל, ששכבת קרום דקה ואפרפרה מכסה אותן."

הרופא התקרב לסופיה, והרחיב את עפעפיו עם האצבעות, "הנה, תראי."

"ללא הקרום המסכתי, נגיפים עוברים בין פנים לפנים כאילו היו קרפדות שמקפצות ביניהם. הנגיפים הללו עלולים לגרום לשינוי בדפוסי ההתנהגות אצל כל מי שבא במגע עם החולה, למשל קושי ללמוד או לעבוד במסגרות נורמליות, פגימה ביכולת לפרש סיטואציות חברתיות, ועוד. אני ממליץ על ניתוח להשתלת מסכה. בינתיים, בחור, אתה תצטרך לחבוש את זה."

הרופא הניח מדווה שקופה על השולחן.

"רק לשים לב ששקע הנחיריים ממוקם מקדימה ולא מאחורה."

"אתה לא רופא, אמר אדם, "אתה..."

"תודה דוקטור!" התפרצה סופיה.

היא שילמה למזכירה והם הלכו משם.

"אני לא רוצה לשים מסכה," אמר הבן לאמו כשהיו ברחוב.

"שים את זה בכיס," אמרה, "ליתר ביטחון."

"פרופסור שלו חושף," אמרה המורה לביולוגיה בקול מונוטוני, "כי הנתונים העדכניים לסיבוך בהריון בעקבות בדיקת סיסי שליה או מי שפיר נעים בין אחד לחמש מאות לאחד לשמונה

מאות. ביום שני האחרון, התפרסם מחקר רפואי שדיווח על סיכון קטן עוד יותר, ואפילו אפסי. מסתבר שהשיטה בה קבעו עד עכשיו את הסיכון אינה מדויקת.."

אדם הרים את ידו.

"כן, אדם," אמרה המורה בחוסר-רצון.

אדם בהה בה בעיניים הבורקות שלו ושאל: "המורה, למה אני צריך ללמוד את זה?"

כמה צחקוקים והתלחשויות נשמעו ברחבי הכיתה. נערה אחת התחילה לגרד את הסנטר, ונער אחר שפשף את העיניים.

"אדם, אין לי זמן לשטויות שלך."

"לא, אני שואל ברצינות, אם מחקר חדש כל פעם מראה שהמחקר הקודם היה שגוי, למה לי להאמין למחקר החדש, ולא לאותם יידעונים עם כדור-בדולח, רופאי-האליל שערכו מחקרים שגויים, החל מהופעתו של ההומו-מסקריטוס הראשון ועד יום שני?"

שני נערים, שתמיד ישבו בסוף הכיתה והשחיתו את השולחן, האזינו בקשב, והחלו למתוח את קרום הלחיים שלהם.

"כן," שאלה תלמידה אחרת, "למה אנחנו צריכים ללמוד את זה? למה אנחנו לא יכולים לצייר, או לנגן, או ללכת לים?"

אדם הסתובב, וראה שזו לואיזה.

"ככה עובד המדע," אמרה המורה, "כל פעם משתפרים קצת, עד שנגיע להבנה מוחלטת של הכל ייקח עוד כמה שנים.. בחור צעיר, איפה המסכה שלך? באבחון שלך צוין במפורש שאתה מחויב לחבוש את המסכה אם אתה רוצה להמשיך ללמוד בבית-הספר שלנו, ולפי הברק שלך בעיניים כמדומני שאתה שוב מצפצף על החוקים ומסכן את שאר התלמידים."

"אני לא רוצה לשים מסכה," אמר אדם, והמורה סילקה אותו מהשיעור.

זה מאוד מסוכן, היא חשבה לעצמה.

דיווחים על מקרים נוספים של תסמונת א-מסכתית הגיעו לאולפן החדשות. המדענים עבדו במרץ על-מנת למצוא הסבר לתופעה, לפי חוקי הברירה הטבעית, שכן הברירה הזאת, הטבעית, תעשה הכל, אבל הכל, כדי לשרוד, דרכיה עקלקלות ופתלתלות, לא תמיד מפענחים אותן בנקל, אבל מה שבטוח, אפשר לסמוך על המדענים, שימצאו הסבר ראוי, מדוע הברירה עשתה את שעשתה לצורך הישרדות ולצורך זה בלבד.

במקביל, הנשיא עלה לשידור והסביר: "חברה בריאה לא יכולה לתפקד ללא מסכות. אזרחים הלוקים בתסמונת א-מסכתית מתבקשים לקבוע תור בהקדם לניתוח להשתלת מסכה, או לחילופין, לחבוש את המדווה. כלומר את המסכה. שימו לב - המשטרה תקנוס כל אזרח א-מסכתי חסר מסכה, אבל השוטרים לא יכולים להגיע לכולם. כאן אתם נכנסים לתמונה, האזרחים הרגילים, הומו-מסקריטוסים שומרי-חוק. החל מרגע זה, כל זמן הוא שוטר, כל מנקה היא פקחית. הלוואי שהייתי יכול להעניק לכולכם תג משטרה מיוחד, "הוא התלוצץ, "ובכן הנה, הוא אמר והציג תג מוזהב למצלמה. אני מפציר בכם - אל תאפשרו ללוקים בתסמונת א-מסכתית לקנות בחנויות שלכם, לנסוע באוטובוסים שלכם, ללכת ברחובות שלכם. הם מסכנים אתכם ואת ילדיכם. זה או שאתם אתנו או שאתם נגדנו. ניתן לזהות אותם לפי הברק בעיניים."

למחרת, אדם לא הורשה להיכנס לבית-הספר. הוא חזר הביתה, ממרר בבכי, והבכי התחלף בחיוך גדול כשראה הודעה מלואיזה על המסך, זו הייתה תמונה שלה מחזיקה מדווה ביד, עם תיוג - הורדתי את המסכה, בא לים? - מסתבר שזה די פשוט להסיר את המסכה, היא חיפשה בגוגל וגילתה שעד גיל שמונה-עשרה אפשר פשוט לשלוף אותה מקדקוד הראש, כמו שקית גיילון, יש כת שלמה של הורים שמאמינים בלידות טבעיות ושולפים את המסכה מהילד ברגע שנולד, לרגע הוא דמיין איך כל הילדים והילדות מסירים את המסכה יחד, ונשארים פשוט ככה, פשוט כמו שהם, אדם שם בגד-ים, לקח ספר ויצא מהר החוצה, הוא עבר בחנות פרחים, "שים מסכה", אמרה המוכרת, "אני לא רוצה לשים מסכה", הוא עבר לחנות

שוקולדים, "שים מסכה", אמר המוכר, "אני לא רוצה לשים מסכה, "לא צריך, אדם חשב, אני אתן לך את הספר של לוינס, הוא עלה על האוטובוס לים, "שים מסכה", אמר הנהג, "אני לא רוצה לשים מסכה, אדם התחיל ללכת ברגל, עיניו בהקו יותר ויותר, האנשים ברחוב נצמדו לדופן המדרכה בזמן שהוא הלך, "הוא בלי מסכה, "שים מסכה, "הוא בלי מסכה, "שים מסכה, "אני לא רוצה לשים מסכה, "מה הבעיה לשים מסכה, "אתה מסכן את כולנו בלי מסכה, "אני לא רוצה לשים מסכה, "שים מסכה, אמר אמן שמפרסם בנק, "שים מסכה, אמרה דוגמנית פמיניסטית, "שים מסכה, אמרה קופאית שרצתה להיות בלרינה, "שים מסכה, אמר מתכנת ששונא מחשבים, "שים מסכה, אמרה קבליסטית שרוצה להיות מוארת, "שים מסכה, אמר מיליארדר פילנתרופ, "שים מסכה, "אני לא רוצה לשים מסכה, "שים מסכה, "שים מסכה, הם שאבו איזו הנאה בלתי-מוסברת מלעשות את הדבר שעשו כל האחרים, ולא חשוב מהו הדבר הזה, משל אותה שותפות-גורל מעוררת רחמים, המתבטאת בפעולה חסרת חשיבות כמו עטיית מסכה, מסוגלת לשים קץ לבדידות שנגזרה עליהם ברגע שנקלחו מהעפר ונילושו לכדי גוף נפרד, ולהסיר את החיץ בינם לבין העולם, "ילד, שים מסכה, הם אמרו, "אני לא רוצה לשים מסכה, הם הבינו שיחד הם יותר חזקים ממנו, זה היה נעים, "שים מסכה, הם כיתרו אותו, "אני לא רוצה לשים מסכה, הוא נפל לרצפה והם הקיפו אותו, "שים מסכה ילד, "אני לא רוצה לשים מסכה, אחד מהם ראה את המדווזה מבצבצת מכיסו של אדם, "שים מסכה, "הנה יש לו מסכה בכיס, "שים מסכה ילד, הם ריתקו אותו לרצפה, "שים מסכה, אחוז בזרועותיו וברגליו בעוד הוא מתפתל, "אני לא רוצה לשים מסכה, הם שמו את המדווזה על ראשו, "שים מסכה ילד, הוא נלחם אבל הם הצמידו אותה, "אני לא רוצה לשים מסכה, אדם נאבק לנשום, אבל האוויר לא נכנס דרך המסכה, "שים מסכה, "אני לא רוצה לשים מסכה, האנשים החזיקו את המסכה סביב ראשו, עד שהוא לא נאבק יותר, הספר של עמנואל לוינס נשמט על המדרכה לצידו ונפתח, היה כתוב שם: "לא תרצח הוא הדיבר הראשון של הפנים, יש בפנים, החשופות לחלוטין,

משהו מאוים, שכאילו מזמין אקט של אלימות, ובאותו הזמן,
אלו הפנים שאוסרות עלינו לרצוח, "אדם שכב שם על הרצפה,
ללא כל התנגדות, האנשים הביטו בו, וכמו שהם ביקשו, הוא
שם את המסכה.

הקבצן

לא הרבה קבצנים מסתובבים בעולם ומחפשים נקמה - רוב הקבצנים מחפשים סמים. אבל אוסקר הוא לא רוב הקבצנים.

כשאוסקר יבקש מכם כמה שקלים, הוא יישיר אליכם מבט ויוסיף: "בשביל המנה הבאה."

תתפלאו, זה עובד. ההייטקיסטים ברוטשילד במיוחד מעריכים מקוריות.

כל קבצן יכול להגיד את הדברים הנדושים, "אין מה לאכול", "הצילו ילדה קטנה חולה בבית." זה לא חוכמה. אבל לא אוסקר, לאוסקר יש.. תעוזה. הבן-אדם מדבר תכלס. הוא צעיר, הוא חתיך, יש לו מעיל עור, ואם תנסו להתקיל אותו, מנה של מה, תשאלו, הוא יגיד *הרואן* בלי למצמץ, באותה הקלות שבה אתם אומרים *אינזזה*.

אוסקר עלה על הטריק הזה במקרה, בשבוע שבו קיבל פטור מגיוס. הוא ניסה לקבץ כמה שקלים מבחור צעיר עם כובע קסקט, והמתחכם הזה הציע לקנות לו ארוחה. יש לו עצירות כבר שבועיים, תקוע לו קיא בגרון, והדילר עוד שעה נוסע לצפון; בלי לתכנן אוסקר התחיל לבכות בהיסטריה, "זה בשביל הסמים", הוא ייבב, "לא הייתי צריך לשקר, זה בשביל הסמים." הבחור עם הכובע נתן לו חמישים שקל וברח משם - אוסקר מיד הבין שהוא עלה על משהו.

קבצן מצליח כמו אוסקר כמעט ולא מגיע למצב של כאבי שרירים. במקרה הכי גרוע הוא פשוט מדדה לרחבה מתחת למשרדים ברוטשילד, שם כל החבר'ה קוראים לו בשמו הפרטי. הוא תמיד מוצא אצלם כל מה שצריך. הם מדברים אליו בגובה העיניים, וכל אחד מהם משתדל להיות זה שהכי פחות נגעל מהחתכים והמורסות בזרועות של אוסקר.

הוא יישבע לכם שזה לא היה באשמתו, הכל התחיל בגלל כאב שיניים. נשמע מצוץ מהאצבע, אבל הוא כבר קנה את אמונכם,

וחוץ מזה, מה יש לו לשקר? גם ככה כמעט ולא נשארו לו. שיניים, הכוונה. ברגע שימצא את הבן-זונה שעשה לו את זה, הוא יזריק לו את החומר בעצמו. בינתיים, הגיע הזמן למנה השלישית של היום.

המחט כאילו נכנסת פעמיים. פעם אחת כאשר היא חודרת בעקשנות את רקמת העור, פעם שנייה כשהחומר מוזרק פנימה. ברמה המיקרוסקופית היא חלולה, המחט, בכל זאת, הנוזל צריך איכשהו לזלוג החוצה. אף פעם אי אפשר באמת לדעת מה הכניסו לך במנה, וכיצד זה הופק, רק את ההקלה שמגיעה אחרי.

הגוף מגיב מיד. כולם מכירים את הסיפור המשעמם על הקולטנים והדופמין, אבל מבפנים זה הרבה יותר מעניין.

אוסקר דהר עם סוסי-הפרא והבפאלו השועטים בסוואנה, צלל עם האלתית במעלה הנהר בו שחתה, נתפס בכורי עכביש, התפוצץ כמו סופרנובה בקצה היקום. והכל בלי לקום מהמדרכה.

מתחיל להתקרר בחוץ.

למרות שההרואין לבדו עוטף אותו כמו שמיכה חמה, מריאנה שוב כיבסה לו את השמיכה, והנה היא יורדת למטה כדי לכסות אותו.

איזה יפה היא.

בחיים לא ראיתי מלאך עם כזה טוסיק שובב.

לפני הסגר, היא למדה עיצוב אופנה ועבדה בבוטיק קטן בדיזינגוף. שנאה את המיליונריות האשכנזיות ואת הנובורישיות המזרחיות באותה מידה. הסגר לגמרי ערבב לה את החיים, היא תרמה את כל הבגדים שלה, ובכלל חושבת לעבור מפה לאיזה א, לחיות עירומה ובחיים לא לראות עוד פיסת בד אחת.

לבקר את ההורים בבואנוס-איירס היא לא יכולה, מכניסים שם רק שלוש מאות איש ביום, כולל אזרחים. בינתיים אוסקר מספק לה עוד יציאה חיונית מהבית.

גם לאוסקר היה פעם בית. די גדול אפילו, בצפון העיר. עד לא מזמן הוא עדיין היה נוסע לבקר שם, באוטובוס.

אף אחד לא אוהב לראות נרקומן מזריק בתחבורה ציבורית, לשמחתו היו על האוטובוס רק תשעה אנשים, ותשעתם היו בטלפון, מאולחשים. אמנם לא כמו הנרקומנים באלנבי, אבל מספיק דומה כדי שאוסקר ירגיש בחברה טובה. אוסקר התיישב במושב האחורי, הוציא ת'כפית, הצית ת'אש, הפשיל ת'שרוול, טען ת'מזרק, שם אותו בפה, חסם ת'דם, פמפם עם האגרוף, מצא ת'וריד, הכניס ת'מחט, שיחרר ת'גומייה, משך קצת דם, ולחץ. העפעפיים היטקטקו, אמא התחילה להתייפח כשראתה אותו, ואבא אמר שעד שהוא לא הולך לגמילה שלא יעז לדרוך אצלו בבית.

לכל מטבע יש שני צדדים, ההרואין גם מחבר בין אנשים. תראו למשל את מריאנה ואוסקר, או את חבורת הנרקומנים בפינה באלנבי. במיוחד בימים כאלה, הם מתפקדים כמו יחידה אחת. מתחלקים בנדבות שווה בשווה. כשהשמנה משתינה על המדרגות של הבניין הנוצץ לשימור, הקירח עם העין הסתומה מסתיר לה. לא שיש אנשים ברחוב - מה גם שהפצעים הפתוחים על הפנים הרבה יותר מביכים אותה מהשתינה ובכלל מה שמעסיק אותה זה המנה הבאה - אבל זה יותר בשביל המחווה. וכשהקירח חותך את הוריד והופך למדרכה, השמנה שמה לו כמה קרטונים מתחת לקרחת.

לפני הסגר אוסקר השתדל לא להתרועע איתם יותר מדי. הם מבוגרים, ואין סיכוי שהוא גומר כמוהם. שנה-שנתיים הוא יוצא מזה, הוא רק צריך סגירת מעגל לפני (ככה הוא קורא לנקמה כשהוא לא בקריז).

והנה, עכשיו הוא צוחק על כל האנשים עם העבודות המסודרות והחברה והכלב. יותר חופשי מכולכם. אתם תקועים בארבע קירות שלכם והוא, העולם הוא ביתו, וסוף-סוף כולם התחפפו ממנו. זה לא שהוא הלך לקונצרטים קודם, או שמישהו התייחס אליו, חוץ מההייטקיסטים, אבל גם הם רק צעקו "אוסקר יא גבר", צחקו צחוק מאולץ, נתנו לו מאה שקל ועלו למשרד.

הבעיה היחידה היא שעכשיו ההייטקיסטים עובדים מהבית, והוא נתקע בלי המנה. אין לו ברירה אלא לעשות יד אחת עם החברה באלנבי.

מריאנה לא אוהבת לראות אותו איתם. פעם אחת החבורה שכנעה אותו לבקש ממנה קצת כסף - היא מודעת לכך שהסם לגמרי משבש את המצפן המוסרי אבל זה ממש צבט לה - במשך עשר דקות היא נופה בו.

היא מאמינה שהוא יצא מזה, מה לעשות, היא כזאת, מהסוג שמחליט להיות צמחונית בגיל שבע בגלל שהחזיקה אפרוח. אולי עם הסגר הזה ההורים הדפוקים שלו יעשו חשבון נפש, יתאפסו על עצמם ויבואו לקחת אותו הביתה. מי נותן לילד שלו משכך כאבים בגיל שתיים-עשרה, אז קצת כואבת לו השן אז מה, שיתמודד.

האמת, מי היא שתשפוט, בתור אחת שלא רוצה ילדים, את לא יודעת מה זה לגדל אותם, ומה זה לומר להם לא כשהם רוצים משהו. הם ניסו כמיטב יכולתם, שעות הם צפו יחד בסרטונים על קולטנים ודופמין - היא גירופיזיולוגית והוא פסיכיאטר בכיר - הם הסבירו לו הכל על האיוון ההורמונלי במוח שהופר, אבל זה פשוט לא עזר, הוא כל הזמן חזר על אותו משפט, "אני זקוק לסגירת מעגל ואז ישר אני מפסיק," ואמא שלו אמרה לאלברט, "זה הסם מדבר מגרוננו."

ירדתי לאיי-אם-פי-אם לקנות כמה פירות, בדיוק כשאוסקר הפשיל את השרוול וניער את המזרק. אף פעם לא התקרבותי אליו או דיברתי אתו. אני בסך הכל מתכנת בחברה שמייצעת לחברות ייעוץ שמייצעות לחברות שיווק דיגיטלי. הלוואי שהייתי אדם יותר טוב, אבל אני מפחד להידבק באיזו מחלה. אני מעדיף להסתכל על אוסקר מהמרפסת, ולקוות בלב שמצבו ישתפר.

היה תור, וכולם עמדו על המדבקות הצהובות שאיי-אם-פי-אם הדביקו על המדרכה כדי לשמור שני מטר מרחק. בכניסה הם הושיטו יד לאלקוג'ל, כמו קבצנים. אני מבין אותם לאללה, עד שנותנים כאן משהו בחינם.. לוקחים. בדרך חזרה אוסקר היה מרוח על המדרכה כמו קקי של כלבים. כשהוא ככה אני תמיד בודק מרחוק אם הוא נושם; בזמן שהסתכלתי קצף התחיל לצאת לו מהפה.

אופיום הוא נוזל התרמיל הבוסרי של הפרג התרבותי. לצורך הפקתו, מנקב החקלאי האפגאני או הבורמזי, בזהירות, שניים או שלושה חריצים קטנים לאורך לקט הפרח. על החריצים להיות מדויקים; חריצים עמוקים מדי, והמוהל הלבן נוזל לאדמה, חריצים דקים מדי, ויתקשה המוהל בתוך הלקט. עד תחילת המאה, מרבית האופיום הופק במשולש הזהב - אזור הגבולות שבין מיאנמר, לאוס ותאילנד. כיום ישנו גם הקרטל המקסיקני, אולם עיקר הייצור מתבצע באפגניסטן. כעשרים אחוז מהתמ"ג האפגאני מקורו באופיום, ובסך הכל, מוקדשים מיליוני דונמים ברחבי העולם לטובת הגידול. כדי להבטיח רווח מירבי, כופים הסוחרים על חקלאי הפרג להוריד את מחיר הגלם, עד כדי כך שהחקלאים מתקשים להרשות לעצמם לרכוש שקי אורז בתמורה ליבול. לעיתים, על מנת לכסות את החובות לסוחרים, מוכר החקלאי ילד או ילדה. יש יותר ממאה דרכים לחצות את המדבר, דרכו מבריחים בני החקלאים (אלו שלא נמכרו) את החומר המזוקק. אופיום מופק גם במקומות נוספים, כמו סין, הודו, קוריאה ויפן, באופן חוקי. כשליש מהאופיום ברחבי העולם משמש לצריכה בלתי חוקית - למשל בצורת הרואין, כשליש לצריכה חוקית - למשל בצורת משככי כאבים וסירופ נגד שיעול, וכשליש לצריכה בלתי חוקית שהחלה כצריכה חוקית.

אני חייב להודות שנכנסתי קצת לפאניקה. אולי אפילו צרחתי, לא ידעתי אם מותר להעלות אותו לדירה שלי, אסור לשהות בבתיים של אחרים אבל מה ההנחיות לגבי מי שאין לו בית, מריאנה ירדה מהר למטה, היא שאלה אותי כמה זמן הוא כבר ככה ואני התחלתי לגמגם, למרבה המזל היא תפסה פיקוד על האירוע.

"תישאר אתנו, אוסקר!" היא צעקה.

"זה לא משנה.." הוא מלמל.

"הכל ישתפר, אוסקר! תמיד יש תקווה!"

"זה לא משנה.."

"העולם צריך אותך, אוסקר!"

"עוד כמה שנים.. פחות כמה שנים.."

"תישאר איתי!"

"זה רק דופמין.. רק דופמין.. זה לא משנה.."

"זה לא!" צעקה מריאנה, "זה לא רק דופמין! יש גם סוסי פרא וסוואנות ונהרות וסופרנובות בשמיים!"

אבל את כל מה שבא אחרי סוסי פרא אוסקר כבר לא שמע. הנשמה שלו התנתקה מהגוף. העור לא גירד, הקולטנים לא ערגו יותר לאופיואידים. הוא היה נקי.

בהתחלה היה קשה לנווט, כמו לחצות כביש בלילה בזמן טריפ, רק צלול. אחרי זה הוא למד. הוא לא ממש היה באף מקום, אבל עדיין הרגיש שהוא נוסע. כמו שמנסים להיזכר במשהו.

אוסקר נזכר ברגע בו הרופא כותב לו את המרשם לטרוקסיקה. היא הבחינה בו, הנשמה של הרופא, ומיד התגוננה, "אל תסתכל עליי, זו אשמת התועמלנית." לנשמות אין זרועות, אבל היו בהן חורים וצלקות, והנשמה של הרופא אמרה: "אל תדאג, ייקח זמן אבל אני אחלים." הוא ביקר את התועמלנית החטובה רגע לפני שנכנסה למסעדה היוקרתית לפגוש את הרופא: "אל תסתכל עליי," היא אמרה, "אלו הרוקחים." אז הוא ביקר את הרוקחים של התרופה רגע לפני ששלחו את הטופס לאישור, "אנחנו רק עושים את העבודה שלנו," ואז את מנכ"ל החברה ואת ראש מנהל התרופות רגע לפני שחתמו על המסמך, לנשמות של כולם היו חורים וצלקות בזרועות שלא היו להן, אבל המעגל לא נסגר. הוא נזכר בפרסומת שקפצה לו למשככי כאבים בפייסבוק, והמתכנת הצעיר בפאלו-אלטו אמר: "זה לא אני, זה האלגוריתם, אני בכלל רק עובד אצל ראש צוות שיווק דיגיטלי," וראש צוות שיווק דיגיטלי אמר: "אני רק עובד אצל סמנכ"ל שיווק," וסמנכ"ל שיווק אמר: "אני רק עובד אצל מארק צוקרברג," והנשמה של מארק צוקרברג הופיעה לנגד עיניו, כמו רוח-רפאים, היו בה יותר חורים וצלקות מכולן, והיא אמרה לו: "בזכותי כולם מחוברים בעולם הזה, אבל זה לא אני, אני רק עובד אצל השטן, והשטן עובד אצל אלוהים."

הזיכרון כמעט הושלם, אבל היה שם עוד משהו לא פתור, הוא ניסה להיזכר מה זה היה, עד שהיא מצאה אותו - רוחו של צ'רלס דרווין שהייתה בגובה של בניין. הנשמה הענקית כמעט

נרפאה לגמרי מהצלקות, והיא אמרה לו: "חיה את חיך, ילד, כאן קר, קר כמו עידן קרח, ואף אחד לא מכבס לך שמיכה."
אוסקר ידע שהמעגל נסגר.

הוא הסתחרר מעלה ומטה, בדרך ראה את מריאנה, היא הייתה כדור זורח של אור, ואז את ההורים שלו, שניהם בכו, והתפללו, הדמעות שלהם היו אהבה טהורה - איך היא נראית? כמו אינסוף פתיתי-שלג, ואין אחד שזהה לחברו - וגם אותי הוא ראה, את הנשמה שלי, ואני את שלו, ושלי אמרה לשלו, תודה, תודה על שסבלת את שסבלת כדי לתת לי הזדמנות להיות אדם טוב יותר, תודה שהענקת לי סיבה לחיות.

בדרך כלל אוסקר מזריק דבר ראשון שהוא פותח את העיניים. עכשיו הוא רק אמר: "ראיתי את זה, ראיתי מה קורה אחר-כך."

הפרמדיקים הסבירו לו שהמוח שלו המשיך לשלוח אותות חשמליים גם כשלא היה בהכרה, שלהרואין יש מאפיינים פסיכואקטיביים, ושאם עוזר לו להאמין במשהו זה סבבה, הכי חשוב שייגמל, אבל כל מה שקורה, קורה בתוך הקופסה. אוסקר ענה שהוא רוצה ללכת הביתה.

כך או כך, אני שמחתי שהוא התעורר. הסתובבתי וחיפשתי את מריאנה, אבל היא נעלמה.

בחיים לא ראיתי אותה שוב.

בטח השיגה כרטיס לבואנוס-איירס.

לבר'אות

אאאאפפפפצצ'יי.

לעזאזל.

זה היה לפחות שבע. אם לא שמונה.

וככה באמצע הכיכר, אין סיכוי שהמוחתטומט פספס את זה.

לא, זה לא קורה לי, למה עכשיו, למה דווקא עכשיו? אסור לי לתת לזה לקרות, הבטחתי לה שהיום אני מגיע. אני אברח, פשוט אברח, אסתתר באחת הסמטאות והם לא יוכלו להור...

אין טעם. אפשר לשמוע אותו מגיע, מרחוק הוא נשמע כמו חתול שמגרגר.

השכנים יוצאים לחלונות, הם כבר יודעים מה קורה. כן כן, אתם לא צריכים להעמיד פנים שזה לא משמח אתכם, ההצגה עומדת להתחיל.

ככל שהמסוק מתקרב הרעש הופך בלתי נסבל. הכרוז מורה לי
לא לזוז, למען ביטחוני.

סתמתי את האוזניים והבטתי מעלה. כיפת הזכוכית התנדנדה מעליי כמו מטוטלת בזמן שהם ניסו לייצב אותה. ראיתי איך היא סוגרת עליי, כמו פקק על בקבוק.

יש קוטר סטנדרטי לכל כיפות היחיד, ארבעה מטרים. למשפחה גרעינית זה שישה. מזל שאני רווק.

כיתת היורים השתלשלה מטה מהמסוק על גבי החבל. השוטרים תפסו עמדות מחוץ לכיפה וכיוונו אליי את המקלעים עם המחסנית בהכנס. נותרתי אדיש, זה לא האיטום הראשון שלי. בלעתי שני ציפרלקסים והתיישבתי על המדרכה.

רוב האנשים חושבים שזה אסון, להיות שבועיים באיטום. להתחמק מהמוחטומט הם לא יכולים - בכל פינה הציבו אחד אם לא שניים, כל אפצ'י דרגה שלוש ומעלה הוא מאכן בטוח - אז הם מעדיפים לעצור את העיטוש.

ניסיתי את זה פעם. הגירוי בתעלות האף התחיל, שרירי הבטן החלו להתכווץ, העיניים נעצמו - בזמן העיטוש נפסקים כמעט כל תהליכי הגוף, כולל פעימות הלב. אלפית שנייה לפני שהאוויר ניתז החוצה במהירות אדירה (שיא גינס הוא מאה שמונים וחמישה קמ"ש) שלחתי את האגודל והאצבע המורה אל הנחיריים ובלמתי את הכוח המשתוקק לפרוץ החוצה.

זה היה נורא. אמנם לא סבלתי מאף אחת מתופעות הלוואי החמורות - בכל זאת הן נדירות - למשל קרע בושט או בקרנית, נקב בעור התוף, התפוצצות של גימים בריאות או טראומה ללסת - זה אמיתי, תקראו על זה לפני שאתם עוצרים אפצ'י בפעם הבאה - אז עליי כל אלה דילגו, מה שכן ראשי הסתחרר במשך כמה דקות, וזה אפילו לא זה, משהו בפעולה הזאת פשוט הרגיש לי שגוי.

בדיעבד הייתי צריך לעצור אותו, רק הפעם, רק כדי להגיע אל גורל. את ההודעה הקולית האחרונה שהיא שלחה לי בקושי הצלחתי להבין בגלל הצרחות ברקע. בכלל לא בטוח שייתנו לי לראות אותה, אבל אם אני לא אנסה אז מי ינסה.

חיכיתי לפני שאני מבשר לה חדשות רעות - אולי עדיין אמצא דרך להתחמק מזה. אני יודע שזה לא נראה מבטיח - עם כיתת היורים והכל - אבל משהו בכל זאת נשאר משלוש שנים בפקולטה למשפטים - הזכות להליך הוגן ומה לא - שלחתי את הטופס בהתאם לחוק הערעור האזרחי, התשס"ד-2004.

הקצין מסר לי את הערכה הלוגיסטית דרך הפתח הסניטרי. מעניין איזה שימורים קיבלתי הפעם. סובבתי את הקופסה שלוש פעמים, בשביל המזל, ופתחתי. גרגירי חומס וטונה. לא סובל טונה, אבל כמו שאני מכיר אותם, עד שיחליפו לי האיטום ייגמר.

הוצאתי את המטליות הלחות, דלי הצרכים, והמחשב הנייד. אותה מדבקה דהויה התקלפה מהגרוטאה: 'רכוש ממשלתי, משרד הכלכלה; לצרכי עבודה מהכיפה בלבד; לפי חוק יסוד: חופש העיסוק'.

מה נראה להם, שכולנו או מתכנתים או מורים? אחרי שהשתחררתי מבית החולים נשבעתי שאני מעדיף לנגב תחתים

כל החיים מאשר לקרוא עוד פסק דין אחד, אז התחלתי לטפל באיזו ניצולת שואה בצפון העיר.

אני אנסה, אין לי ברירה - בשני האיטומים הקודמים הבוסית שלי עוד הבליגה, אבל בקלות היא יכולה לומר לי הפעם, "זבש"ך, תתחיל לעצור אפצ'ים."

איך לעזאזל אני אמור להחליף ללידיה טיטול בזום? "לידיה, ליד..לידיה, הטיטולים במגירה מתחת לכיו... "מההה?" "לידיה, תקשיבי לי רגע, הטיטול.." "מהההה?" כוס-אמ-אמק המחשב הממשלתי הזה, יאללה שתפטר אותי, גם ככה השטח של הדירה שלי לא גדול בהרבה מהכיפה.

בלעתי עוד ציפרלקס.

עשרים עיניים ננעצו בי בזמן שפתחתי את המעטפה, חצי של השכנים מלמעלה וחצי של כיתת היורים. זה באמת הכרחי שהמחסנית תהיה בהכנס? כצפוי, הבקשה המיוחדת שלי לשחרור מוקדם מהאיטום נדחתה. בית המשפט מעולם לא שש לקבוע תקדימים.

זה בטוח בגלל שבסוף סימנתי לא במשבצת ההיא, האם אני וגורל קרבה ראשונה. תגדיר קרבה ראשונה. בתעודת הזהות כתובים לנו שני שמות משפחה שונים. אם תדקור אותי עם מזרק, תיקח קצת דם, תשלח למעבדה ותשים מתחת למיקרוסקופ, הג'אים והטיאים והאיים והסיאים בדי-אן-איי שלי לא יהיו מסודרים באותו סדר כמו אצלה. אבל מהרגע שראיתי את התלתלים שלה והמבט התמים הזה מאחורי המשקפיים הרגשתי שאני כבר מכיר אותה. אני לא יודע איך יצא ששמו אותנו באותה קבוצה בבית החולים, אני רק יודע שאחרי ששמעתי אותה שרה 'לט איט בי' התחלתי להאמין במלאכים, ועוד דבר שאני יודע זה איך זה להסתובב בעולם הזה כשכולם מסתכלים עליך אבל אף אחד לא רואה אותך.

זהו, החלטתי, הלילה אני מתגנב דרך הפתח הסניטרי.

שלחתי הודעה לגורל. להפתעתי היא ענתה די מהר, כנראה בסוף לא לקחו לה את הטלפון. נשמע שהיא נרגעה. אתמול נתנו לה זריקה בטוסיק והכניסו אותה שוב למחלקה הסגורה. היא איימה לעלות לקומה השלישית ולקפוץ, לא הבנתי אם

לפני הזריקה או אחרי. הפעם זה סופי, היא אמרה, אבא שלה נכנס לכלא. שלחתי לה עוד הודעה, וביקשתי שתשיר לי שיר, אבל היא כבר לא ענתה.

בהמשך היום שיחקתי אותה קול. פרשתי את המזרון המתנפח על המדרכה. קרני-השמש חיממו את פנים הכיפה, קצת כמו סאונה, אז ירדתי לתחתונים. דווקא היום הבוקסר עם הכרישים והחזר. אפילו ביקשתי שיחליפו לי את הטונה כדי שלא יחשדו בכלום. שכנה מבוגרת אחת ראתה אותי מהמרפסת, מלקט גרגירי חומס מפחית שימורים. למרות שעל המדבקה מחוץ לכיפה כתוב בפירוש שאסור להאכיל אותי, היא השאירה סיר גדוש במרק ירקות ליד הפתח הסניטרי, והשוטרים העלימו עין. לקראת הערב התעדכנתי בחדשות:

פרופ' לידיה בורויבה ממכון המחקר הטכנולוגי MIT שבארה"ב, חקרה במשך שנים את הדינמיקה של נשיפות בשיעולים והתעטשויות במעבדתה, והיא מצאה כי ענני רסיסי רוק עלולים לנוע גם עד מרחק של 8.2 מטרים.

"חשוב לנו להבין כיצד בדיוק מתרחש התהליך של התפרקות ותפוצת הנוזלים", אמרה בורויבה, ראש המעבדה לדינמיקת נוזלים והעברת מחלות ב-MIT.

"הפיזיקה של התהליך מלמדת אותנו מה גודל התפוצה של הנוזלים, וכתוצאה מכך מאפשרת לנו לחזות מהו טווח הזיהום", הסבירה.

בורויבה וצוותה השתמשו בניסוי במצלמות שמתעדות 6,000-8,000 פריימים בשנייה. בניסוי השתתפו 3 בני אדם שצולמו כשהם מתעטשים סך כולל של 100 פעמים. כל עיטוש נמשך בממוצע כחמישית השנייה, ועל אף הציפיה שהעיטושים יצרו ענני רסס אחידים, החוקרים גילו שהרסס מתפזר לאוויר בדפוסים שונים. הנוזלים שנפלטים בזמן האפצ'י משתחררים במקטעים מצומצמים שמתפזרים לצורת בלון ואז מתנפצים ונפרדים לחוטים ארוכים.

"הממצאים שראינו הפתיעו אותנו במובנים רבים", אמרה בורויבה. "ציפינו לראות טיפות נפלטות בשלמותן מתוך דרכי הנשימה. מתברר שלא כך הדבר".

על ידי השימוש במושאי בדיקה שונים, קיוו החוקרים לזהות אילו אנשים הם "מדביקי-על" - מי שניחנו ברוק אלסטי במיוחד, שנשאר זמן רב יותר בצורת חוטים, לפני שהוא מתפרק לטיפות ורסיסים. החלק האחרון של ההתעטשות - שהוא זה שהעין האנושית עדה לו בדרך כלל - הוא זה שבו הנוזלים שנפלטם במהלך ההתעטשות הופכים לרסס של טיפות.

"יש דחיפות בשינוי ההנחיות שניתנות היום על ידי ארגון הבריאות העולמי לגבי הצרכים בצידוד מגן, במיוחד עבור עובדי שירותי הבריאות", אמרה פרופ' בורויבה, שהציעה כי ייתכן ויהיה צורך במרחק רב יותר בין בני-אדם.

בימים אלה עמל צוות החוקרים על בניית אגף חדש במעבדה, שבו יהיו אמצעי שליטה באקלים ומספיק חדרים כדי להרחיב את הניסוי למספר גדול יותר של נסיינים שישתתפו בו, בו-זמנית. תכניתם היא למפות את כל סוגי ההתעטשויות, שיעולים ואמצעים אחרים להפצת מחלות.

כיביתי את המחשב, וחשבתי, דווקא מתאים לי כיפה בקוטר 16.4, באומדן גס זה מאתיים מטר מרובע.

בחוץ החשיך.

וידאתי שסיר המרק נמצא מחוץ לפתח הסניטרי, והעמדתי פנים שאני מתכוון לשינה. השכנים כבר איבדו עניין והלכו לצפות בחדשות.

לאט לאט, בלי שהשוטרים יבחינו, נשכבתי על המזרון המתנפח, ומיקמתי את דלי הצרכים והמחשב הנייד מתחת לשמיכה. בחצות בדיוק מתבצע החילוץ של כיתת היורים. זחלתי החוצה מהמזרון והשארתי את המחשב ודלי הצרכים מתחת לשמיכה. השוטרים המתחלפים חשבו שאני ניגש לסיר כששמעו את הפתח הסניטרי חורק.

אף אחד לא שם לב שהשתחלתי החוצה.

סמי השומר ישב בבוטקה שלו בכניסה לבית-החולים. הצגתי לו את התעודה שלי מרחוק - ידעתי שכדאי לשמור אותה - הוא זכר אותי ונופף.

אותו ציור ירוק ומכוער היה תלוי במסדרון של המחלקה. כמה שלא התגעגעתי למקום הזה.

"מסכה סניטרית! הוא בלי מסכה סניטרית!"

אלה, המשוגעים, כשנתקע להם קטע במוח, הם חוזרים עליו שוב ושוב כל כמה שניות. זה לא רצוני, כמו טיק בעין.

בסדר, בסדר, מסכה סניטרית, רק שששש. שששש.

מצאתי מסכה סניטרית זרוקה על הרצפה. המשוגע הזה היה חדש, הוא לא היה כאן כשאני הייתי מאושפז, אז לא ידעתי אם הוא מהמשוגעים שימשיכו לצעוק גם אחרי שאעשה מה שהוא רוצה. לשמחתי הוא מחא כפיים והשתתק. אחר-כך חזר לשוטט במסדרון, מצחקק ומרייר, עם המסכה הסניטרית על המצח.

עברתי חדר-חדר, לוחש, "גורל, גורל.."

כשעברתי ליד החדר שלי לשעבר הגיע הפלאשבק. הפסיכיאטר, אמא ואני יושבים בחדר - הייתי די אאוט בגלל התרופות - אבל עדיין הרגשתי שאמא לא בטוחה בנוגע לכל הסיפור. קשה להאשים אותה, מה לעשות, אחרי שלוש שנים של חוזים ופסקי דין ועוד שנה של התמחות הייתי חייב לנקות ת'ראש, לעלות על טיסת לילה לגואה כדי להביא אותי הביתה זה בטח לא היה לה קל, במיוחד כשכל הדרך חזרה הבן שלה ממלמל שברי משפטים על גוג ומגוג ומשיח וסוכנים שעוקבים אחריי, מדהים מה שתי טיפות קטנות יכולות לעשות.

פסיכיאטר אחד ראה שאני מציץ לחדרים, לפני שהוא הספיק להוציא מילה הורדתי אותו בבוקס והמשכתי לחפש אותה. אני לא יודע איך הם משבצים למחלקות אבל אני שמח שגורל ואני היינו באותו מעגל אמון, היא הצילה אותי פשוט בכך שהזכירה לי שתמיד יכול להיות יותר גרוע.

אשפזו אותה אחרי שהיא דקרה את אבא שלה בגרון עם סכין מטבח. לפני כן היא התלוננה במשטרה כמה פעמים אבל לא היו מספיק ראיות, זו הייתה מילה כנגד מילה, האמת, רק ככה יכולה לתפקד חברה מתוקנת - עם חזקת החפות מפשע כנקודת מוצא, במדינה דמוקרטית ראוי שימצו את כל התרחישים בטרם עוקרים אדם מחייו וכולאים אותו בדלת אמות, זה לא מושלם, אבל מוטב אלף אשמים המסתובבים חופשי מאשר חף מפשע אחד שנאסר על לא עוול בכפו, דווקא במקרה של גורל, שהתלוננה בפעם הראשונה כשהייתה בת שמונה עשרה, בית המשפט בסוף פסק שהיא לא שיקרה, הוא אנס אותה מגיל שנתיים עד גיל שתיים עשרה ואז עבר לאחותה - זה עדיין לא אומר שמגיע לו למות - הזכות לשוויון מוענקת לאדם באשר הוא אדם, ללא קשר למוצא, לאום, דת, מין או השקפה - אף מילה על אפצ'ים אגב - ואין סיבה שפדופילים מגלי-עריות יוחרגו, גם הם בני-אדם באשר הם בני-אדם, השופט ציין, על-אף היותו מקרה שאינו-משתמע-לשתי-פנים של עשיית דין עצמי או לקיחת החוק לידיים בלשון הדיבור, היסוד הנפשי אצל הנאשמת היה נעדר, במצב של אי-שפיות זמנית, סעיף 6 א' 1 לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, קובע שאשפוז כפוי מותר רק במידה ומתקיים התנאי, האדם חולה וכתוצאה ממחלתו פגום, במידה ניכרת, כושר שיפוטו או כושרו לביקורת המציאות, והנה, קצת סבלנות אבל בסוף המערכת עושה צדק עם כולם, גם לאחר שהרכיב ההתנהגותי של היסוד העובדתי הוכח, נדרשו ארבע שנים ושלוש ערכאות, בכל זאת יש הרבה פשעים, צריך לחקור את כולם וכוח השיטור דל, מה גם שהיה לו עורך-דין כריש, הוא בחר ללכת על הקו של חופש התנועה, שמעוגן בעיקר באמצעות הפסיקה הישראלית, יש הטוענים לחשוב שהזכות מעוגנת בסעיף 6 בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אולם סעיף זה עוסק רק בחופש התנועה הבין-מדינתי, ולא בחופש התנועה בתוך מדינת ישראל, יש כמובן את סעיף 5 של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אין נוטלים ואין מגבילים את חירותו של אדם במאסר, במעצר, בהסגרה או בכל דרך אחרת, אולם מסייגים בסעיף 12, אין בכוחן של תקנות שעת-חירום לשנות חוק-יסוד זה, להפקיע זמנית את תקפו או לקבוע בו תנאים; ואולם בשעה שקיים במדינה מצב של חירום

בתוקף הכרזה לפי סעיף 9 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התש"ח-1948, מותר להתקין תקנות שעת-חירום מכוח הסעיף האמור שיהא בהן כדי לשלול או להגביל זכויות לפי חוק-יסוד זה, ובלבד שהשלילה או ההגבלה יהיו לתכלית ראויה ולתקופה ובמידה שלא יעלו על הנדרש - אם אב שאונס את בתו במשך עשור זו לא שעת-חירום אז אני לא יודע מה כן - אבא של גורל הורשע וקיבל 11 שנים, בניכוי התנהגות טובה זה יוצא שש ושני שליש.

העניין עם האפצ'ים, אגב, נמשך כבר שנתיים.

סוף-סוף הגעתי.

היא שמעה אותי לוחש את שמה והדליקה את האור. אמנם היא שקלה שלושים קילו יותר - ככה זה עם התרופות זה קורה לכולם, משמינים בעיקר באזור הסנטר והמותניים - אבל אותו מבט תמים זרח מאחורי המשקפיים.

נעמדנו אחד מול השנייה.

"מזל שאת פה. הייתי חייב לדבר עם מישהו נורמלי. כבר חשבתי שאני משתגע," אמרתי.

"בית-משוגעים בחוץ," היא אמרה, "לא נראה לי שאני אתאבד היום, במיוחד עכשיו כשבאת. מחר נראה," גורל צחקה.

"רוצה לשיר?" שאלתי.

"איזה שיר?" היא שאלה.

"אוו, בייבי בייבי איטס א וויילד וור.. וויילד.. אהה.. אאא...
אאאפצצצ"יייי."

זה היה אחד רציני, דרגה תשע לפי הערכה גסה שלי, הכל בפרצוף של גורל מטווח של עשרים סנטימטר, אם היו מצלמים אותו במצלמה של MIT כנראה שהוא בכלל לא הספיק להתפרק לחוטים ונשאר בשלב הבלון.

גורל הורידה את המשקפיים, ניגבה אותם בחולצה, הרכיבה אותם וחייכה אליי.

"לבריאות."

הבעיה

"שב, בני, שב לידי, ואספר לך על אותה תקופה המכונה: 'ימי הבעיה'.

הבעיה צצה לה בארץ רחוקה-רחוקה, אך במהרה עשתה דרכה אל מחוזותינו. בן-לילה, תפחה הבעיה לממדים חסרי-תקדים, ואף זכתה לתואר: הבעיה הבעייתית ביותר אי-פעם. הבעיה הופיעה לא רק בעיתונים, במקלטי-הטלוויזיה ובשלטי-החוצות - אף בפניהם של בני-האדם כולם השתקפה הבעיה. בעיניים.

כיצד נראית הבעיה, שואל אתה, בני?

ובכן, מעולם לא ראיתי את הבעיה במו-עיניי, גם לא אף-אחד ממכריי. לא רבים היו האנשים שראו את הבעיה או שמעו אותה - צבע לא היה לה גם לא ריח - על כל פנים היה ברור לכל שהבעיה שרירה וקיימת. ואם לא ניתן היה לראות את הבעיה, בני, הרי היה זה רק בגלל שהיא, הבעיה, הייתה בכל מקום - ממש כמו הרוח.

הבעיה המשיכה להתפשט, והפכה כה נפוצה, לא רק בבתי-הספר ובבתי-הקולנוע ובבתי-הקברות, אלא גם בסדקי הבניינים שבקרן הרחוב, ביבשה, באוויר ובים הייתה הבעיה, בלבן שבין האותיות שבספרי הלימוד, מתחת לציפורניים.

האנשים ביקשו לנוס מן הבעיה בכל דרך אפשרית. חלקם הסתגרו בבתיים ואטמו את החלונות, אחרים נטו להימלט אל הרים מבודדים. אולם לאן שלא פנה האדם, שם הייתה הבעיה.

הנשיא שב והתריע והזהיר מפני הבעיה, הוקמה מפלגה חדשה בשם 'הלאה עם הבעיה', צוות מומחים מיוחד לפתרון בעיות התכנס מדי יום ביומו לדון בבעייתיותה של הבעיה ולתור אחר פתרונות, ואף נחקקו חוקים חדשים - הלא הן 'תקנות הבעיה'.

בבתי-הספר לימדו את תורת הבעיה, ועד כמה בעייתית היא. המורים כולם התאגדו באופן מופתי, ומילאו את חובתם האזרחית, להנחיל כישורי פתרון בעיות, ולהגיד אודות הבעיה ונפתוליה באוזני כל נערה ונער.

הבעיה הייתה אז כה מוחלטת, כה חובקת-כל, וכה בעייתית, עד שבשלב מסוים נותרו האנשים כולם שכובים במיטותיהם, חבוים מתחת לשמיכה, והבעיה משתוללת לה בכפר, בשדה ובעיר.

המומחים גילו - זה היה די מהר יאמר לזכותם - שבכדי לפתור את הבעיה, יש קודם כל לאתר את הבעיה. ומכיוון שלא ניתן היה לראות את הבעיה - צבע לא היה לה גם לא ריח - פיתחו במהרה המומחים, בהתאם לחובתם האזרחית, מכשיר לזיהוי בעיות. צבעו של המכשיר היה ירוק-בהיר, ובנוכחות הבעיה הפך ירוק-לימוני. המומחים חילקו את סך כל המכשירים הירוקים-לימוניים, בסך כל המכשירים הירוקים-בהירים, ובכך חישבו את מקדם הבעיה.

אמנם לא היה זה פתרון, אך לפחות לא הייתה זו עוד בעיה.

במיוחד חששתי לשלומי של אבי, הלא הוא סבך. ובשל חובתי האזרחית להגן עליו מפני הבעיה, מיהרתי העירה וקניתי עבורו ארון. לא יכולתי לשבת בחיבוק ידיים, בני - שכן כל עוד אינך חלק מהפתרון, ובכן, הנך לבטח חלק מהבעיה. המומחים המליצו על הארון, שיגן עליו מפני הבעיה. גם הארון איננו פתרון - הם הסבירו - אך הוא מתחרז עם פתרון, ולכן עדיף על כל דבר שמתחרז עם בעיה. רבים רכשו פית-ארון, ומסמרו את הוריהם הבאים-בימים בתוכו, הרחק מהישג ידה של הבעיה, וזאת על מנת שיוכלו להעביר את שנותיהם האחרונות והיקרות בשלום, ללא חשיפה של ממש לבעיה, ובכך להבטיח את ביטחונם, בלי בעיות.

את הילדים עטפנו בפלסטיק אנטי-בעייתאלי.

איני בטוח שכדאי שתשמע זאת, בני - הלא אני מסתכן כאן בחטא השחתת הנוער - אך בעיצומם של ימי הבעיה, כמה לוקים בנפשם ערערו על קיומה של הבעיה. הם השתמשו בתחבולות ותכסיסים כדי לטעון שאולי בכלל אין בעיה, ושגם אם יש בעיה, אולי היא לא עד כדי כך בעייתית.

מכחישי-הבעיה טופלו בהתאם לתקנות הבעיה, וטוב שכך. ראוי שכל איש ידע ויבין, שניתן לנסות לפתור את הבעיה, ניתן להעמיק בבעייתיותה, לחקור אותה עד אין קץ, ניתן לתקוף את הבעיה ולהילחם בה - אך לעולם אין להטיל ספק בעצם קיומה. הלא משחר ההיסטוריה קיימת הבעיה, בראשית הייתה הבעיה, הבעיה היא האלוהים. כן, הבעיה - עתיקה היא כמו הזמן עצמו, ומרגע שנוצרה, לעולם לא תוכל לשוב עוד ולהיעלם. ברגע שתחדל הבעיה יחדל גם האדם - הבעיה היא-היא האדם. ואם אין לך בעיות, בני, אף בעיה כלל, מוטב שתשכים ותצא ותמצא לך בעיה, אחרת בני-האדם, בני-האדם הטובים, מתוך דאגה טהורה לשלומך, ימצאו עבורך יופי של בעיה. כן, בני, בני היקר, הם יגדילו ויכתבו כרכים על גבי כרכים על הבעיות שבכלל לא ידעת שיש לך, וכל זה אך ורק לטובתך, כדי שיוכלו לקבל אותך כאחד משלהם, בעייתי כאחד האדם.

למרבה המזל, לבסוף קם הגאון והציע פתרון. ותודות לגאון נפתרה הבעיה, והכל הריעו: היאח לגאון, הידד לפתרון! היאח לפתרון, הידד לגאון! ובן-לילה נסתיימה לה תקופת הבעיה הבעייתית ביותר אי-פעם, עם פתרונה של הבעיה. והאנשים שבו לחיות את החיים, בדיוק כפי שחיו אותם לפני שצצה הבעיה. והבעיה נשכחה כליל. הלא החיים שאחרי הפתרון הם החיים שלפני הבעיה, ומזל שיש גאון - שאף על פי שאינו מסוגל לייצר בעיות - מסוגל גם מסוגל הוא למצוא את פתרונו. וכך, חלפה הבעיה כלעומת שבאה, והפכה לזיכרון עמום, משאירה אחריה אך ורק שובל דק של רוח בעייתית.

אז, עדיין לא נודע לאנשים, שהבעיה הייתה כל-כך בעייתית, שעוד טרם פתרונה, החלה לייצר, בעצמה, בעיות נוספות. בעיה שמייצרת בעיות, הרי לך בעיה אמיתית! והיה סמוך ובטוח, בן אהוב, שגם אם מעטים הם אלו שראו את הבעיה - צבע לא היה לה גם לא ריח - היה סמוך ובטוח שעל כל ריבוא ריבואות בני-מזל שחמקו מאימת הבעיה, הופיעו בעיתונים, במקלטי-הטלוויזיה ובשלטי-החוצות אחדות רבות של עדויות מזוויעות על הגלים שהכתה הבעיה וגרורותיה.

כן בני, אז, עדיין לא נודע לאנשים, שהבעיה כאן כדי להישאר.

עשר שנים חלפו להן מאז שצצה לה הבעיה באותה ארץ רחוקה.

כשאבי, סבך, הלך לעולמו, הוא כבר היה שכוב בתוך הפית-ארון שלו. הקבורה התנהלה, אם כן, בקלות יתרה וללא בעיות, לאחר שבית-הקברות נסרק בידי מכשירים לזיהוי בעיות ומקדם הבעיה חושב כהלכה.

ואתה בני, שאת ילדותך נאלצת לבלות בצל הבעיה, ששנותיך היפות ביותר הוכתמו בידי אותה בעיה בעייתית וארורה, זכור כי הוריך עשו כמיטב יכולתם על-מנת למצוא את הפתרון ולהפיצו ברבים ולהדליקו לאבוקה גדולה, ומילאו את חובתם האזרחית, ודע לך שאין לך את מי להאשים מלבד אותה הבעיה.

האם מרגיש אתה את הבעיה, בני? מתחת לעור אתה מרגיש אותה, בגידים היא דוגרת, בעצמות?

ולפעמים מאוחר בלילה, מגיעה אליי מחשבה מזוהה, ואני מתפלל שאבי לא היה חי את שנותיו האחרונות בתוך ארון, ואתה - את שנותיך הראשונות לא היית חי עטוף בפלסטיק, אבל אז אני מזכיר לעצמי שלהתפלל - במיוחד בנוגע לאירוע שהתרחש בעבר ועליו אין לנו כל שליטה - זהו מעשה בלתי רציונלי.

וכך, עם המצא הפתרון - על אף היותו פתרון זמני, שכמו כל דבר זמני, הגוף למשל, יש לו תאריך תפוגה, הבעיה לעומת זאת היא נצחית, כמו למשל הנשמה - בכל אופן עם המצא הפתרון שבו האנשים לבתי-הספר ולבתי-הקולנוע ולבתי-הקברות, שבו לאוויר וליבשה ולים, עד רדת הערב.

ועם רדת הערב, התכנסו האנשים בביתם, התיישבו מול המקלטים, לחצו על הכפתור האדום, והמתינו בסבלנות עד שיכריזו על הבעיה הבאה."

קיצור תולדות הכינים

אלוהים נכנס לבידוד.

הוא נדבק בהרצאה של יובל נח הררי על כינים פרה-היסטוריות, למרות שהיה מחוסן (ההומו-סאפיינס, כך מסתבר, פֶּלָה מצאצאיו את אותן הכינים כמו הכינים בימינו אנו).

בכל אופן, כשאתה אלוהים, אתה לא צריך בדיקה כדי לדעת שנדבקת. מנקודת המבט של אלוהים, האחות, האף והמקל אחד הם; אתה האף, אתה המקל, אתה שני הפסים.

ארבעה-עשר יום בלי אלוהים זה לא מעט. הוא יכול היה להתחמק מהבידוד - יש לו פרוטקציות במשרד הבריאות, הוא וליצמן ככה - אבל דווקא במעמדו, כל העיניים עליו, וחוץ מזה, כמנכ"ל הוא צריך לשמש דוגמא.

האמת, הבידוד בא לו בטוב. קצת חופש לא יזיק לו.

כשהגיע לשים את הפתק השנתי שלו בכותל, השוטרים לא נתנו לצחי להתקרב.

לעזאזל. צחי בנה על הפתק הזה.

מאז הפתק הראשון ששם בבר-מצווה, כל משאלה ומשאלה התגשמה לו. זו לא הייתה מקריות; כמו לכל דבר, הייתה לכך סיבה מאוד ספציפית, אבל צחי לא ידע למה המשאלות מתגשמות דווקא לו, רק אלוהים ידע.

ובכן, בניגוד לחבריו - שאף משאלה לא התגשמה להם אף-פעם - צחי מעולם לא ביקש לזכות בלוטו, להיות יותר גבוה או לזיין הרבה. הוא העדיף לא להכביד על אלוהים עם שינויים יסודיים מדי בתכנית - גם ככה יש לו הרבה על הראש - ולכן ביקש רק משאלות קטנות, ואף-פעם לא בשביל עצמו.

לפני עשר שנים הוא ביקש שמעיין תהיה חזקה בזמן הגירושים. לפני שלוש שנים, ששירה תפחית למקסימום שלוש סיגריות

ביום. ובשנה שעברה, צחי ביקש שדוד ראובן יקבל אישור למשכנתא מהבנק.

אולם המשאלה בפתק הנוכחי הייתה גדולה יותר.

"אין מעבר," השוטר אמר לצחי, והסביר: "הכותל נמצא בטווח של מאה מטר מהר-הבית, ולמעט שליחים של וולט, לאף-אחד אסור להיכנס, אני לא ממציא את החוקים."

"זה פתק ממש דחוף," צחי אמר לשוטר, אך בכל שעה התקבצו סביב הכותל עשרות אלפי אנשים, והפתק של כולם היה דחוף.

שיירה של מאות קטנועים בצבע טורקז השתרכה מהכניסה לכותל ועד לגבעה הצרפתית, נושאת קורבנות של סשימי, קרפצ'יו סינטה ופאד-קא-פאו. אחד השליחים, זה עם ההמבורגר סויה - אלוהים מנסה להפחית קצת במוצרים מן החי - סיפר לאלוהים על רבבות המאמינים הממתנים מחוץ לכותל.

כדי לא להפר בידוד - תודה לאל שיש טכנולוגיה - אלוהים הסכים לתת צ'אנס לעבודה מהבית. הוא שלח לינק לקבלת משאלות בזום, צחי היה הראשון בתור, אך ברגע שנכנס לקישור, אור קוונטי לבן בוהק מילא את מסך הסמארטפון שלו, ומיליוני רסיסים עפו לכל עבר, כמו במפץ הגדול.

מחוץ לכותל התקבצו כבר מיליון איש, נושאים פתקים בידיהם ודורשים אלוהים. "שידיביק אותנו בקורונה," הם בכו, "אבל רק שיחזור."

לכשהבינו שאלוהים לא מתכוון להפר בידוד - הוא דבק בכללים שהוא עצמו קבע - החלו ההמונים לקרוא פה-אחד: "אם לא האלוהים, הביאו לנו את השטן!"

אשמדאי, הממזר הזה, היה שמח לנצל את ההזדמנות, לעלות אל הארץ ולבצע את זממו. למרבה המזל, גם הוא היה בהרצאה של יובל נח הררי על כינים, ישב בכיסא ליד אלוהים, והיה תקוע בבידוד, לא רחוק מהר הבית, בגיא בן-היננום. האמת, גם אם אשמדאי היה מפר בידוד, צחי לא התכוון לבקש ממנו כלום. בכל הנוגע לעסקאות עם השטן זה תמיד נגמר רע; הוא ימצא דרך להעביר את הפתק לאלוהים.

"ובכן," קרא האספסוף, שמנה עתה עשרה מיליון נפשות מכל הדתות ומכל הגזעים, "אם לא האלוהים, ולא השטן, הביאו לנו את יובל נח הררי!"

לאחר מו"מ מזורז עם האספסוף על התנאים, איציק ייב, בן-זוגו ומנהלו האישי של יובל נח הררי, נענה לבקשה ברצון. הועידה בדאבוס בדיוק הסתיימה, אמנם יובל נח הררי דיבר שם אחרי אנגלה מרקל אבל להחליף את אלוהים זו לא הזדמנות שהולכת ברגל. הוא עלה על מטוס פרטי והגיע לכותל.

"סוף סוף," חשב יובל נח הררי. הוא הוציא את הארנק מכיסו, שלף מתוכו את הפתק המצהיב, המתפורר, שחיכה שם מאז הבר-מצווה, והתבונן בו.

כאשר נעמד במרכז הבימה, היו כבר מאה מיליון איש סביב חומת העיר העתיקה.

יובל נח הררי תפס את המיקרופון, הרים ידו וקרא: "אלוהים מת!"

צחי הסתתר בתוך מגרעת בחומה והחזיק את הפתק קרוב לליבו, בעוד מאה מיליון איש שואגים, שורטים את פניהם עד זוב דם, ומזדיינים בקבוצות.

אתה משקר, צחי חשב, אלוהים לא מת, הוא רק לוקח הפסקה קצרה וחוזר.

הוא ניסה להתגנב לכותל דרך השיחים, אבל השוטר הבחין בו וחסם את הדרך, כי הוא לא ממציא את החוקים. אילו רק הייתה לו חולצה בצבע טורקוז, צחי היה מפלח קטנוע של וולט ומביא לאלוהים את הפתק יחד עם קרבונרה.

ויאמר יובל נח הררי: "נזירים! הסיפור נגמר, המציאות מתחילה! מסרו לי את הזהב!"

ויסרבו מאת-המיליונים למסור את הזהב, ויקרא יובל נח הררי: "אם כך, נזירים, מסרו לי את הפלסטיק!"

ויאספו מאת-המיליונים את אריזות הפלסטיק של וולט, שחורות או שקופות, מתכלות ושל רטבים, וימסרו ליובל נח

הררי, וימס יובל נח הררי את הפלסטיק, ויעש להם קוף, עשרים אמה רוחבו ושמונים אמה גובהו.

ויאמר יובל נח הררי: "אלוהים מת, אבל הקוף חי!"

צחי הביט בקוף הפלסטיק העצום, הניצב במרכז הבימה מאחורי יובל נח הררי, בעוד מאת-המיליונים ניגשים אל הקוף ותוחבים את פתקיהם בין הגבשושיות שעל עורו.

זה רעיון ממש גרוע להחליף את אלוהים בקוף, חשב צחי, וגם ביובל נח הררי, נכון, אלוהים עשה כמה טעויות, אבל אף-אחד לא מושלם, כל דיני הקורבנות, גם למחות את זרע עמלק, והקטע הזה עם לחתוך לוולד בן יומו את הבולבול ואז לתת לרבי למצוץ משם את הדם, לא סבבה, אבל לא צריך לזרוק את התינוק עם הרבי, ונכון הוא שגה גם עם האיסור על משכב זכר, אולי אלוהים גם קצת הומו ורק הוא יודע כמה מייסר זה עד שיוצאים מהארון, אבל יובל אל תיקח את זה אישית, הנה תראה יש מצעד גאוה בתל-אביב ואפילו בטקסס כבר מותר להתחתן, יש עוד מה להשתפר אבל הוא סך-הכל בסדר אלוהים, לוקח לו זמן אבל בסוף הוא לומד.

ויאמר יובל נח הררי: "הסכיתו, כי הקוף אמר לי את דברו!"

ויחרוט יובל נח הררי על הלוחות את הבשורה על-פי יובל נח הררי:

"בראשית ברא באקראיות החלקיק את הזמן ואת החלל. והחלקיק היה דחוס לאינסוף וחם לאינסוף, וייווצר יש מאין, מתוך הכלום הגדול. ותיווצר הפלזמה ותתפשטה בתוהו ובוהו, ורוח הכלום הגדול מרחפת על-פני תהום. ותהא פיזיקה. ויתפצל החלקיק באקראיות ויתגבש ויהי אור אקראי בתוך הכלום הגדול. ותהא כימיה. ויהפוך החלקיק באקראיות לחיים, וישרצו את הימים והאדמה ועוף השמיים. ותהא ביולוגיה. ויבקש החלקיק לשרוד ויילחם נגד עצמו באקראיות ויעש לו קוף. ותבוא המוטציה האקראית ותפח בקוף את המילה ותעש בו רוח חיים. ויברא הקוף את ההומו-סאפינס בצלמו ודמותו זכר ונקבה ברא אותם. ותהא היסטוריה. וירא החלקיק את כל אשר עשה ויאמר כי טוב ויאמר ומה קלשו הסיכויים. ויעש

החלקיק מכונת ברזל ופלסטיק וישובות מכל מלאכתו אשר עשה."

ויברך יובל נח הררי ברוך הקוף המבדיל בין סיפור למציאות. וישאגו ההמונים: "תחי המציאות! תחי המציאות!"

יובל נח הררי שלף את הפתק המתפורר מכיסו. בו ברגע נעלמו מאה-מיליון הנזירים, ויובל שוב היה בן שלוש-עשרה. במשך חודשים הוא התאמן על הפרשה וההפטרה - מרכא טפחא, מרכא סוף פסוק - הוא הזמין את כל הכיתה לעלייה לתורה אבל אף-אחד לא בא, אחרי שהדמעות הפסיקו וכבר כאבו לו העיניים, הוא קרע חתיכה מספר במדבר וכתב: *הלוואי שלא אסבול יותר אף-פעם.*

קוף הפלסטיק הענק כבר היה מכוסה בתשעים ותשעה מיליון, תשע מאות תשעים ותשעה אלף, תשע מאות תשעים ותשעה פתקים, ויובל נח הררי שם את הפתק המאה-מיליון על קדקוד ראשו של הקוף.

צחי פתח את הפתק שלו וקרא אותו בלב. הוא התלבט הרבה לגבי הפתק הזה. בדברים כאלה הוא לא יודע אם כדאי להתערב, אבל אחיו ובעלו חיכו יובלות עד שמצאו אם להורות משותפת, הם ניסו הכל אבל הרופאים לא הצליחו לעזור לילדה, היא שוכבת לבד בשניידר ואפילו לבקר אותה אסור - גם היא, כמו אלוהים, בבידוד - בסוף הוא החליט לכתוב אותו והנה הכותל סגור, בכל מקרה אין סיכוי שהוא שם את הפתק הזה בתוך קוף. צחי קרא אותו שוב, הפעם לא בלב כי אם בלחישת: *הלוואי שיוציאו לדריה את הגידול.*

ויעצום עיניו יובל נח הררי ארבעים דקות, וידבר אליו הקוף, וירד יובל נח הררי אל העם ויאמר אליהם, וידבר הקוף את כל הדברים האלה לאמר:

"אנכי האלקטרון מקור כל יש אשר הוצאתיך מסיפור למציאות;

לא יהיה לך מקור אחר על פני האלקטרון. עשה לך פסל ותמונה של האלקטרון, משום שהאלקטרון בלתי-נראה. הסק את קיום האלקטרון מן הספין, הסק את קיום הספין מן האלקטרון. לא תעשה לך מקדשים, לא תשתחוה להם ולא תעבדם. עשה אוניברסיטאות ומשרדים;

לא תישא שם סיפור לשווא;

זכור את יום העבודה לקודשו, מקסם רווחיך ושפר טכנולוגיותיך, כי ארבעה-עשר מיליארדי שנים עשה החלקיק את השמיים ואת הארץ, את הים וכל אשר בם, ויילחם נגד עצמו כדי לשרוד וינוח על מי מנוחות ויעבוד מול המסך;

כבד את אביך הקוף ובצע בו ניסויים למען יאריכון ימיך;

לא תדמיון;

לא תתפלל;

לא תאמין;

לא תענה ברעך עד סיפור;

לא תחמוד את המקום אחרי אנגלה מרקל בוועידה בדאבוס."

ויברכו העם ברוך הקוף המבדיל בין הסיפור ובין המציאות, ויבקשו לדעת כיצד להבחין בין סיפור ומציאות כשם שהבחין זה יובל נח הררי האיש אשר העלנו מתעתועי הסיפור.

צחי הרים את ידו, שעדיין החזיקה את הפתק, כדי לשאול שאלה, אבל יובל נח הררי לא שם לב.

ויאמר יובל נח הררי:

"כדי להבחין בין סיפור למציאות עליכם לשבת בעיניים עצומות, לפי המסורת של סיאג'י או-בה-קין, כפי שמלמד אותה ס.נ. גואנקה הידוע בכינויו גואנקג'י. ויפאסנה – משמעה לראות את הדברים כפי שהם באמת, ללא סיפורים. זו המדיטציה

שלימד המושלם, שנולד לפני אלפיים חמש מאות שנה למלך שבט השאקיה, ולאחר שישב מתחת לעץ, זכה בהארה מוחלטת וראה את כל גלגוליו הקודמים והתרחבותם והתכווצותם של היקומים, גילה שלהתקיים משמעו לסבול, ושאין משמעות לקיום מלבד סיום שרשרת הלידות והמיתות וקץ הסבל. כדי לראות זאת גם, עליכם לשבת בעיניים עצומות רק לפי המסורת של סיאג'י או-בה-קין כפי שמלמד אותה ס.ג. גואנקה הידוע בכינויו גואנג'י."

שקט השתרר בקרב ההמונים, שלא ירדו לסוף דעתו של יובל נח הררי.

צחי ניצל את ההזדמנות.

"נשמע לי כמו סיפור!" הוא צעק.

וישמע את צעקתו יובל נח הררי ויאמר: "מה כוונתך, נזיר?" וישלח לו מטא.

"כל הדברים האלה שאתה מציג כאילו הם אמת אובייקטיבית מוחלטת, כל המושגים המופשטים האלה של דחיסות אינסופית וחום אינסופי וסבל והארה ואלקטרון שאתה בכלל לא יכול להגדיר, הם נשמעים לי כמו עוד סיפור, ולמען האמת סיפור הרבה פחות מעניין מהקודם!"

ויסכיתו ההמונים ויהרהרו בדברי צחי ויחשבו בזכות עצמם ויכאב ראשם ויתבלבלו.

"אתה מבלבל אותנו!" קרא אחד, שעמד בסמוך לצחי, לעבר יובל נח הררי.

"כן, מה שאתה אומר זה סיפור או מציאות?" קראה אחת אחרת.

"אני מבלבל אתכם?" שאל יובל נח הררי במיקרופון, "ובכן זה מכיוון ש....."

יובל נח הררי הוריד את המשקפיים, הניח אותם על עיניו של הקוף, לבש חליפה צבעונית והתחיל לשיר:

"שלום לכם ילדים וילדות,
אני יובל המבולבל.
כל היום אני אומר שטויות,
לא בכוונה בכלל."

השאגות בקהל פסקו והתחלפו בהתלחששויות.
"אמור לנו מי אתה! האם אתה יובל נח הררי או יובל
המבולבל?"

יובל נח הררי התקשה לראות בלי המשקפיים. הוא גישש אחר
כיסא ולא מצא, אז הוא התיישב בישיבה מזרחית מתחת לקוף,
עצם עיניים, ולחש למיקרופון:

"אני הוא חלק מאותה עוצמה, לא מובנת לרוב, שלעד עושה
רק רע, ולעד רוצה רק טוב."

לפתע, קול רשרוש נשמע מאחוריו. יובל נח הררי הסתובב אך
לא הצליח לראות הרבה, רק גוש כביר שזז מצד לצד.
מאת-מיליון האנשים החלו לנוס על נפשם כאשר קוף הפלסטיק
הענק קם לתחייה; תודות למשקפיים של יובל נח הררי הוא
עבר ארבעה מיליארד שנות אבולוציה בחמש דקות. הקוף
הסתכל סביבו והחל להתגרד.

ההמונים מחצו זה את זה בעודם נמלטים, צחי הסתתר בתוך
המגרעת בחומה, יובל נח הררי עשה מדיטציה וקוף הפלסטיק
הענק התגרד, זה הספיק לאלוהים, כפי שיודע כל מדען שמכבד
את עצמו הזקן לא משחק בקוביות, הכל היה כתוב מראש על
פתק אי-שם מחוץ ליקום, אף על פי כן הרשות הייתה נתונה,
אלוהים הפר בידוד, כל השטות הזו של בידודים אפשר ללמוד
ממנה הרבה אבל מתישהו זה כבר מתחיל לאבד את הטעם,
הוא שלח את ידו הארוכה והשקופה לבית-החולים שניידר
בפתח-תקווה, החליק אותה, כמו קרן רנטגן, לתוך מוחה של
דריה הקטנה ושלף את הגידול, צחי ראה את כל זה וחשב, איך
הוא ידע אפילו לא שמתי את הפתק, לא בקוף ולא באבן, הוא
לא ידע שאלוהים מעולם לא היה צריך כותל, הוא התקין זה
מכבר כותל בליבו של כל אדם, עכשיו רק היה צריך לשים את

הגידול איפשרו, אלוהים, כמונו, כפוף לחוק שימור המסה, או חוק הקארמה, תקראו לזה איך שאתם רוצים, הוא הכניס את היד הארוכה והשקופה לתוך מוחו של יובל המבולבל, והניח את הגידול בדיוק בנקודה בה התעוררה המוטציה הגנטית המקרית שהפכה את ההומו-סאפיינס מחי למדבר, בן רגע התודעה שלו הפכה שקופה כמו היד של אלוהים, יובל נח הררי חזר למצב הראשוני שלפני הגירוש מגן-עדן, הוא התפשט, השתופף ורץ לעבר יער בן-שמן, העול של היות אדם הוסר, הוא לא סבל יותר.

ולא שכחנו את קוף הפלסטיק הענק, הקוף רץ ליער גם הוא - משאלתו היחידה הייתה להפסיק להתגרד. יובל נח הררי ראה אותו וניגש - הוא לא היה צריך לעשות כלום האינסטינקטים עשו הכל - הוא פשפש בפדחתו של הקוף ופלה ממנה כינה, שמשאלתה היחידה הייתה להימלט מראשו של קוף הפלסטיק הענק.

ככה זה, זה הכל מסונכרן ביחד כל המערכת, אלוהים לא עושה איפה ואיפה, כשאתה אלוהים אתה פשוט לא יכול גם אם אתה רוצה, אתה צחי, אתה הפתק, אתה יובל נח הררי, אתה הבידוד, אתה הסבל, אתה הגידול, אתה הקוף, אתה הכינה.

איך מה לדאוג

היא ירדה בזהירות.

מדרגות המתכת הרעועות השמיעו קול חריקה, במעבר הצר והאפלולי המוביל למרתף. בצעדים מהוססים - התואמים את הנפש המהוססת, הרי הגוף הוא בסך-הכל ראי של הנשמה - היא הגיעה לדלת הכבדה ונקשה שלוש פעמים.

"מי שם?" קרא קולה של אישה מתוך החדר.

"אממ.. זאת אתי, יש לי תור לשעה שלוש.. אתי השיבה.

"מה הסיסמא?"

"ס.. סינדרלה."

הדלת נפתחה, וריח הטחב היכה בה. במרכז החדר עמדה מיטת רופא-שיניים בלויה; הספוג הצהוב מבקש להימלט מכיסוי העור הירקרק, כמו אסיר מצינוק. על מדף לצד המיטה, נחה ערימה של מחטים.

"בואי, כנסי", אמרה האישה שפתחה את הדלת.

רק עכשיו אתי הביטה בה לראשונה, ולרגע נבהלה. כורי-עכביש כיסו את פניה (העכביש היה על הלחי הימנית). כתובות בלטינית ובעברית קישטו את צווארה, ועל בטנה טוקן צבעוני פורש כנפיים. היו שם אילנות, למשל תאנה וברוש על השוקיים, ופרצופים על הירך, חלקם מוכרים, כמו הרמב"ם, היפוקרטס וישוע הנוצרי, יצירות של הילמה אף קלינט ופרידה קאלו על הזרועות, סמלים, מספרים, שמיים. אם ככה נראה הבחור, חשבה אתי, איך נראה הבפנים?

"ברוכה הבאה לארמון פאקינג בקינגהאם," אמרה האישה בזמן שגלגלה סיגריה, "איך אמרת קוראים לך?"

"אני אתי, ואת?"

"הלקוחות מכירים אותי בשם פרנק. בבקשה, את יכולה לשכב כאן."

פרנק לקחה שתי שאיפות - רק להרגיש את השריפה בגרון - כיבתה את הסיגריה, שטפה ידיים, תפסה את אחת המחטים וניקתה אותה עם מטלית.

"תפשילי שרוול. ימין או שמאל?" שאלה פרנק.

"שמאל," השיבה אתי, והפשילה.

פרנק מדדה את הזרוע, וסימנה נקודה כחמישה סנטימטרים מתחת לכתף.

את הקעקוע הראשון שלה עשתה פרנק בגיל אחת-עשרה - הרי הגוף הוא בסך-הכל כלי חד-פעמי של הנשמה, משתמשים וזורקים. זה היה סוסים, מאחורי האוזן.

"מה את עושה בחיים?" היא שאלה.

"אני מורה," אמרה אתי, וחיוך דק תפס את פניה, "מורה לכיתה א'. מחר יש טקס סיום לילדים שלי."

"בחיים לא הייתי יכולה לעבוד עם ילדים," אמרה פרנק, "תראי, בדרך-כלל יש קצת סגול בקצוות, אז אם זה בסדר, אני מוסיפה קצת גוונים."

"סומכת עלייך," אתי אמרה, עצמה את העיניים ונשמה עמוק.

"את עדיין חושבת שיש אנשים שאפשר לסמוך עליהם בעולם הזה?" מלמלה פרנק, ספק לאתי ספק לעצמה, ואתי רק גיחכה באי-נוחות.

בפעם הראשונה שהמחט נגעה בכתפה של אתי, גופה נקפץ. אחר נשכה את השפתיים, בזמן שהמחט חורטת את הדיו בתוך הזרוע, כאילו ממש מתחת לעור.

"בחיים לא חשבתי שאעשה קעקוע," אמרה אתי, מסיחה את דעתה מהכאב.

"ואני לא חשבתי שארבע שנים באקדמיה לאמנות יסתיימו במרתף מעופש," רטנה פרנק, שכבר מזמן למדה, שהפער הזה שבין מחשבה לבין מציאות, הוא מקום שאי-אפשר לחיות בו יותר מדי זמן, ואחת מהשתיים - או המחשבה או המציאות - חייבת להשתנות.

"אח!" המחט נגעה בנקודה רגישה במרכז הכתף.

"סליחה," אמרה פרנק.

"זה בסדר. מה רצית לעשות?"

"רציתי להיות אוצרת במוזיאון, להיות מוקפת ביצירות הגדולות של ההיסטוריה, ותוך כדי גם לצייר בעצמי, את הנהרות והירוק והכוכבים, לתפוס פיסה קטנה מהחן האלוהי הנצחי בתוך כלוב זהב של שמן ובד," פרנק הניחה לרגע את המחט והביטה בקיר הבטון האפור של המרתף.

"זה עוד יקרה," אמרה אתי, ופרנק תהתה היכן נמצא המקום הזה, ממנו מגיעה התקווה, זו שאינה תלויה כלל בנסיבות החיים, ירוקות ככל שיהיו, והאם יכניסו אותה לשם.

"אז מחר הילדים שלך מסיימים כיתה א'?"

אתי הנהנה וחיכה חיוך גאה.

"אז מה הסוד, איך את מצליחה להתמודד עם שלושים שטנים קטנים שכל היום מתרוצצים לך בין הרגליים?"

אתי צחקה, ואז חשבה לרגע.

"אני חושבת שהמפתח הוא לזכור שאין ילדים טובים וילדים רעים. שהם כולם צמאים ללמוד, ורוב הילדים, במיוחד בכיתה א', יודעים ללמוד רק בדרך הקשה," אתי עצרה לרגע, "אפילו הייתי אומרת, שהילדים הרעים.. בזכותם הטובים יכולים להיות טובים. אז בעצם גם הם טובים, לא?"

"סיימנו," אמרה פרנק וקמה לשטוף את המחט, "נראה כמו ציור של ילד בכיתה א'."

אתי הביטה במראה העכורה שבפינת החדר. הכתם נראה טבעי לחלוטין. עכשיו הבחינה לראשונה שמאחורי המראה ישנה דלת, ומאחוריה מזרון, שמיכה, וכמה קנבסים ריקים.

"תודה רבה, פרנק," אמרה אתי.

"אנה. קוראים לי אנה," אמרה אנה, "אני מקווה שייתנו לך לראות את הילדים שלך."

"גם אני," אמרה אתי, ופסעה לכיוון הדלת.

"בסוף זה ייגמר," היא אמרה, "בסוף הם ייתנו לך לעבוד
במוזיאון."

אנה שתקה.

"את יודעת," אמרה אתי לפני שיצאה, "הם כולם ילדים. כולם
היו ונשארו ילדים."

אנה רכנה לכיוון אתי, ואתי חיבקה אותה, כמו שחיבקה את כל
אחד מהילדים שלה בסימום של כל יום לימודים.

*

למחרת הגיעה אתי לטקס הסיום.

התור התקדם לעבר הדלת, שמעליה התנוסס שלט גדול: 'טקס
סיום כיתה א'. נא להפשיל שרוולים, למען בריאות הציבור'.

אתי התבוננה בשלט כסהרורית, מחפשת את התקווה, איפשהו
בלבן שבין האותיות.

"שלום גברתי, שרוול בבקשה," אמר קצין בריאות הציבור.

אתי הפשילה את השרוול וחשפה את הכתם הירוק, עם גוונים
סגלגלים בקצותיו.

קצין בריאות הציבור הוציא זכוכית מגדלת וקירב אותה אל
הכתם הירוק.

אתי משכה את הזרוע כמו ילדה שנגעה באש.

"סליחה, מה אתה עושה?" היא אמרה, ושמה לב שקולה היה
צווחני.

"אני בודק את החור," אמר הקצין.

"איזה חור אתה בודק, לעזאזל?"

"גברתי, הכתם הירוק מופיע כתגובה לחומר המחטא. לאחרונה
היו מקרים רבים של אזרחים שניסו לזייף את הכתם הירוק,
באמצעות קעקוע. ההוראות החדשות מטעם הממונים מחייבות
לבדוק גם את החור המקורי שנוקב במרכז הכתם הירוק,
על-מנת לוודא שהחומר המחטא הוזרק כראוי ובמועד. הנה, זה

כתוב כאן, "קצין בריאות הציבור הצביע על השלט, ואני ראתה לראשונה את האותיות הקטנות שבתחתיתו.

"כל עוד פעלת לפי ההוראות, אין מה לדאוג", אמר הקצין.

אני התקרבה כדי לקרוא את האותיות הקטנות, והקצין הפשיל את השרוול שלה וקירב את זכוכית המגדלת.

"גברתי, אין לך חור במרכז הכתם. תגבורת! תגבורת! גברתי, בבקשה לא לזוז, למען ביטחונך ולמען ביטחון הסובבים אותך."

אני החלה להתנשם בכבדות, היא הרגישה שהריאות שלה מצטמקות. היא ניסתה לברוח משם, אך הקצין חסם את דרכה.

"למה אתה עושה את זה?" שאלה אני, בעוד גופה מתחיל לרעוד.

"אלו ההוראות מטעם הממונים", אמר קצין בריאות הציבור, וחיפש את התגבורת באופק.

"מי אלו הממונים, לעזאזל?" צעקה אני.

"הממונים הם אלו שמקשיבים להם", אמר הקצין.

"אבל למה, למה אתה מקשיב להם?" הדמעות עמדו בגרונה של אני.

"אני מקשיב להם כי הם הממונים", אמר הקצין "או, הנה, אתם! קחו אותה בבקשה."

שלושת הקצינים לפתו את אני בזרועות, מצד ימין ומצד שמאל. כאב חד בער במקום בו קעקעה אנה את הכתם הירוק.

"אל תגעו בי! עזבו אותי!" צרחת אני בזמן שהקצינים גררו אותה, הרחק מהציבור, למען בריאותו. קצין בריאות הציבור, ושאר העומדים בתור לטקס סיום כיתה א', הביטו באישה המסוכנת נלקחת משם, ולהרף עין הרגישו צביטה מפלחת בלב, אך מהר-מהר נזכרו, שזוהי אחת מתופעות הלוואי שהופיעו בעלון של החומר המחטא.

לבסוף הסתיימה הדרמה, וכעת התור יכול היה להתקדם כשורה. קצין בריאות הציבור שב והוציא את זכוכית המגדלת מהכיס.

"אדוני, גברתי, אפשר בבקשה להפשיל שרוולים?"

מה אתה נובח

כשהתחילו עם החוק המטורלל הזה, ידעתי שאני חייב למצוא פתרון לפפה, וכמה שיותר מהר. כולה צ'וואווה, שוקל מקסימום שלושה קילו, בחיים לא נשך אף-אחד - בקושי ליקק. וגם אם היה נושך, לא היה גורם נזק רב יותר מעקיצה של יתוש.

ועכשיו בגלל שרוטוויילר אחד - בטח כבר סנילי - נשך איזו זקנה בגן-מאיר, כל הכלבים במדינה מחויבים לשים רסן. לא מספיק עברנו לדירה קטנה יותר - כמה אפשר להחזיק שני חדרים פלוס כלב עם משכורת של מורה - וגם רחוקה יותר מהפארק שפפה אוהב. עכשיו צריך גם לנעול לו את הפה עם חתיכת פלסטיק מכוערת, כאילו הוא חניעבל לקטר?

בהתחלה לא דפקתי חשבון. פפה ואני ירדנו יחד לגינת הכלבים בכובשים, כרגיל, בלי רסן. אחרי יומיים תפס אותנו פקח שהזכיר לי כלב נקניקיה. הוא אמר שפפה מסכן את בריאות הציבור ונתן לנו קנס של 500 שקל. הלוואי שהיו לי ביצים להמשיך ככה, בלי רסן, לא לשלם את הקנס. שיביאו הוצאה לפועל, גם ככה אין מה לקחת.

הרי אם כל בעלי-הכלבים יחד יגידו זין, לא שמים רסן ולא משלמים, מה הם כבר יוכלו לעשות, הנקניקיה הזה ומי ששלחו אותו?

אבל לרוב הבעלים זה בכלל לא מזיז. מה אתה נובח, הם אומרים, בסך-הכל רסן, ובכלל, זה כלב, הוא לא מודע למה שקורה לו.

יש איזו כלבה מעצבנת אחת בגינה של הכלבים. עם רסן פרחוני ורוד. פינצ'רית. הבעלים שלה מספרת כמה הרסן חשוב כדי לשמור על המבוגרים, ובהיעדר דוגמה אחרת, מזכירה את

הזקנה מגן-מאיר. כשהיא רואה אותי מוריד לפפה את הרסן, היא שוב מדברת על הזקנה ושואלת "מה אם זו הייתה אמא שלך?"

אמא שלי מתה מסרטן, אני אומר לה, אז אולי לפני הרסן נסגור את בתי-הזיקוק, והיא מאבדת עניין וחוזרת לצלם את הפינצ'רית לאינסטגרם.

אחת אחרת, עם כלב מעורב, קלטתי אותה מתלבטת, אחרי שראתה את פפה, אם לשחרר לכלב שלה את הרסן. היא קלטה אותי קולט אותה, מיד התחרטה והחזירה אותו.

הייתי ניגש לדבר איתה, אבל אני קצת חסר ביטחון לגבי המראה שלי. אתם בטח מכירים את הקלישאה על כלבים שדומים לבעלים שלהם. רוצים לדעת איך אני נראה? דמיינו צ'וואווה, רק בן-אדם. פעם אחת מישהי אפילו התבלבלה בינינו; היא ליטפה אותי, וממנו התעלמה לחלוטין.

בכל אופן, הבעלים הזאת, של הכלב המעורב, כדי לשחרר לכלב שלה את הרסן, הייתה צריכה לשחרר בדרך כל-כך הרבה תפיסות ואמונות - הקרקע הייתה נשמטת תחת כל ההבנה שלה את טבע האדם וטבע הכלב. אז עוד כמה דקות עם רסן, אוטוטו הטיוול נגמר ומגיעים הביתה.

אני, לעומתם, לא מוכן לעשות לו את זה ויהי מה. קשר בין אדם לכלב שלו זה יותר ממשפחה, זר לא יבין זאת, אם לו כואב לי כואב, בטוב וברע הוא מקשקש כשאני נכנס הביתה, כשמורן עוזב אותנו בשביל ההוא עם ההאסקי, הוא ליטף אותי בימים ויילל איתי בלילות, כולו אמת היצור הזה, ועכשיו אומרים לי שהוא מחויב לבלות את החיים העלובים והחד-פעמיים שלו עם רסן?

אני, עוד בימים שלפני הרסן כבר שאלתי את עצמי, מי הסמיך אותי, ברייה ככל הבריות, להגביל את חופש התנועה של היצור הזה עם רצועה, או לסגור אותו בדירה של שני חדרים, עכשיו חדר אחד. אמנם אני יודע ללמד גיאומטריה ונגזרות, אבל בכלל לא בטוח שאני מבין את החיים יותר טוב ממנו. זה שיש לו מוח בגודל של ביצה לא אומר שצריך להיות לו אוזק על הצוואר או חתיכת פלסטיק על הפרצוף. ועכשיו מוטל עלי גם לקבוע מתי פפה ינבח את הנביחות המביכות שלו על יונים,

עם מוח בגודל של ביצה, קשורים ברצועה, עם רסן מפלסטיק, שעדיין לא הבינו שהם תקועים עם הדבר הזה על הפרצוף פור גוד, וכל פעם מנסים מחדש להריח אחד את השני או לתפוס איזה מקל.

היו כמה שממש נבחו עלינו.

לא אכפת לכם מהזקנה בגן-מאיר, אה, הם אמרו, אתם מהאלה שלא אכפת להם מהזקנה בגן-מאיר. בטח שאכפת לנו, ניסיתי להסביר, אנחנו מבקרים את סבתא שלי פעמיים בשבוע, אפילו שהיא גרה בחיפה. ואפילו שזה שלושה אוטובוסים ושהאוטובוס תמיד מאחר. אחרי שאמא מתה, וגם סבא, שניהם מסרטן, גם הבאנו לה כלב. אז אכפת לנו באוהה, פשוט ככה זה בחיים, לפעמים הם נושכים אותך, זה לא אומר שצריך לשים עליהם רסן. הרי אין לזה סוף, נשים רסן על הכלב, ישרוט אותה חתול, נשים לחתול כפפות, ישתין עליה גרביל.

קשה מאוד לנהל דיון ענייני בהקשר של הפגנה. זה בעיקר סלוגנים קליטים-למחצה וצעקות יצריות.

הסוסים של השוטרים חירבנו על המדרכה ואף-אחד לא אסף את החרא, אז דרכתי עליו.

איזה רוחניק אחד שהגיע להפגנה עמד בצד, בשקט. כשנעמדתי לידו הוא לחש לי: לרסן יש סיבה.

אני יודע, אמרתי, הזקנה בגן-מאיר.

לא-לא, הוא השיב, זה כדי שהם ילמדו להוריד אותו.

מי, הכלבים? שאלתי.

הוא רק הנהן.

לא היה לי חשק להמשיך את השיחה הזאת.

המפגינים המשיכו לדקלם סיסמאות ונאומים כמו "הכלב לא מריח / משהו פה מסריח", "היום רסן, מחר כלוב", "לא מתרסן". אמנם הקופירייטינג היה מעולה אבל בשלב מסוים כבר היה קשה לי להתחבר.

העניין כבר נראה לי הרבה יותר עמוק מהרסן עצמו. ניחא, נתיר את הרסן, ואז מה? עדיין יצקו בטון על הפארקים של פפה, והבעלים של ההאסקים עדיין יעבדו שעות ארוכות

בהי-טק וישאירו אותם לבד בבית כל היום, והילדים עדיין ישחקו במחשב במקום עם הכלב, והדירות ימשיכו להתכווץ וכל הכלבים ישלמו יותר שכר-דירה.

זה הרי לא כזה פשוט, השינוי שהם צועקים עליו בנלהבות, צריך לעבור כלב כלב, ודבר כזה דורש אילוף של שנים.

אני לא יודע כמה זמן הסיפור המגוחך הזה יימשך. אתמול בחדשות, למשל, דיברו על מחדל הגור מנס-ציונה, שנשך את הבעלים שלו בביצים והוא איבד אשך. אחד הווטרינרים בפאנל אמר, אולי נפלט לו, שהנשיכה עשויה להיות תוצאת לוואי של הרסן, שכן הגורים שנולדו בשנה האחרונה, לא יודעים איך זה בלי רסן ולכן מתקשים לשלוט על הפה שלהם. שאר הווטרינרים אמרו שכל המחקרים סותרים את ההיפותזה הזו, ואחרי הפרסומות אותו וטרינר כבר לא היה בפאנל.

בינתיים פפה ואני עברנו לכפר, הרחק מהפקחים, קרוב ליער. כאן אנחנו אפילו יכולים להרשות לעצמנו שלושה חדרים. יש אתנו כאן עוד בעלים שלא רצו לשים רסן על הכלבים שלהם. רצועה גם לא צריך פה, פפה רץ ליער וחוזר כרצונו, נובח את הנביחות המביכות שלו ומריח חורי-תחת כאוות נפשו.

ומה אם יגיע לפה פקח? בואו רק נגיד, שלמרות שיש להם מוח בגודל של ביצה, דבר או שניים אפשר ללמד אותם לעשות, ופפה אמנם קטן, אבל נשיכה אחת בנקיקייה הנכונה, ועבור הפקח זו תהיה הפעם הראשונה והאחרונה שהוא מגיע לכאן לרחרח.

לא רציונלי, ולא במקרה

החודש האחרון בגות'הם סיטי היה שקט, שקט מדי.

חושיו של באטמן הורו לו שמשוהו אינו כשורה. הוא ניסה לחשוב; הפינגווין, ביין, הדחליל, איש החידות, פויזן אייבי, אפילו הג'וקר - כולם נמצאים מאחורי סורג ובריח. המפכ"ל גורדון מוודא את הימצאותם בתאים בכל בוקר, באופן אישי. אז מה מטריד את מנוחתו של ברוס וויין?

אות העטלף התנוסס בשמי הלילה השחורים. ברגע שהתיישב במושב הנהג, באטמן הבין כמה התגעגע לבאטמוביל, וליטף את ההגה. הוא דהר לעבר מתקן הכליאה בלאקגיט, שם חיכה לו המפכ"ל.

"תראה", אמר גורדון, והצביע על חור המחילה שסותת בקיר התא.

"אבל איך זה אפשרי", אמר העטלף, "האי מוקף מים."

"ובכן", השיב גורדון, "המחילה לא מובילה לגות'הם, היא מובילה..". הוא הסיר את משקפיו ושפשף את העיניים, "היא מובילה לתל-אביב."

"לתל-אביב?" חזר באטמן, "אתה מתכוון.."

"כן", אמר המפכ"ל, "בעולם האמיתי."

"לעזאזל", העטלף היכה באגרופו על הקיר, ורק אז נזכר לשאול, "מי הפושע שנמלט?"

אריאלה תמיד מלווה את עמרי עד לשער גן הילדים, יד ביד.

החוש האמימה שלה הורה לה שמשוהו אינו כשורה, אבל מחר המצגת ופלג אמר שהמשרד חייב להשיג את החווה הזו.

"לא שכחת כלום, עמריקי? מפתח, "מפתח, "טלפון, "טלפון, "מסכה, "מסכה."

אריאלה נשקה לעמרי על ראשו, והוא רץ לשחק בחצר הגן. עמרי תמיד העדיף את הנדנדה לשניים. אם לא היה מי שיתנדנד אתו, הוא היה פונה לנדנדה התלויה, ואם זו הייתה תפוסה, היה עומד בתור למגלשה הכחולה.

דו-פרצוף התבונן בהם משחקים מבעד לגדר, וחשב לעצמו: נדמה שכחצי מהילדים מעדיפים את הנדנדה לשניים, ואילו החצי השני את המגלשה.

רציונלי? או במקרה?

הוא הטיל את המטבע כלפי מעלה. בזמן שהמטבע מסתובב באוויר, דו-פרצוף נזכר: כשהיה ילד, הוא העדיף את הנדנדה. דמעה ירדה לו מעין אחת.

הוא תפס את המטבע והפליק אותו על הצד האחורי של כף-ידו.

רציונלי.

"אבל מה יש לדו-פרצוף לחפש בתל-אביב?" שאל באטמן.
"אנא ערף," גורדון אמר, "מה יש לכל אחד לחפש בתל-אביב? כסף, כוח, נקמה, אולי הוא רוצה ללכת לאפטר בברקפסט."
"המפכ"ל, המפכ"ל!" שוטר צעיר נכנס לתא בריצה, ומסר לידו ערימה של שרטוטים שנמצאו בתוך המחילה.

"הו לא," אמר באטמן, "זה מה שאני חושב שזה?"

"בדיוק," אמר גורדון, ובאטמן ציין את הברור מאליו - "אנחנו חייבים להגיע לתל-אביב."

"ילדים!" קרא דו-פרצוף, "ילדים! יש לי טרופיות ומשחקי-מחשב בשבילכם!"

הילדים רצו לכיוון הגדר.

עמרי נשאר על הנדנדה לשניים, לבד, כי הוא היה ילד ממושמע ואריאלה לימדה אותו לא לדבר עם זרים. הזר הזה במיוחד הפחיד אותו, כי חצי מהפרצוף שלו היה נראה ממש

מרושע. מצד שני, בגן לימדו אותו לקבל את השונה, והשונה גם חילק טרופיות.

דו-פרצוף הציג בפני הילדים את הניסוי הבא: הוא יחלק לכל ילד טרופית אחת, ללא תנאים מקדימים. ילדים שישר ירוצו לשתות מים, כי הטרופית ייבשה להם את הגרון, לא יקבלו עוד טרופית, אבל יקבלו משחק-מחשב. ילדים שירוצו קודם לשחק בנדנדה, בתנאי שיתנדנדו לפחות עשרה נדנודים, ורק אז ייגשו לשתות מים, יזכו בשתי טרופיות נוספות ושני משחקי-מחשב. לפי דילמת האסיר, שיווי-משקל נאש אמור להתקבל דווקא במגלשה, שתזכה את מתגלשיה בשלוש טרופיות שלמות.

תוצאות המחקר היו מפתיעות. רוב הילדים, כשבעים ושמונה אחוזים מהם, שתו את הטרופית בשלוק ואז התחילו לבכות שהם רוצים עוד.

זאטוטים ארורים, חשב דו-פרצוף, עם העור החלק שלהם והעיניים התמימות, אני אראה להם מה זה.

הוא המשיך לתעד את הממצאים בפנקסו, כי בכדי להבין את ההתנהגות של ילדים חייבים קודם לחקור אותם מבחינה התנהגותית.

אף ילד לא רץ לשתות מים; רק שניים חזרו להתגלש, שלושה עמדו בתור לנדנדה, ואחד נכנס לתוך הגן. זה היה עמרי.

אז יצא חזרה החוצה, מחזיק בידה של הגננת. פרח קטן ומלשן.

דו-פרצוף הטיל את המטבע באוויר. רציונלי? או במקרה?
המטבע נחת על במקרה, ועמרי ניצל.
הפעם.

הגננת ניגשה לגדר.

"ילדים! להתרחק מהר מהגדר! ולשים מסכות! מה זה פה! כמה פעמים צריך לומר לכם! מותר להוריד את המסכה רק כשאוכלים או שותים!"

מעניין מאוד, רשם דו-פרצוף בפנקסו, תמריץ סמוי התגלה בניסוי, וייתכן שהיטה את יעילות פארטו.

"אפשר לעזור לך, אדוני?" שאלה הגננת.

הזר המצולק החל לבכות מעין אחת.

"אל תכעסי עליי הגננת, אני מצטער, טעיתי, טעיתי, הגננת, טעיתי, למה זה היה חייב לקרות לי, למה לא לילד אחר, זה היה במקרה, זה לא היה רציונלי, זה היה במקרה."

רחמי הגננת נכמרו עליו. כשנרגע, הזר הציג לה תעודה שהעניק לו שר החינוך יואב גלנט.

"הייתי צריך לבקש ממך אישור מראש, טעיתי, טעיתי, אבל אל דאגה, גברתי, אני מטעם משרד החינוך, הגעתי להעביר לילדים שעת סיפור."

"הו, ודאי, כנס, כנס, מר.."

"דן", אמר דו-פרצוף, "פרופסור הארווי דן."

"איך נאתר אותו?" צעק ג'ורדן והידק את אחיזתו במותניו של באטמן, בעודם דוהרים על האופנוע בתוך המנהרה.

"באטמוביל, התקשרי ללושיוס!" ציווה העטלף.

"כן, אדון", ענה העובד הנאמן.

"לושיוס, אני זקוק לאיכון של כלל המכשירים הסלולריים בתל-אביב, כדי לזהות כל אזכור של השם הארווי דן."

"אבל..". אמר לושיוס, "לעקוב אחר הטלפונים של כל האנשים.. זה פשוט.. זה פשוט.. פסול."

"זה למען ביטחונם!" צעק באטמן, "הילדים בסכנה!"

לושיוס סירב, ומסר לבאטמן את התפטרותו.

המחליף שלו הפעיל את האיכון.

"ובכן, ילדים," אמר דו-פרצוף, "הבה נתחיל בשעת הסיפור. היום נקרא סיפור מתוך ספר-הילדים 'לא רציונלי אבל לא נורא', רב-המכר של הניו-יורק טיימס.

דמיינו לעצמכם שאתם עכבר מעבדה עליז ושמנמן. יום אחד נדחפת במפתיע כפפה ובתוכה יד אנושית אל תוך כלובכם הנעים והנוח, ביתכם אשר אהבתם, מרימה אתכם בזהירות ומניחה אתכם בכלוב אחר, כלוב זר ובו מבוך. מאחר שאתם טיפוסים חקרניים מטבעכם, אתם מתחילים להסתובב בכלוב ולבדוק את השטח בשפם רוטט מסקרנות. מהר מאוד אתם מבחינים שאזורים אחדים של המבוך שחורים, ואזורים אחרים לבנים. תוך כדי שיטוט אפכם מוביל אתכם אל תוך אחד האזורים הלבנים במבוך. שום דבר לא קורה. מיד לאחר מכן אתם פונים בחדות שמאלה אל תוך אזור שחור. באותו הרגע אתם חשים בורם חשמלי מכאיב, שמכה בכפותיכם הקדמיות.

כך בכל יום במשך שבוע אתם מוכנסים בכל פעם אל מבוך אחר. האזורים הבטוחים בו, כמו גם צבעי הקירות ועוצמת הזרם החשמלי, משתנים על בסיס יומי. לפעמים אזורים שמעבירים זרם חשמלי בינוני צבועים אדום. פעמים אחרות אזורים שמעבירים זרם חשמלי חזק ומכאיב במיוחד מעוטרים בנקודות. לעתים האזורים הבטוחים במבוך צבועים במשבצות שחורות ולבנות. בכל יום עליכם ללמוד לנווט, כך שתעברו במסלול הבטוח ביותר ותימנעו ככל האפשר מהזרם החשמלי. התגמול שתקבלו אם תלמדו לנווט בבטחה במבוך הוא שלא תחושמלו. עד כמה אתם חושבים, ילדים, הייתם מצליחים במשימה כזאת?

לפני יותר מ-100 שנה ערכו הפסיכולוגים רוברט ירקס וג'ון דודסון גרסאות שונות של הניסוי הזה כדי לגלות שני דברים על עכברים: עד כמה מהר הם מסוגלים ללמוד, וחשוב מכך: איזו עוצמה של זרם חשמלי תדרבן אותם ללמוד מהר יותר. היה אפשר להניח שככל שעוצמת הזרם החשמלי תתחזק, כך תגדל המוטיבציה של העכבר ללמוד. כשהזרם יהיה חלש יחסית, העכבר יסתובב אדיש במבוך, ומכות החשמל לא ירשימו אותו במיוחד. אבל ככל שעוצמת הזרם והכאב יתחזקו, כך חשבו המדענים, העכבר ירגיש שהוא מותקף, והמוטיבציה שלו ללמוד תלך ותגבר. לפי היגיון זה, אפשר להניח שעכברים ירצו להימנע ממכות חשמל יותר מכל כאשר הן יהיו החזקות ביותר, ולכן המוטיבציה שלהם ללמוד מהר תהיה בתנאים אלה בשיאה.

כשהזרם החשמלי היה חלש מאוד, העכברים הפגינו מוטיבציה נמוכה, וכתוצאה מכך למדו לאט. זרם בינוני דרבן אותם ללמוד מהר יותר את חוקי הכלוב. עד כה התוצאות מתאימות בהחלט לאינטואיציה הרווחת לגבי היחס בין מוטיבציה לתפקוד. אם כך, ילדים, מה המלכוד? המלכוד הוא שכשהזרם החשמלי היה גבוה מאוד - התפקוד של העכברים היה הגרוע ביותר! אני מודה, לא קל להיכנס לראש של עכבר מעבדה ולנסות לחשוב כמוהו, אבל מה שכנראה קרה הוא שכאשר הזרם החשמלי היה החזק ביותר, העכברים לא הצליחו להתרכז בדבר אחר מלבד הפחד מפני המכה החשמלית. כשהם מבועתים, הם פשוט לא הצליחו לזכור אילו חלקים של הכלוב בטוחים ואילו לא, ולכן לא הצליחו לפענח את סביבתם ולהבין כיצד היא מסודרת.

ובכן, ילדים, אמנם מכות חשמל אינן חלק ממערכת תמריצים מקובלת בעולם האמיתי, אבל יחס שכזה בין תמריץ לתפקוד עשוי לתאר גם יחסים בין תמריצים לביצוע מסוגים שונים, בין שהתגמול הוא האפשרות להימנע ממכת חשמל ובין שהוא האפשרות להרוויח סכומי כסף גדולים. דמיינו מה היו תוצאות הניסוי של ירקס ודודסון אם היו משתמשים בכסף במקום בזרם חשמלי (בהנחה שלעכברי מעבדה יש בכלל עניין בכסף). בונוסים קטנים היו מותירים את העכברים אדישים, והם לא היו מתפקדים היטב. בונוסים בינוניים היו גורמים לכך שיהיה לעכברים אכפת יותר, ורמת התפקוד שלהם תעלה. אבל בונוסים גבוהים מאוד היו גורמים לעכברים להיות חדורי מוטיבציה ברמה גבוהה מדי. כך הם יתקשו להתרכז, וכתוצאה מזה התפקוד שלהם יהיה גרוע יותר מכפי שהוא היה עשוי להיות אם היו מתוגמלים בבונוסים בינוניים.

ה-ס-ו-ף."

"אהמ.. אהממ.." הגננת השתעלה בתוך המסכה, "ובכן.. זה היה.. תודה רבה פרופסור דן, זה היה מרתק, ילדים תגידו תודה לפרופסור דן,"

"תודה פרופסור דן!"

"אין בעד מה," אמר דו-פרצוף, וחשב, הם באמת חמודים, הקטנטנים האלה, אבל חייבים להתקדם לפי התכנית.

הילדים יצאו להפסקה, ודו-פרצוף מיהר למרתף. הברז הראשי של תל-אביב היה בדיוק היכן שהראו השרטוטים. הוא הוציא מכיסו בקבוקון זעיר, קטן יותר מטרופית.

לפני שהוא שפך את תכולתו פנימה הוא הטיל את המטבע לאוויר.

רציונלי? או במקרה?

אבל המטבע פגע בתקרת המרתף ונפל לתוך פתח האוורור. נו, מילא, דו-פרצוף משך בכתפיו, ורוקן את הבקבוקון.

הוא שמע את הילדים שהחלו להשתעל ולהקיא, ועלה למעלה. כאב לו לראות אותם, המסכנים, כאלו טהורים, כמו השלג, כתפיהם כה שבריריות, והם נושאים עליהן משקל כבד כל-כך.

ההורים מיהרו לאסוף את ילדיהם מהגן, אריאלה ראתה את עמרי מקיא בתוך המסכה שלו, תוריד את המסכה, עמריקי, זה בסדר להוריד אותה אם מקיאים, המצגת התבטלה כי כולם במשרד קיבלו חיידק בבטן, כל ההורים צבאו על הגדר והאשימו את הגננת, והגננת אמרה, אני חושבת שזה בגללו, היא הצביעה על דו-פרצוף, באותו רגע באטמן התעופף פנימה כאילו מהשמיים, זה הוא! צעק דו-פרצוף, זה העטלף! בגלל העטלף אתם חולים! הוא כמו עכבר מעבדה עם כנפיים! זה העטלף! וההורים הצמידו את העטלף לרצפה וחבטו בו, תוך כדי מקיאים עליו ומשתעלים, תורידו לו את המסכה, שנראה מי הוא, תורידו לו את המסכה, זה הכל בגלל העטלף!

מישהו

לדורים נותרו בדיוק 1,037 ימים לחיות. היא לא ידעה זאת, כמוכן, וכמו כולנו, חשבה שתחיה לנצח.

קמה כל בוקר והתרחצה, משימה לא פשוטה בכלל בהתחשב בגילה המופלג, כאשר הגוף אמנם דומה יותר לספוג הרחצה הדהוי, אך אינו גמיש כמותו. אחר ירדה לקפה ארומה לפגוש את מטילדה, חברתה הטובה משכבר הימים, עוד מימי בית-הספר בבגדד. הן הזמינו שתי כוסות תה וקרואסון חמאה אחד, אותו חלקו במשך כארבע שעות, למורת-רוחו של הבעלים, שלא העז לסלק את זוג הלקוחות הקשישות.

דורים ומטילדה דיברו על חברות שנפטרו או התאלמנו, על ילדים שהרוויחו כסף או הפסידו אותו, על נכדים שהתחתנו או התגרשו, ולאחרונה גם על נינה אחת. למטילדה, אגב, נותרו רק 452 ימים לחיות. דורים חזרה הביתה למנוחת צהריים, ובערב נסעה בקו 61 להליכה בחוף-הים. בכל ערב שבת, היו מגיעים לביתה ארבעת הילדים, תשעת הנכדים, ולאחרונה גם נינה אחת, לסעודה משפחתית. הסירים העלו ניחוחות בגדדיים, ועיניה של דורים זהרו כאילו הייתה בת שמונה, ולא בת שמונים.

בבוקר יום הולדתה ה-81 של דורים, השיק משרד החיים את הקמפיין החדש: "לחיות זה מסוכן." צוות המומחים של המשרד, המונה 409 מדענים, 19 לבורנטים ו-7 חברי ועד מנהל, חקרו את תופעת המוות במשך שלושה עשורים וקבעו פה-אחד ברמת-סמך של 95%: לאחר גיל 80, קיים קשר סטטיסטי מובהק בין החיים לבין המוות. המומחים, אם כן, המליצו לבני-גילה של דורים לחיות כמה שפחות, ובכך להפחית את הסיכון למוות פי 53.22 אחוזים בריבוע.

לדורים לא הייתה כל כוונה להתחיל לפחד מלחיות. היא נולדה בבגדד של שנות השלושים. בגיל שש כבר ראתה את

ההמון מריע כאשר אחיה נתלה בכיכר העיר על-ידי השלטונות, בעוון פגיעה בחוקת המולדת. כשהייתה בת שלוש-עשרה, אמה נהרגה בתאונת דרכים, ובגיל עשרים וארבע, בעלה המנוח, אלישע, אנס אותה. תשעה חודשים לאחר מכן נולדה בתם הרביעית, מרים. בזמן שאלישע עבד בארבע עבודות, דוריס עבדה רק בשתיים, אם לא סופרים את ארבעת הילדים. דוריס פחדה מזרים, מגברים, ממכונות, ממחסור, ומארצות אחרות, ולהוסיף לרשימה פחד מלחיות פשוט לא בא בחשבון.

מטילדה, לעומת זאת, שכבר התאפרה ואף הוציאה את ענק הפנינים מהמחבוא לכבוד מסיבת יום-הולדתה של דוריס, שמעה על המחקר החדש בחדשות, ומיד טלפנה על-מנת לבטל את הגעתה. הלא משרד החיים הדגיש את הסכנה שבחגיגות, במיוחד לכבוד ימי-הולדת. המחקרים הוכיחו באופן חד-משמעי - יום-ההולדת הוא היום בו התחילו החיים, ועל-כן לחגוג אותו זה ממש להתגרות במוות. שר החיים הציג בטלוויזיה גרפים אדומים שתמכו בממצאים ואמר: כמה שפחות חגיגות, כמה שפחות מוות. ואם המוות חשב שינעץ במטילדה את טלפיו וימשוך אותה אתו אל הלא-נודע, ובכן שיחשוב שוב.

שעון החול, זה שגרגריו מתחילים לנזול ביום היוולדנו, ומספרם, גם אם רב עד מאוד, הינו קבוע מראש וסופי, המשיך לתקתק. כאשר משרד החיים פרסם את הסלוגן החדש שלו - "עצרו את החיים, מנעו את המוות", לדוריס נותרו 822 ימים לחיות, ולמטילדה, אפשר להיעזר במומחים כדי לחשב במדויק, 237.

הסלוגן הקליט נבחר באירוע טלוויזיוני ראשון מסוגו, בגמר העונה הראשונה של 'הקופירייטר הבא'. הסלוגן ריגש עמוקות את חבר השופטים, להוציא את סתיו תמר, הילד הרע של הקופירייטינג הישראלי, שחתום על להיטים כמו 'דור מאופר', 'אור הזרקור' ו-'האם להיות לך מקורב'. הוא כבר ראה סלוגנים טובים יותר.

דוריס המשיכה לחיות, חרף הסכנה. היא לקחה את קו 61 לים, שתתה קפה בארומה, אירחה את ארבעה-עשר הצאצאים בימי שישי בערב. אך בכל יום, זה קרה ברגע שבו סיימה לאכול חצי

קרואסון, והחצי השני נותר בצלחת, גל של עצב שטף אותה, והיא נזכרה במטילדה, שבינתיים השתדלה לחיות כמה שפחות.

מטילדה מיעטה לצאת מהבית, שלא לדבר על מפגשים עם נכדיה, שכידוע, משרד החיים הדגיש זאת חדשות לבקרים, ילדים הם הנשאים העיקריים של חיים. היא מסרה לאימוץ את החתול שלה, הוציאה את כל הצמחים מהבית, אכלה אוכל יבש, ישבה בפינת החדר ונשמה נשימות קצרות.

ההליכות בחוף-הים התמעטו; גופה בן ה-82 של דוריס הותיר לה לצעוד למרחק קצר בלבד, ולא יותר מפעם בשבוע. פעם אחת, היא אפילו התבלבלה ולקחה את קו 52 במקום 61, ונאלצה למצוא את תעודת הזהות שלה בתיק כדי להיזכר בכתובת ביתה.

יום אחד, התעוררה דוריס ושמעה ברדיו שמשדד החיים מצא תרופה המפחיתה את הסיכון מהחיים ב-97.32%. שר החיים החדש הסביר שקבוצת הביקורת של הניסוי מנתה 37 נסיינים המהווים חתך רוחבי מושלם של האוכלוסייה מעל גיל שמונים, ממעמד סוציו-אקונומי בינוני-גבוה, המתגוררת במרכז הארץ, באזור בנוי לא כפרי, עם תזונה רוויית שומנים ומעט פחמימות, העוסקת בספורט במשך 17 דקות ביום בממוצע, יש לה שורשים באזור צפון-אפריקה והמזרח-התיכון, מעדיפה גויאבות על-פני דולפינים ואיכות השינה שלה מוגדרת כסבירה לפי מדד השנה הרשמי.

דוריס התאימה לפרופיל כמעט בדיוק, או בדיוק כמעט, החוקרים היו חלוקים בדעתם. עבור תשלום סמלי של 159 שקלים, או 119 שקלים למחזיקי כרטיס אשראי שופרסל, היא תוכל לקבל את התרופה המסובסדת ולהינצל.

ההודעה פורסמה כאשר נותרו לדוריס 585 ימים לחיות. בני-משפחתה האבלים של מטילדה, שנפטרה בדיוק באותו היום ולא הספיקה לשמוע על התרופה, הודיעו בצער רב וביגון כבד ובתדהמה על מותה בטרם עת של אימנו, סבתנו וסבתא-רבתנו. מותה של מטילדה היווה הצדקה ניצחת לאזהרות משרד החיים, וצאצאיה של מטילדה הסתגרו אף הם בבתיים ומסרו לאימוץ את חיות המחמד.

במשך 558 ימים, דוריס סירבה לקבל את התרופה. עוד טרם התפרסמה הבשורה המשמחת אודות התרופה, דוריס החלה לדבר עם אלוהים, ואמרה לו, שאולי שמונים שנה הם די והותר. אלישע המנוח ביקר אותה תכופות בחלומותיה, לא כאותו גבר קשה-יום שישן בחדר הסמוך במשך חמישים ושתיים שנים, אלא כאותו נער בן שמונה עשרה, שקטף עבורה סל אפרסקים מהמטע בו עבד.

בינתיים, משרד החיים יצא במבצע עידוד לנטילת התרופה, על-מנת להגן על האזרחים הוותיקים - דוריס ביניהם - מפני החיים. תחילה נאסר על דוריס להגיע לקפה ארומה, אחר-כך לחוף הים, ולבסוף אף נאסר עליה לארח את ילדיה, שכן ארוחת שבת עם כל-כך הרבה חיים, עלולה לסכן לא רק את דוריס אלא אפילו את השכנות בבניין ממול.

בהיעדר ברירה אחרת, דוריס בילתה את רוב יומה בבית. היא התבוננה בגופה הקמל לאיטו, בסוגרים שכבר כשלו מלשלוט על עשיית הצרכים, בבטן המנופחת. גופה שלה נראה לה כמו עצם זר.

כאשר נשארו לה 27 ימים לחיות, דוריס התרצתה לעידוד של משרד החיים ונטלה את התרופה.

מטילדה כבר עברה מזמן מן העולם. שבוע לאחר שנטלה את התרופה, נפלה דוריס למשכב. בתה, מרים, ישנה אצלה כל לילה, האכילה אותה בתחליף חלב מבקבוק, החליפה לה טיטולים, וברגעים המעטים שבהם היו עיניה של דוריס פקוחות, דיברה אליה בקול רם ובמילים פשוטות, אמא, אני אוהבת אותך, אמא, הכל יהיה בסדר.

בחדשות, הודיע שר החיים החדש-חדש, שלפי מחקר שהתפרסם באותו היום, תשעה עשר קשישים מתוך קבוצת הביקורת נפטרו משום שלא לקחו את התרופה, ורק שמונה-עשר נפטרו למרות שלקחו אותה. התרופה, אם כן, עדיין יעילה.

הוא שב ומנה את הצעדים שנקט משרד החיים לטובת עידוד התרופה, וחזר שלוש פעמים על הסלוגן שניצח בגמר: עצרו את החיים, מנעו את המוות. עצרו את החיים, מנעו את המוות.

עצרו את החיים, מנעו את המוות. כל צוות החדשות קרא יחד אתו במקלה.

בריאיון שלאחר מכן, נשאל שר החיים שאלות רבות בידי צוות החדשות, רק שאלה אחת לא נשאל, אולי משום שאין עליה תשובה, ושאלה שאין עליה תשובה אין מה לשאול אותה כי איננה שאלה כלל, על כל פנים השאלה הייתה לשם מה, לשם מה יש למנוע את המוות, ואולי התשובה היחידה שניתן לתת היא, שאין סיבה, אין ולא תהיה ולא צריכה להיות, מניעת המוות היא *causa sui*, סיבת עצמה, היא התכלית הגבוהה ביותר של החיים, עומדת איתנה ונצחית בפני עצמה.

בבוקר יום שלישי, דוריס שכבה במיטתה, מוקפת בילדיה, נכדיה ונינה אחת. עופר, הנכד הצעיר, ניגן בגיטרה. כולם שרו לה יחד את מישו של אהוד מנור, ודוריס אמרה, כאילו מעולם אחר, ככה מתים שמחים.

כמה שעות לאחר מכן, כאשר מרים בתה לצידה, נשמה דוריס את נשימתה האחרונה.

זה לא כואב, כשמתים. זה אפילו קצת נעים, כמו לחלוץ מגף הדוק בסוף יום עבודה מפרך. בתוך כמה שניות שוכחים לגמרי את החיים, כמו להתעורר מחלום מעורפל. דוריס שכחה את האונס, והתלייה, היא הפליגה בצלצולי פעמונים, אך משום מה זכרה את השיר של אהוד מנור, ואת הילדים, ואת מטילדה. השער נפתח, ודוריס החלה לעבור בתוכו, זה הרגיש כמו יום אחד ויחד עם זאת כמו אלף שנים, המנהרה התפתלה ובסופה זרח אור לבן, היא המשיכה לכיוונו, ברקע היא שמעה בכי של תינוק, והרופא אסף אותה אליו, והניח אותה בחיקה של האם.

פחדים, בע"מ

אזרחי מדינת אמיציה לא מפחדים מכלום. הם נכנסים למים בלי לבקש שישומו עין על הדברים, ניגשים לבחורה עם השמלה הסגולה שקוראת ספר בפארק, מתאבקים עם נמרים ובוחרים ללמוד מקצוע לא פרקטי.

צ'ה צ'ינג, המדורג במקום ה-1258 ברשימת עשירי העולם של פורבס, זיהה הזדמנות עסקית. בעסק עם פחות מעשרים אחוז תשואה מצרפית הוא לא נוגע, וגם אז זה מאוד תלוי ברווח השולי, על כל פנים המספרים הסתדרו יפה. חבריו לגולף, עשיר מספר 622 ועשיר מספר 235, לא מפסיקים להסתלבט עליו. 1258 תביא ת'כדור, 1258 שוב היכה לגומה הלא נכונה. צ'ינג יראה להם מה זה. חדירה מוצלחת לשוק האמיציני תכניס אותו, סוף כל סוף, לרשימת מאה עשירי תבל.

בשיחת טלפון אחת לעמיל המכס שלו פתח צ'ינג קו ייבוא, בשיחה שנייה, שכר האנגר בנמל עם חוזה דיפרנציאלי, בשלישית העסיק אשת-מכירות חטובה. קוראים לה סופיה, היא הגיעה מכפר קטן ליד קאלי שבקולומביה, יש לה עור חלק בצבע קרמל ואמא שלה תמיד לימדה אותה שמחשוף מוכר מהר יותר מחיוך.

סופיה עבדה בצמוד לצ'ינג מסביב לשעון. בנוכחותו, צמרמורת דקה ונעימה גלשה במורד עמוד-השדרה שלה, כמו ישוע היושב לצידו של אלוהים. ההאנגר נצבע בלבן פנינה, הסחורה נארזה באריזות צבעוניות מפלסטיק ממוחזר, נתלו מסכים חכמים והוצבו שלטים עם חיצים בכל מחלקה. הכל היה מוכן לפתיחה החגיגית של חנות הדגל של פחדים בע"מ.

אמיציניים רבים חלפו על-פני החנות בנמל, אדישים, בדרכם להפלגה מסביב לעולם בקטמרן או לצלילה עם נחשי-מים. סבלנות, צ'ינג הרגיע את סופיה וליטף את לחיה, הלקוחות

יגיעו, זה היופי בכלכלת השוק, ביקוש יוצר היצע והיצע יוצר ביקוש.

סופיה לא מצמצה, בקולומביה כדי להביא לקוחות היא עשתה דברים יותר גרועים; ודאי שהלקוחות לא נכנסו, היום הכל קורה בדיגיטל. היא נכנסה לגוגל ורכשה קישור ממומן עם אלגוריתם חכם וטרגטינג מותאם אישית. גיגלט 'הגשר הכי טוב לבנג', קיבלת מודעה ממומנת לפחד גבהים. גיגלט 'גלידה פתוח עכשיו', זה תלוי, אמיצייני מעל גיל חמישים קיבל פחד מסכרת במבצע, אמיציינית המתקרבת לשלושים מארז 1+1 של פחד מצלוליטיס ופחד מלגמור לבד. אזרחי אמיציה, אגב, תמיד מאשרים קבצי קוקיז.

קמפיין השיווק התברר כהצלחה מסחררת. במקום לטפס על הר, להצטרף לשורות צבא המורדים בכורדיסטן או לשכב עם השותף שלך לדירה בלי קונדום בזמן שחבר שלך בחו"ל, אלפי אמיציינים עמדו בתור לחנות הדגל של פחדים בע"מ. סופיה קיבלה בונוס שמן כבר בסוף הרבעון הראשון, וצ'ינג התקדם למקום ה-942 ברשימת עשירי תבל.

עידו, אמיצייני צעיר שעמד לפתוח בית-קפה היפסטרי, עם מאפינס טבעוני, קפה פייר-טרייד, מוזיקת אינדי חיה וגינת-ירק, גיגל מכונת-קפה מסחרית יד-שנייה, ומיד קיבל מודעה של פחד מלפשוט את הרגל. הוא מיהר לחנות, ונכנס בה-בעת שמשפחה שלמה יצאה ממחלקת מערכות-יחסים, עם עגלה גדושה בפחד ממה יגידו (בארוחת-הערב, כל בני-המשפחה יעמידו פנים שהם לא צריכים להפליץ. האוכל יהיה טעים יותר).

"ברוכים הבאים לפחדים בע"מ," אמר המסך החכם הניצב בכניסה, "אני מקווה שהיום עובר בנעימים. במה אוכל לעזור היום?"

- לקנות פחד
- לעדכן גרסה
- להשאיר פחד לתיקון
- אחר

חנויות גדולות תמיד בלבלו את עידו, וכל הלבן הזה בכלל סנוור אותו, אז הוא ניגש לסופיה. עיניו נלכדו על-ידי שדיה, מונחים בתוך החולצה הצמודה כמו לחמניות קינמון חמות, וסופיה חשבה, לו רק היה אלגוריתם חכם יותר, שמקפיץ מודעות גם בחיים האמיתיים, הייתי מקפיצה לו על המקום פחד מלהטריד מינית ופחד מדחייה בעשרים ותשע תשעים ותשע.

פיננסים היא המחלקה הכי גדולה שלנו, סופיה והלחמניות אמרו לעידו, יותר גדולה ממחלקת מחלות ומחלקת ארטילריה גם יחד. יש לנו פחד מלא להשתלב בשוק העבודה הטכנולוגי כי לשם העולם הולך, פחד מלרדוף אחר החלומות שלך ולהיכשל, והשבוע הגיעה הגרסה החדשה של פחד מלא להרשות לעצמך לקנות לילדים את מה שיש לכולם בכיתה.

עידו התלבט, הוא מתכנן את הקפה ההיפסטרי כבר שלוש שנים, עד אחרון הקשים הצבעוניים מנייר שיצילו את צבי-הים הוא מתכנן אותו, על כל פנים לחמניות הקינמון החמות אמרו את דברן. עידו רכש פחד מהתפוצצות בועת הנדל"ן והשלכותיה על עסקים קטנים, והלך לעבוד בחברת ביטוח. כמו למכור פטמה לתינוק.

פחדים בע"מ עשתה פלאים לאמיציה. בתוך שנה, תוחלת החיים באמיציה עלתה בשבע שנים וחצי. אחוז הפשיעה ירד כמעט בחצי בזכות נתוני המכירות של פחד מכייסים במטרו בברצלונה ופחד שייכנסו דרך המרפסת, צריכת הסמים נפסקה כליל במקביל למבצע של פחד מלהשתגע, ושמורות-הטבע השתקמו תודות לגרסה המעודכנת של פחד מקרציות ומכירת סוף העונה של פחד משואה אקולוגית. אמיצינים אכלו בריא יותר, התעמלו יותר, וייצרו יותר.

צ'ינג, שכבר התמקם במקום ה-789 ברשימה, מכר זיכיונות לסניפים ומינה את סופיה למנכ"לית. סופיה כבר הספיקה לקנות שלושה בתים בכפר ממנו באה; אחד לדוד שלה, אחד לדודה, ואחד לאמא שלה והבת שלה. לא הבת של אמא שלה, היא הבת של אמא שלה היא סופיה, הבת שלה, של סופיה. היא ילדה אותה בגיל שש-עשרה בניתוח קיסרי, כדי לא לעשות נזק לדגדגן. כך נהוג בקאלי.

מכולות צים גדושות בפחדים פקדו את הנמל חדשות לבקרים. מלאי הפחדים התחדש תדיר, למעט פחד אחד, שסופיה והלחמניות לא הצליחו למכור אפילו יחידה אחת ממנו באף סניף. לצ'ינג זה לא הפריע, הוא יכול היה לספוג את הפחד, אבל סופיה לא תיתן לאיזו זנונת ממחלקת בושא ומיניות לתפוס את מקומה. היא תמכור את הפחד הזה ויהי מה.

עידו החתים כרטיס בחברת הביטוח. הוא כבר התקדם יפה, ומונה לאחראי על לקוחות עסקיים. הוא אפילו קיבל תוספת של שני ימי חופש בשנה, והיה ממש בסדר עם העבודה. הוא לא קם בבוקר צוהל אך גם לא רוטן, החברה במשרד היו ממש בסדר, והבוס גם היה ממש בסדר אתו. אם, למשל, עידו איחר בבוקר, והגיע בעשר במקום בשמונה, הוא פשוט נשאר עד שמונה בערב. כולם היו ממש בסדר עם זה. ואם התכלית העילאית של החיים, זו שהבריאה שיוותה לנגד עיניה כשיצרה את כל הגלקסיות והג'ונגלים והאוקיינוסים והשמיים והארץ וכל צבאם, הייתה שהם יהיו בסדר - עידו היה לגמרי שם.

ברם, משום מה, איפשהו בבק-אוף-דה-מיינד, ניקרה לו (כמו נקר) איזו חרדה, עדינה כזאת, כמעט בלתי-נראית, ממש חרדונה. הייתה לו הרגשה שזה קשור לפחד מהתפוצצות בועת הנדל"ן שרכש שנתיים קודם לכן.

הוא עלעל בעלון לצרכן.

תופעות הלוואי: הכנסה מסודרת, קרן פנסיה, סל פרישה, מועדון הטבות, תיוק אחראי של עלונים לצרכן.. ואז, באותיות קטנות בתחתית הדף, הוא ראה בפעם הראשונה סעיף ששמו 'חרדות נלוות'. מתחתיו הופיעה רק שורה אחת: פחד שהחיים יעברו לנגד עיניי.

פחדים בע"מ התרחבה לשוק הבינלאומי, ולאחר מהלך מבריק של מיתוג מחדש נקראה פשוט 'פחדים'. עשיר מספר 2722, הלוור הזה, ניסה להקים חברה מתחרה - פחדים ושות' - אבל צ'ינג קנה את הסטארט-אפ עוד בחיתוליו. הממונה על ההגבלים העסקיים ברשות החברות אישר את המיזוג. עם פדיון חודשי ממוצע של שני מיליון פחדים ואחוז רווח שולי 15.23, לפחדים בע"מ היה מונופול על שוק הפחדים העולמי הלכה למעשה. אמנם הבטן של עקומת לורנץ שקעה ושקעה, אך

אזרחי אמיציה כולם הרוויחו מכך, במיוחד המשקיעים. צ'ינג העניק לסופיה במתנה כתר עתיק מזהב טהור, שהיה שייך לקיסר סין, סמל להיותה הנסיכה שלו.

פחדים הונפקה בנאסד"ק ונסחרה בשער יציג של 56.84 דולר המנייה. בהרמת הכוסית לרגל ההנפקה, צ'ינג וסופיה חלצו את פקק השעם של בקבוק שאטו-שבאל-בלאנק, מרשימת חמישים היינות היקרים בתבל. את הבקבוק השליך צ'ינג לסל המיחזור, והפעולה הזו הכניסה את פחדים לרשימת מאה החברות הידידותיות ביותר לסביבה. כשקבצן אחד התפלח לאירוע וביקש נדבה, צ'ינג, כמו כל עשיר שמכבד את עצמו, זרק לו שטר של עשרים יורו. התרומה הזו הבטיחה לו מקום ברשימת אלף הפילנתרופים הנדיבים בתבל. אמנם הוא עדיין לא נכנס לרשימת מאה העשירים, אבל הכניסה לרשימת הפילנתרופים הכניסה אותו לרשימת מאה האנשים שמופיעים הכי הרבה ברשימות.

אחרי שעבר התמוטטות עצבים קלה, עידו הזועם הגיע לחנות הדגל של פחדים ודרש לדבר עם סופיה. אבל סופיה ניהלה את פחדים מהקומה המאה עשרים ואחת של בניין פחדים במנהטן, ולא היה לה זמן לטפל בלקוח זועם אחד. היא הייתה עסוקה בלנסות ולהיפטר מאותו פחד שאף יחידה ממנו לא נמכרה.

זה כבר לא היה פחד שמא יחליפו אותה; מעמדה היה מובטח.

זה היה עניין של אגו.

הלקוחות פשוט לא מוכנים לקנות את הפחד הזה, היא הסבירה לצ'ינג. הם חולים שבוע-שבועיים, יש נזלת, יש חום, הם מאבדים קצת טעם וריח, לפעמים זה גם מתפתח לדלקת ריאות, אבל אז זה עובר, והם מרגישים מאוששים. חזקים יותר. הם מכירים את זה כל-כך טוב ששום קמפיין לא מצליח להתנחל להם בתודעה. זה כמו לנסות למכור להם פחד מלהתחבק, או פחד מלנשום.

מה הכלל מספר אחת במכירות של דברים שאנשים לא צריכים, שאל צ'ינג, וסופיה השיבה בלי לחשוב פעמיים: מיתוג.

ובכן, כדי למתג את השפעת מחדש היא הייתה צריכה שם מפוצץ. סופיה הסתכלה ברחבי המשרד. מילים בספרדית

התרוצצו במוחה, מסה, פלומה, הומברה.. עד שענייה נחתו על הכתר שצ'ינג העניק לה. בינגו.

אמיציניים רבים נהרו לסניפי פחדים, נלהבים לרכוש פחד מהמחלה החדשה. אם לא היה לך פחד מקורונה לא היית קיים. ילדים שלא היה להם את הפחד החדש הסתכנו בחרם. מבוגרים ללא פחד מקורונה נודו ממקומות עבודה וחוגים חברתיים. רק כשהתחילו תופעות הלוואי שהופיעו בעלון לצרכן - עוצר, ריחוק חברתי, אלימות משטרתית, אפליה, מקלות באף, פלסטיק על הפרצוף - אמיציניים זועמים הגיעו להתדפק על דלתות חנות הדגל של פחדים, דורשים את כספם בחזרה.

זה כבר לא היה רק לקוח אחד. סופיה לא יכלה להתעלם.

היא הייתה נותנת הכל בשביל להתייעץ עם צ'ינג, אבל הוא בדיוק לקה בהתקף לב ונפטר במפתיע. לא היו לו ילדים, אחד מת ממנת יתר ועם השני הוא הסתכסך שנים קודם לכן, אז סופיה ירשה את האימפריה.

סוכן הביטוח בחברה שביטחה את נכסיו של צ'ינג, אמיציני מזוכך בגיל העמידה בשם עידו, חישב את השווי הנומינלי של הונו של צ'ינג, לצרכי העיזבון. הוא מצא שהיו לו בדיוק עשרים יורו פחות מעשיר מספר מאה ברשימת עשירי תבל. על המצבה של צ'ינג נכתב אפוא באותיות מעוטרות:

כאן נח מנוחת עולמים עשיר מספר מאה ואחת בתבל.

סופיה הסתגרה במשרדה שבקומה המאה עשרים ואחת של בניין פחדים במנהטן, בעוד האמיציניים הזועמים צובאים על סניפי פחדים.

בלית ברירה, היא פנתה להתייעץ עם עשיר מספר מאה ברשימה - בן-דודו של צ'ינג, אלברט.

במהירות הבזק ייצר אלברט אנטי-פחד מקורונה, ומכר אותו במחיר מסובסד.

את האנטי-פחד יש לצרוך פעם בארבעה חודשים.

אין לו תופעות לוואי.

צליל השקט

האם אפשר לשמוע שקט?

ציוצה של משאית הזבל לא העיר אותי בארבע בבוקר, אז כבר מתוך חלום שמתי לב שמשוהו חשוד. בדרך-כלל, אחרי שהבוכנות מוחצות את כל קרטוני-החלב, הטמפונים, והעצמות, לוקח לי בין שעה לשעתיים לחזור לישון.

בחצי השעה הראשונה פוקדות אותי מחשבות מרירות, על בני-האדם וכל הזבל שהם מייצרים, על התכנון הלקוי של אגף התברואה. בשאר הזמן אני מנסה למצוא, בעיני-רוחי, עבודה שלא תאמלל אותי.

שמונה חודשים מאז שהתפטרתי, ואפילו לא קצה חוט. זה עשה רושם טוב, מרצה במכללה, ועוד כזה צעיר. גם הכסף היה טוב, הנה אני גר במלון-דירות באלנבי, בלי שותפים, שלוש דקות מהים, מקסימום ארבע. אפילו השם הזה נשמע טוב, מלון-דירות, לא חשוב שהוא נראה כמו בורדל. ונשמע כמו בורדל, ומריח כמו בורדל.

כן, הייתי יכול להמשיך ללמד אותם להיות מהנדסים לנצח. להיות המרצה הצעיר והמגניב, שאומר שהצלחה היא אחוז אחד כישרון ותשעים ותשעה אחוז עבודה קשה, זה שמעורר-השראה, דוחף אותם קדימה עד ששיגו את ה-83 המיוחל, בדרכם המבטיחה למשרת בורג אינטגרלי בגורד-שחקים נוסף.

אבל כשראיתי איך הם מסתכלים עליי בעומדי על הבמה, במבט העגל הזה שלהם, מבעד לעיניים טרוטות שבילו עוד לילה בניסיון לפצח סרטון של אינטגרלים משולשים, כשהתבוננתי איך הם מתחנפים למרצים, וכמה הם משוועים לאיוו פיסת-אמת שתעלה מבין כל המספרים והסימנים כמו שושנה מן האפר, רק מחשבה אחת נותרה בראשי - לא יכול להיות.

לא יכול להיות שאלו החיים.

אז בדיוק את כל המחשבות האלו לא חשבתי הלילה. ישנתי שינה רצופה ומתוקה, לא זוכר מתי בפעם האחרונה זה קרה. פקחתי עיניים כמו תינוק שיצא מרחם. כשקמתי מהמיטה היה כבר אחת-עשרה.

אחת-עשרה? מובטל או לא מובטל, אני חייב להתחיל לקום יותר מוקדם.

פתחתי את המקרר. בוקר טוב, אמרה אותה צנצנת חרדל גלמודה במדף השני. ממש מתחיל להירקם בינינו קשר מיוחד. בוקר טוב, אמרתי לצנצנת, ונתתי לה לחזור לקיומה הקריר והיבש.

הפעלתי את הפלייליסט 'קלאסית' וניגשתי לשטוף את הכלים מהוולט של אתמול.

לא מאמינים לי כשאני אומר שאני אוהב לשטוף כלים. עברו כבר כמה שנים מאז הפעם ההיא, כשחוויתי לחלקיק שנייה, לרגע סינגולרי שלא ניתן לכמתו בזמן-שעון, שזה עכשיו, עכשיו זה קורה, הרגע הזה של הסבון שמחליק בין הידיים, הצ'לו ברקע וצליל הברו, הנשימה שעולה ויורדת, מרקם הסקוצ' והחרסינה, זרימת המים החמימים, זה כל מה שיש, אלו החיים במלוא הדרם, זה פלא שלא יאומן, הרגע הזה הוא תכלית עילאית, הוא אינו משרת אף רגע אחר שחשוב יותר ממנו, לא את הרגע שבו אכלנו, לא את הרגע שבו הכלים יהיו נקיים, הוא פשוט הינו, כמו כל רגע אחר, ואם לא אחיה אותו במלואו, כאילו לא חייתי חיים שלמים.

דו-סול-לה-סול-לה-סול-לה-סול,
דו-סול-לה-סול-לה-סול-לה-סול...

סיימתי עם הכלים ויצאתי לצחצח שיניים במרפסת. תוך כדי הסרתי עלים יבשים מהעציצים, אז לקח לי כמה שניות לקלוט שמשהו שונה. אף מכונית לא נסעה בכביש, ואף אדם לא הלך על המדרכה. מוזר. יכול להיות ששבת היום?
הימים כבר הולכים לי לאיבוד.

כשפסק הצ'לו, השתררה דממה מוחלטת. ירקתי את הקצף לכיור ויצאתי למסדרון בתחתונים. סבטלנה, המנקה הרוסייה שיודעת להגיד רק שלום ותודה, לא הייתה שם עם שואב-האבק שלה, אף-על-פי-כן שטיח הקטיפה הכחול היה נקי. ירדתי למטה, עדיין יחף. גם יקיר לא נמצא בדלפק הקבלה עם החיוך העצוב שלו.

יצאתי החוצה.

החתול השחור-לבן הצטנף ליד המנוע של המזגן, כמו תמיד, והיונים גם הן עמדו בשורה על חוט החשמל, כמו קהל. אבל לא משנה לאיזה כיוון הסתכלתי, לא ראיתי בני-אדם.

הריח העולה מהמאפייה בפינה קרא לי בעקבותיו, כמו בכל בוקר, ואני חשבתי, ירון בטח שם, עם הפרצוף סמבוסק שלו, הוא יכין לי קפה. הדלת הייתה פתוחה, וכל הבורקסים והקרואסונים והרוגלעך היו על המגש, חמים וטריים, אבל ירון לא היה שם, ולא אף-אחד אחר במקומו.

הושטתי יד לקחת בורקס תפוח-אדמה, אבל אז נזכרתי, אין לי כסף, ואני עדיין בתחתונים.

חזרתי הביתה ודפקתי על הדלת של גלעד, שעדיין לא תיקן את החור שקדח לי לתוך קיר. גלעד? גלעד?

אין תשובה. טוב, הוא בטח בעבודה. הוא תמיד בעבודה.

לבשתי מכנסיים, לקחתי את הארנק וחזרתי לרחוב.

כל התקליטים בחנות ממול היו מסודרים לפי הא' ב', אך שום סימן מאחורי הדלפק להיפסטר שמכפתר את החולצה עד הצווארון, גם לא להומלסית שמקבצת נדבות בתחנת האוטובוס ומשתינה על עצמה, ולא לילדה בפינה שמחלקת פליירים להצלת כדור-הארץ.

רצתי שלושה רחובות צפונה, ואז שלושה רחובות דרומה. החנויות היו כולן פתוחות, האוכל מוכן, הבגדים מקופלים, ובני-אדם - אין.

הפארק, חשבתי, בפארק תמיד יש אנשים.

התחלתי לרוץ לכיוון הפארק, תוך כדי נכנס לחנויות, דופק על דלתות של בניינים, מציץ בתוך המכוניות החונות.

בימים כתיקונם, לעשות ג'וגינג לפארק זה כמו לרוץ בשדה מוקשים של בדלי-סיגריות, מסטיקים וחרא של כלבים.

מעולם לא ראיתי את הרחוב נקי יותר.

בזווית העין, תוך כדי ריצה, הבחנתי באישה גבוהה עומדת בתוך אחת החנויות, ליבי החסיר פעימה, עצרתי באחת רק כדי לגלות את ההבעה הסתומה של בובה בחלון-ראווה. המשכתי לרוץ, מזיע ומתנשף, ונדמה לי שבשלב כלשהו צעקתי, אולי חזק מדי, כי הגרון ממש כאב לי אחרי, "יש כאן מישהו???"

אבל רק הרחוב השיב: שהו, שהו, שהו..

נכנסתי לאחד הבניינים; הדלת של הדירה בקומה הראשונה הייתה פתוחה. האדמה באדניות לחה, הקערית של הכלב גדושה, ואף לא גרגר אבק אחד, לא על השטיח הפרסי ולא על פסלוני הפורצלן בארון הזכוכית. פתחתי את המקרר - כל המדפים היו עמוסים באוכל.

הקיבה שלי עשתה צליל של צפרדע, נזכרתי שבסוף לא אכלתי, לא בורקס ולא חרדל, אבל לא ידעתי אם אפשר לקחת קצת, נגיד, עוגת-גזר, או תבשיל שעועית.

עברתי לסלון. על השולחן היה ספר פתוח, וגם הכלב הגיע מהחדר והתחיל ללקק אותי, אתה מתוק, כן, כן אתה מתוק, אבל אף אדם לא היה שם. איפה כל בני-האדם?

רצתי על הכביש הצמוד לפארק, חולף על-פני חנות ירקות, חנות צעצועים, חנות טלפונים. חנות טלפונים, איך לא חשבתי על זה קודם, תמיד יש אנשים בטלפון, תמיד יש אנשים בטלפון!

שכחתי את הטלפון שלי בבית, מוזר, זה אף-פעם לא קורה. נכנסתי לחנות.

כל המכשירים היו מונחים על כן התצוגה, ומודעות צבעוניות מרצדות על המסכים. בחרתי אחד וחייגתי את המספר של אמא. לא דיברנו כמעט שלושה חודשים, מאז הריב. יופי, זה מחייג.

המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. התקשרתי שוב, המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. ניסיתי את אבא, ואז את רווית.

המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. גם בטלפון אין אף-אחד. לפני שיצאתי מהחנות, חייגתי מספר אקראי, רק כדי לשמוע שוב את קולה של האישה מהמשיבון.

ממש לפני הכניסה לפארק, שמעתי מוזיקה בוקעת מאחת המרפסות. לא הצלחתי לזהות בדיוק איזו, כלומר איזו מרפסת, את המוזיקה דווקא כן זיהיתי, זה היה באך. עקבתי אחר צלילי הפסנתר, הרגשתי איך תנועותי נעשות עדינות יותר, זו כבר לא הייתה ריצה אך עדיין לא ריקוד. לא היה לי שעון, אז לא ידעתי במשך כמה זמן חיפשתי את מקור הצליל, אך בכל פעם שהתקרבתי אליו, נדמה שהוא שינה מקום. התיישבתי על ספסל.

אוקיי, אמרתי לעצמי, אולי אפילו בקול רם, בוא נראה. יש אוכל, אבל אף אדם לא בישל. נקי, אבל אף אדם לא ניקה, ויש מוזיקה, אבל אין אדם שמנגן. עד אתמול היו בני-אדם בכל מקום, אפילו יותר מדי אם תשאלו אותי, הם קנו דברים, היו להם דעות על דברים והם התלוננו על דברים, ופתאום אין אף-אחד, לא בחנויות, לא בבתים, לא בטלפון. ואם אין בני-אדם בשום מקום, ואני, אני עדיין נמצא כאן, זה אומר רק דבר אחד, ובכן, זה אומר שאני לבד.

וכשהמילה הזו, לבד, פגעה באיזה חוט עדין, כמעט בלתי-נראה, חוט שורשי ושקוף בתודעתי, הייתי אומר נזירון או סינפסה, אבל החוט הזה היה ממוקם עמוק מדי, מוח של שלושה קילו, זה שבזכותו מותר אני מן הבהמה, אינו מספיק גדול כדי להכיל אותו, אותו החוט, שאחראי על כל הריקודים שלא רקדתי, כל הבורקסים שלא אכלתי, כל המכנסיים שבעל-כורחי לבשתי, על כל מה שאי-פעם עשיתי או לא עשיתי רק בגלל שהיו סביבי בני-אדם, בכל אופן החוט הזה ניתק. הרגשתי סחרחר וכבד, נשענתי הצידה על הספסל, ושקעתי בשינה עמוקה.

*

הבחין בי וניגש, עירום ממש כמוני. העיניים השחורות הגדולות שלו הביטו בי. הוא מנסה לומר לי משהו. רציתי ללטף אותו אך לא הצלחתי להשחיל את ידי דרך הגדר.

אני אשחרר אתכם, אמרתי לו, אני אשחרר אתכם!

רצתי חזרה לעבר הרחוב, שר שירים בשפה שרק אני מבין. זכרתי שליד פלאפל כדורי יש טמבוריה. המוכר, כמו כולם, נעדר, אבל כל הכלים היו מאורגנים להפליא; תוך דקה מצאתי קאטר. רצתי חזרה לעבר החיות, חתכתי את הגדר, לקח להם קצת זמן, מהר מדי מתרגלים לכלוב, אבל לאט-לאט הם החלו פוסעים החוצה, זוגות-זוגות. חוץ מברווז אחד עקשן כולם יצאו בסוף.

קרפדה חומה קיפצה מתחתיי. התקרבתי אליה והיא קפאה, ככה הן, לא צריך לקחת את זה אישית, אם כך זו לא היא שהשמיעה את הרעש, זו שוב הבטן שלי.

יצאתי מהפארק, עדיין עירום, לכיוון הרחוב.

הבטתי לימיני ולשמאלי.

בני-אדם אין בשום מקום; פיצה כן.

ולא רק פיצה. סושי, פלאפל, פאד תאי, חומוס, קרפים, גלידה, שייק, המבורגר, שקשוקה, פיש אנד צ'יפס, בוריטו, בורקס, פסטה, קארי, כנאפה, קובות, ג'חנון, קיש, עוף חמוץ-מתוק, בקלאווט, ואיכס, פוקה-בול. נכנסתי למקסיקנה ובלסתי בוריטו, ואחר-כך עוד אחד, אחרי כל הריצות הקיבה שלי עשתה גרעפס, ככה היא אומרת תודה, ממול הייתה גלידריה, הלכתי על קרפ חם עם נוטלה, השוקולד נמרח לי על כל הזקן, לא נשאר לי עוד הרבה מקום אז עברתי לפיצרייה, אחרי שני משולשים של פטריות קיפלתי עוד שניים של ארטישוק והכנסתי, חזרתי לגלידריה לקינוח, פתחתי את הוויטרנה של המקרר, אחזתי בכף המיוחדת, תמיד רציתי לעשות את זה, שמתי בגביע כדור אחד של מסקרפונה ואחד חצי-חצי, פיסטוק ואוראו, הבטן כבר כאבה לי אבל זה היה כל-כך שווה את זה, מתאים לי עכשיו איזה פייסל, מעניין אם גלעד כבר חזר מהעבו.. אה.

לקחתי עוד כדור פיסטוק וחזרתי לרחוב. בעודי מלקק, שמעתי רעש של מנוע מתקרב. הסתכלתי לעבר העיקול, נדמה לי ש.. כן, זה.. זה אוטובוס. זה אוטובוס! האוטובוס מגיע!

הוא המשיך לנוע לכיווני, כל-כך שמחתי ששכחתי שאני עירום, ניסיתי לראות לאן הוא נוסע, אך על השמשה הקדמית לא היה כתוב דבר, סימנתי לו לעצור, האוטובוס האט בצליל חריקה, עד שנעצר מולי ופתח את הדלת.

נכנסתי פנימה וקפאתי.

לא היה שם אף אדם. האוטובוס מגיע, גם עוצר כשמסמנים לו, אבל אף אדם לא נוהג בו, ואף אדם לא נוסע בו. איפה כל בני-האדם המזוינים?

חשבתי לתת לו לקחת אותי, שייסע לאן שייסע, רק שיהיה שם עוד אדם, אדם אחד ודי, שיהיה נהג אוטובוס או הומלסית, עם פרצוף סמבוסק או חיוך עצוב. הרגשתי שאנחנו מתחילים לזוז, ברגע האחרון יצאתי, אני לא בוטח באוטובוסים שמי שנוהג בהם הוא לא בן-אדם. האוטובוס פלט אנחת אכזבה בוכנתית, סגר את הדלת ונסע משם.

השמש החלה לשקוע בקצות שמיים ורודים-סגלגלים. שני כוכבים כבר נדלקו בשמיים, וחצי סהר ביניהם.

החלטתי לראות את השקיעה בחוף. עליתי לפנטהאוז בבניין המפונפן ליד (בורדל זה לא היה), לקחתי מפתחות של אאודי וירדתי לחניון, לחצתי על השלט עד שראיתי איי-חמש קבריולט קורצת אליי. התנעתי ונסעתי לכיוון הטיילת. הייתי צריך לעמוד בשלושה רמזורים אדומים עד שנוכרתי שאפשר פשוט לנסוע, וגם אחרי שהבנתי, עדיין היה קשה לחוות מחדש את התודעה. השארתי את האוטו מול דלת הכניסה של הילטון, קפצתי מעל דלפק הקבלה ולקחתי את הכרטיס.

פתחתי את דלתות המרפסת של הסוויטה הנשיאותית בזמן ששלושת-רבעי שמש כתומה עשתה את דרכה אל תוך המים, לצלילי שחפים, עורבים, ועצי-דקל שרוקדים להם בבריזת הערב הקיצי. אני מוכן, חשבתי.

אני מוכן! צעקתי אל המים, אני מוכן להתעורר! משאית זבל! איפה את, משאית זבל! בוכנות! טמפונים! קדימה, הגיע הזמן

לאסוף את הבלנדר שאף-פעם לא השתמשתי בו! כבר ארבע
בבוקר! בוקר טוב! בוקר טוב!
אבל משאית הזבל לא הגיעה, ואני כבר לא ידעתי, האם זה
חלום רטוב או חלום בלהות.

*

התעוררתי לקול הווילונות העבים, המתעופפים פנימה והחוצה
מהסוויטה הנשיאותית.

הבטתי בשעון. אחת-עשרה. חייב להתחיל לקום יותר מוקדם.
כמו בכל בוקר מאז שהגעתי לסוויטה, זקפת הבוקר לא הותירה
לי לצאת מהמיטה הענקית. לפתתי את השפופרת וחייגתי מספר
אקראי. המנוי אינו זמין כעת, אהה, נסו שנית במועד, כן,
יותר, ממ, אינו זמין כעת, אבל את זמינה, תודה, תגידי לי שוב
תודה, את אוהבת את זה, נסו שנית, תפתחי את הפה, במועד
מאוחר יותר, עכשיו, יותר, עכשיו, תודה.

שלושה ימים עברו, ועדיין לא מצאתי אדם אחד בכל העיר.
כבר הספקתי לנגן בפסנתר על הבמה בהיכל התרבות, לצעוק
אללה הו אכבר מהכרוז במסגד חסן בק, ולחרבן על הכיסא של
ראש-העיר. רציתי לראות סרט, תמיד אהבתי ללכת לקולנוע
לבד, אבל כל הסרטים מאוד משעממים בלי בני-אדם. צילומים
חסרי-פשר על גבי צילומים חסרי-פשר של תפאורה זולה.
למעט סיורי-החיפוש, במשך רוב היום אני שוכב כאן במיטה
ובוהה אל האופק.

קמתי, הנחתי את כפות-רגליי בתוך נעלי-בית לבנות שהאות H
רקומה עליהן, ויצאתי למרפסת. הסירות עגנו בנמל, כמו בכל
בוקר, והשחפים ריחפו מעליהן. זה קל, כל-כך קל, אם רק
אעביר רגל אחת מעבר למעקה הסוויטה הנשיאותית, ולאחריה
את הרגל השנייה, אוכל סוף-סוף לדעת אם כל זה היה מציאות
או חלום.

ירדתי לחדר-האוכל. מילאתי את הצלחת בפנקייקים, חביתה
מקושקשת, קרואסון חמאה, קערת קורנפלקס עם פירות יבשים,

קממבר, דבש, באגט, ומלפפונים עם שמיר ביוגורט, שפכתי סירופ מייפל על הכל ומזגתי לי מיץ תפוזים סחוט.

סיימתי, השארתי את הצלחת על השולחן ויצאתי למכונית.

מה יהיה, שאלתי בקול רם, כמה זמן תחזיק ככה, והסתכלתי לעצמי בעיניים, דרך המראה. נסעתי עם הגג פתוח ברחבי העיר השוממת, מנסה לחשוב על מקום שעוד לא חיפשתי בו, מערה תת-קרקעית, בה מסתתרת שארית פליטה אוקולטית של בני-אדם, ממתנה בסבלנות עד שכולם יחזרו.

זו אשמתך, אמרתי בקול, הכל באשמתך, בגלל מה שאמרת על הזבל, ואגף התברואה, ועל הפרצוף של ירון ועל החולצה של ההיפסטר, זה אתה, אתה גרמת להם להיעלם, חבטתי לעצמי על המצח עם האגרוף, אבל באמת שעכשיו למדתי, עכשיו אני כבר מבין, אתם יכולים לחזור, ההומלסית שענינה בורקות כשמישהו מחייך אליה, וגלעד, מצדי תשבור את כל הקיר, בבקשה תחזרו, אני כאן מחכה לכם, אמא, שאחרי שילדה אותי בעצב עוד המשיכה להניק אותי, לא אריב אתך יותר אף-פעם, ואבא, שעשה הכל כדי שאוכל לגור באיזה בורדל שרק ארצה, וסבטלנה, אני אוהב אתכם, בבקשה תחזרו, אני אוהב אתכם, אני לא צריך אתכם אבל אני רוצה אתכם, אני מתגעגע!!!!!!

צפרתי חזק, ועוד, עובר מרחוב לרחוב, ורק שאלה אחת לא הסכמתי לשאול בקול רם, מה אם הם הלכו ולא יחזרו, מה אם זה יהיה ככה לנצח.

כשראיתי את האוטובוס המחשבות נפסקו. הגברתי את המהירות עד שנסעתי במקביל אליו. תוך כדי שאני נזהר לא להתרסק לתוך איזה תמרור, הגנבתי מבטים מהחלון. במושב הנהג לא היה אף אדם, ומאחורה, זה נראה כמו, כן, כן, יש שם אנשים!

לחצתי על הצופר עד שכאבה לי היד, אך אף-אחד מהנוסעים לא הפנה את מבטו. התמקמתי מאחורי האוטובוס, הוא המשיך ישר ועלה על הגשר. מד המהירות הצביע על מאה קמ"ש, גבולי לכביש עירוני, אבל לא התכוונתי לאבד אותו, האוטובוס המשיך לכיוון הכביש המהיר ואני אחריו. הייתי כבר על מאה שלוששים, מדביק אותו בקושי, הוא ירד לכביש 1 והעלה למאה חמישים.

נסענו ככה במשך שעה, בעליות ובירידות המהירות נותרה בעינה, חצינו את ירושלים בלי לעצור באף רמזור, בעוד הגבעות סביבנו מתייבשות ומאדימות, האוטובוס המשיך להאיץ, אם היה שם אדם שנוהג הייתי חושד שהוא מנסה להתחמק ממני, הוא חתך בפנייה לכיוון ים-המלח ורק בקושי לא התהפך, אחר המשיך להאיץ בין הסלעים האדומים הכבירים, ניסיתי לשמור על מרחק סביר, ממנו ומים-המוות שצף לשמאלנו, עברנו את עין-גדי, בערך חמש דקות לאחר-מכן האוטובוס פנה ימינה לתוך המדבר, במהירות כזו בלתי-אפשרי לרדת מהאספלט לתוך האבנים עם פרייווט, בלמתי והאוטובוס נעלם בין החוורים.

הוא לא יכול היה להתרחק יותר מדי. אם אעלה מספיק גבוה, אוכל לאתר אותו. נסעתי במשך כמה דקות נוספות, חניתי למרגלות המצדה והתחלתי לרוץ במעלה שביל הנחש.

השמש עמדה באמצע השמיים וקפחה על ראשי, אם היה עליי לנחש, הייתי מהמר על ארבעים מעלות. לכשהגעתי להריסות שבפסגה, לא לקח הרבה זמן למצוא אותם.

כל האנשים התגודדו יחד באמצע המדבר, שותקים, וראשיהם מביטים מטה אל אדמת הלס הצחיחה. כולם היו שם - סבטלנה, יקיר, ירון, גלעד, ההיפסטר, ההומלסית, הילדה, אמא, אבא, רווית, הסטודנטים שלי, עובדי התברואה, ראש-העיר - ואיתם עוד ועוד בני-אדם. כל בני-האדם.

המדבר הגיע לכולם; הכפריים בהודו, השחקנים בהוליווד, הנזירים ביפן, כולם שותקים ומביטים מטה אל המדבר. מדהים כמה מעט מקום הם תופסים כאשר הם מצטופפים כולם יחד, לכל היותר כמו עיר אחת גדולה.

"הלוווווו!!!!!!" קראתי.

לו.. לו.. לו.. השיב המדבר.

כל האנשים המשיכו להסתכל מטה אל המדבר.

"היי!!!! אני כאן, כאן למעלה!!!!!!" צעקתי ונופפתי, אך האנשים לא הגיבו, מהופנטים על-ידי האדמה האדומה, "הסתכלו מעלה, בבקשה, הסתכלו מעלה! למה אתם ממשיכים להסתכל מטה,

בים.. בים.. בים.. השיבו ההרים האדומים, והשתתקו.
"למה אתם במדבר?.." צעקתי, בקושי, מתוך גרוני היבש והחלוש.

"האוטובוס הביא אותנו!" נו.. נו.. נו..
"אבל למה עליכם על האוטובוס הזה..." זה.. זה.. זה..
"זה האוטובוס היחיד שהיה!" יה.. יה.. יה..

החום עיקם את המדבר ואת השמיים. תשוש, התקרבתי אל קצה המצדה בכוחותי האחרונים, כדי שהאנשים יוכלו לשמוע אותי.

"בואו.. בואו נחזור.. נחזור, כמו קודם.. לא כמו קודם.. יותר טוב.. בבקשה.." אמרתי.

תלוי בין שמיים וארץ, שמעתי את רעש מנוע האוטובוס מתקרב.

"אני מפחדת!" צעקה הילדה הקטנה שחילקה פליירים. היא הייתה היחידה בלי כיסוי פה. גם אני מפחד, ניסיתי לצעוק, אני מבועת, אבל יצאה רק לחישה, גם אני מפחד, רעש המנוע התגבר, אבל תראי, הצלחנו להגיע יחד למדבר, אולי נוכל להגיע גם לשמיים, אני לא חושב שהיא שמעה אותי, התכופפתי קצת מעבר לצוק, בעודי נופל אל המדבר, שמעתי את הילדה, קולה היה חזק יותר מהמנוע, היא אמרה לכולם לקשור יחד את התחבושות ולתפוס אותי, תודה, שמעתי את סבטלנה אומרת, תודה, הבוכנה שחררה אוויר ודלת האוטובוס נפתחה, נחתתי במיטה גדולה, ומשאית-הזבל המשיכה לרחוב הבא.

היה ברור לכולנו שזה רעיון גרוע.

נכון, שחר נפל מקורס טיס ממש רגע לפני שקיבל כנפיים, ואני, סבא שלי היה טייס. פעמיים בשנה הוא נהג לקחת אותי אתו לאילת, בקוקפיט. כשעוד הייתי קטן, אהבתי לשבת על הברכיים שלו, להחזיק את ההגה שזו מצד לצד בעצמו, ולשחק בטייס בכאילו. אבל כשהייתי כבר בתיכון, סבא היה מסביר לי כיצד מחזיקים את ההגה כדי למנוע הזדקרות, מה עושה כל אחד ממיליון הכפתורים, ואיך מדברים בקשר עם מגדל הפיקוח. וכשהשתרר פתאום שקט, בין ההסברים, ידעתי שעכשיו אסור לדבר אתו, רק להסתכל עליו מהצד, מביט קדימה לעבר הכחול שאין לו סוף.

אני כמעט בטוח שפעם אחת אפילו ראיתי דמעה.

התכנית הייתה כזו: נכנסים לנתב"ג באישון לילה דרך השדות של לוד, ישר למנחת, בלי דיוטי-פרי. לחטוף מטוס זה לא מסובך כמו שחושבים. אין לו אזעקה, אף-אחד לא טורח לנעול אותו, והמפתחות בדרך-כלל נשארים בפנים. בשבועיים שלפני כן, נכין מיפוי של זמני-התדלוק ופרוטוקול התחזוקה (ניר מתמצא בהצלבות נתונים וכל הדברים האלה). בתקווה שמסלול ההמראה לא ישתנה ברגע האחרון, נוכל לטפס במעלה המדרגות הצהובות ברגע הנכון, לנעול את יציאות החירום, ולפני שפקח הטיסה יבין מה קורה אנחנו כבר באוויר.

האמת, לא הייתה לנו ברירה. אמיר היה תקוע בקומה השמונים וארבע במנהטן, לבד, ובחוף משתוללת המגפה. ואם יש משהו שדוד המ"פ לימד אותנו, שנה לפני שנורה בעזה מאש כוחותינו, זה אף-פעם לא להשאיר את אחינו לבד בשדה הקרב. הכל היה יותר קל אם אפשר היה פשוט לקנות כרטיס טיסה ולנסוע להביא אותו. אבל בשביל לעשות את זה אני צריך

לדחוף שוב את המקל הזה לתוך הגוף שלי, ובשיא הרצינות, אני לא יודע אם אעמוד בזה.

צריך לדחוף אותו לפני שהולכים לעבודה, לפני שנכנסים לסופר, אם רוצים לבקר במוזיאון, ולפעמים סתם אם עמדת במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. והם תמיד דוחפים אותו כל-כך עמוק, מה הם כבר מקווים למצוא שם. גם אני וגם שחר קיבלנו מזה פיסורה כרונית חמורה, ולניר יש טחורים. הממשלה דחפה לנו את המקל הזה לתחת כל-כך הרבה פעמים, שעוד פעם אחת פשוט לא באה בחשבון.

כן, אני לא יודע איך זה אצלכם, אבל אצלנו בודקים את המגפה דרך פי-הטבעת. שמעתי שבני-יורק בודקים דרך האוזן, בסין דרך תעלת-השופכה, ובאירופה דרך האף, וגם שם דוחפים את זה עמוק, עד המוח, אנשים כבר מאבדים את חוש הריח. הלוואי שהייתי מאבד את חוש הריח. דוחפים לנו פה את המקל לתחת לעיתים כה תכופות, שכל המדינה כבר מסריחה כמו חרא. עוד בדיקה אחת ואני אתחיל לדמם במעיים.

הגענו לגדר בשלוש-אפס-אפס, וניר, שהיה קצין ביהל"ם, נטרל את החיישנים, כמו שמנטרלים מחבל; כמו שוויץ. הוא ניסר פתח קטן ככל האפשר בזמן שהוצאתי מהתיק את המדים הזוהרים, והתקדמנו לעבר המסלול.

הבוינג 747 של אמריקן איירליינס בדיוק סיים להתמקם לאחר התדלוק, ואחרי שעצר, רכב השירות עם המדרגות הצהובות חנה לידו. חיכינו עד שבקר הטיסה יעלה לסריקה, ופתחנו סטופר. לוקח לו ארבע דקות להגיע לצד השני של המטוס, וברגע הזה טיפסנו מעלה והתחבאנו בתאי-האחסון. חיכינו שהדלת תיטרק, ומיהרנו לעבר הקוקפיט. שחר התיישב במושב הקברניט, אני לידו, ניר מאחורה. חיממנו מנועים, התעלמנו מהקריאות המבולבלות של מגדל-הפיקוח, ובסיעתא דשמיא המראנו.

לאחר שהטייס האוטומטי נכנס לפעולה, ושטנו לנו בתוך השמיים השחורים הבהירים, לא היה כבר טעם להמשיך להתעלם ממגדל-הפיקוח. שחר הסביר להם כיצד נאסוף את אמיר מהבניין ונחזור, התעקש שלא הייתה לנו ברירה, וזהו.

עדיף לבקש מחילה מאשר רשות, הוא אמר, והזכיר איך זייפנו גימלים בטירונות כדי שאמיר יוכל לצאת עם רו בסילבסטר.

אחרי שלוש שעות בערך עיניי החלו נעצמות. הכנתי קפה בירכתיים וזה מיד עשה לי לשירותים. כמה אני שונא ללכת לשירותים מאז המקלות האלה. יש לי פק"ל חרבון קבוע, ביד שמאל מחזיק בידית, אז מניח את כפות הרגליים על האסלה וכורע, וביד ימין מותח את לחי הישבן כדי להרחיב את החור. מה שפעם היה אחד התחביבים המועדפים עליי, הפעולה השורשית, הבסיסית, הארצית ביותר, שלאחריה מברכים אשר יצר את האדם בחכמה, וברא בו נקבים נקבים, חלולים חלולים, הפכה לכאב שלא ברא השטן, אבל עדיין לא מספיק נורא, מסתבר, כדי להקים מרד.

וכל פעם אני נזכר במקל המקולל הזה, ובאחות שעטופה במפית, איך אני מתכופף, איך היא מכניסה אותו לפתח, בתנועה אינסטינקטיבית אני מתכווץ ומנסה לדחות את העצם הזר שנכפה על הגוף שלי, הוא עולה במעלה התעלה ושורט את הדפנות, בתור גבר זה הכי קרוב לאונס שאני יכול לתאר.

לפני שאני מוריד את המים, אני בוחן את מה שיצא עם איזה מקל או קיסם, כמה רך או קשה, האם הסובין עזור, ואז רושם בפנקס המעקב. מילאתי את הכיור במים והתיישבתי בפנים. עשר שניות אחר-כך נכנסנו לכיס-אוויר, ותוך כדי שמי הבידה המאולתר ניתזים לכל עבר, שמעתי את האוויר, שתכנן את כל זה אך ורק לצרכי בידור אישיים, צוחק.

הבוקר עלה עם זריחה ארגמנית שצבעה את פנים המטוס.

איפה יותר קל למרוח את המשחה, חשבתי, בביזנס או בתיירים, בסוף החלטתי שעדיף תיירים, כי צריך לשכב בתנוחת עובר ושם אני יכול להתפרש על שורה שלמה. כמה פגיעות יש בתנוחה הזו, שלא לומר השפלה. אומרים שזו אחת מתופעות הלוואי של המגפה, פיסורה, וכולם פשוט מתכופפים. כולם פשוט מתכופפים! אני בכלל חושד שהאחיות שדוחפות את המקל נהנות מזה. תעשיית הפרוקטולוגיה חוגגת, וביל גייטס התחיל להשקיע בפרדסי שזיפים. הושטתי את היד לאחור, ובוהירות מרחתי את המשחה על העור הרך, בלי לשרוט אותו עם הציפורן, זה מה שחסר לי.

חזרתי לקוקפיט, וסבא ישב שם, במושב הקברניט. מאז שסבתא מתה, מצבו הידרדר, הרופאים לא מצאו כלום, אבל אני ידעתי טוב מאוד מה יש לו, לא צריך ללמוד שבע שנים בשביל לדעת שזו הבדידות, הבדידות הורגת. עברו שנתיים מאז שראיתי אותו, ורציתי לרוץ ולשבת לו על הברכיים, אבל ידעתי שאסור, ושמותר רק להסתכל עליו מהצד, מביט קדימה לעבר הכחול שאין לו סוף. כשהדמעות התחילו לרדת, יצאתי החוצה, כי לא רציתי שהוא יראה אותי בוכה.

מיסטר פיסורה טו דה קוקפיט פליז, מיסטר פיסורה טו דה קוקפיט פליז. קולו של שחר מילא את המטוס, ולאחריו צחוקו של ניר. כשנכנסתי הם שוב היו שם, משחקים שש-בש, וניר הוביל 3-1.

עוד שלושים דקות נגיע לניו-יורק; שייטנו בגובה של 35 אלף רגל, הלחץ מתחת לכנפיים יציב, מד הדלק מבשר-טובות. אמנם אנו מרחפים לנו בחלל הריק, וההגה בכלל לא בידיים שלנו, אבל הנה, הכל מתנהל לפי אותם חוקים, הם פועלים בשמיים כמו בארץ, או במילים אחרות, כמו למעלה, כך גם למטה.

התקשרתי לאמיר בטלפון הלווייני, הוא יצטרך לקפוץ בזמן, לא שנייה לפני, לא שנייה אחרי, שחר יטה את המטוס, אני אפתח את הדלת והוא ייכנס פנימה, כמו כדור לסל עם הבאזר, קצת מפחיד, אבל כבר ראינו דברים קשים יותר ברפיח, וכשנגיד לו אמרנו לך, זה קארמה רעה למכור מלח במאה דולר, ועוד מלח של עידן עופר, אני מקווה בשבילו שהוא לא יתחיל עם הטיעונים שלו על השוק החופשי וכל זה.

תפסנו עמדות, חגרנו חגורות, המטוס התקרב לבניין ונטה הצידה, פתחתי את יציאת-החירום והאוויר נדחף פנימה בעוצמה, כאילו הוא ממש חיכה בחוץ להיכנס, הכנף שפשפה קצת את הבניין אבל אמיר צלל בדיוק לתוך הפתח וסגרנו את הדלת. עכשיו לא היה זמן לחגיגות, צריך להגיע לשווייץ, בכל זאת מדינה ניטרלית, התקשורת בטח כבר מחכה שם וגם האמבולנסים, הגברנו למהירות המקסימלית, תוך רבע-שעה דילגנו מעל האוקיינוס האטלנטי ואחרי שתי דקות נוספות כבר היינו מעל פריז, כנראה שהמנוע נפגע בזמן שנטינו במנהטן, כך או כך משהו הפסיק לעבוד, כל שנשאר היה להחליט לאן

להתרסק, מהתקרה השתלשלה מסכה, מסכה ומצוף צהוב במשקל מאתיים גרם, והרי המטוס הזה שוקל מאתיים אלף קילו, שתדעו שהרגעים האלו הנוגעים במוות, אותן שניות מחניקות, נצחיות, מציאותיות, הם הרגעים מלאי-החיות מכולם, נודע שם יותר מאשר בחיים שלמים של עדנה, אני רק יכול לומר שהרגשתי שמשוהו מחזיק אותי, כנראה האוויר, ותמיד החזיק ותמיד יחזיק, יותר מזה אני לא יכול לספר לכם אתם תאלצו להתאזר בסבלנות, פתאום שמתי לב ששחר מנתב את המטוס לעבר איזה בניין, הוא היה לי מוכר, כן, צילמו אותו בחדשות, זה מטה ארגון הבריאות העולמי ב'נבה, הסתכלתי החוצה מהחלון בפעם האחרונה, השמש עטפה אותי ואני חשבתי, איזה עולם יפה.

איך אני מספר לכם את כל זה? ובכן, בגן-עדן זכינו למעמד של קדושים-מעונים, בערבית קוראים לזה שאהיד. המעמד מקנה זכות להעביר מסר אחד ארצה, ושבעים ושתיים בתולות (ארבע משלי כבר לא בתולות). אני חייב לזוז, יש לי פגישה עם הבתולה החמישית, רק עוד דבר אחד, בנתיחה שלאחר המוות, יצאנו חיוביים, מסתבר שכולנו הדבקנו זה את זה, ככל הנראה בטיסה, טיסות זה באמת דבר מסוכן בימינו, חבל שלא שמנו את המסכות שהשתלשלו מהשמיים, בכל אופן המגפה הארורה הזו גבתה את חייהם של ארבעה קורבנות נוספים, וכל-כך צעירים בלי מחלות רקע, שתלך לכל הרוחות.

אחרי המבול

הגשם בא ושתף את העיר.

אף-אחד עוד לא ידע אז, כשקול הסיפור הזה התחיל, שהוא יהיה כזה מלוחלח. קולם חשבו, קצת מטאטה, קצת ספונג'ה, והקול יחזור לקדמותו. אבל התינופת שנשתפה מהכבישים, הרפש שהיה תקוע במרזבים, הזוהמה שנצטברה בחריצים שבגלגלי המכוניות, יש דברים שרק גשם יכול לנכות, ולא סתם גשם, צריך מבול.

התעתפנו במעילים ומגפיים ויצאנו, אמא ואבא למשרד, אני לבית-ספר. שאר הילדים מגיעים במכוניות, אבל אנחנו טמיד נוסעים באוטובוס, גם כשירד גשם. באותו יום האוטובוס היה קול-קח מלא שאי-אפשר היה לעמוד בלי לגעת באיזו ברח. כשהגיעה הטחנה שלי, אבא קרע בין כל האנשים, שם לי את הברדס על הראש, משח בסרוכים, ושאל אותי אם אני מפחד. אמרתי לו שקצת. גם אני! הוא אמר, ואז טפס אותי ביד אחת, סם אותי על הכתף, טפס את אמא ביד השנייה, והם רצו איתי עד לשער הבית-ספר.

אני בכיתה ה', אבל המורה אומרת שאני חולמני כמו ילד בכיתה ב'. התבוננתי בגשם שעושה צורות על שמשת החלון, קול פעם על תיפה אחרת, שנוזלת לבדה ברחבי הזכוכית, קאילו מחפשת משהו, עד שהיא מוצאת ערוץ קטן שיצרה תיפה אחרת ומצטרפת אליו. כשהיקה ברק, ספרתי כמה שניות יש בינו לבין הרעם. פתאום קול הילדים התחילו לצאת מהכיתה, ורק בדיעבד הבנתי שנפלו כמה עצים ועמודי-חשמל בעיר, אז החליטו לשלואך את קולם הביתה.

ברחוב היו אנשים עם מיתריות, שאוד שנייה התעופפו ברוח, וכאלה שלבשו שקיות-זבל. אבל לא היו הרבה. הרוב העדיפו לחזור מהר הביתה, לישטוט שוקו חם ולצפות בחדשות. הקריינית אמרה שסופה כזאת לא נראתה כבר שנים, ושמיסרד

החינוך שוקל לבתל גם מחר את בית-ספר. התפללתי שהגשם לא ייפסק. יש לי רק חברה אחת בבית-ספר שאני סומך עליה באמת, נלי. במשך קול השיעור אנחנו מעבירים פתקים, אני קוטב משפטים מהספר האהוב עליי, דון קישות, והיא מתקנת לי שגיאות כתיב. אבל אני יכול להיפגש עם נלי גם בלי ללכת לבית-ספר.

תשתיות-הביוב העירוניות אינן ערוכות לממטרים שכאלה, ככה אמרו בטלוויזיה. בתוך שבוע, כל הצינורות נסתמו לגמרי, והמים החלו לעלות מתוך פתחי-הניקוז שבצדי הכביש, כמו נובעים ממעיין. בטלוויזיה האשימו את ראש-העיר, והוא אמר שחברת המים אשמה. כל ערב כולם חיכו לשמוע, מה יגיד דני רופ, מה יגיד דני רופ, וכל ערב הוא אמר אותו דבר.

היום ירד גשם כבד בכל חלקי הארץ, מחר יהיה בהיר.

ממש לפני שהחשמל נפל, המשטרה הנחתה את כולם לא לצאת מהבתים. בשלב הזה, ההנחיה הזאת הייתה כבר די מיותרת, אם שואלים אותי. לנו היה מזל, הבניין שלנו נמצא ברחוב משופע ביפו שיוורד עד לים, אבל אפילו הוא הפך לנהר קטן. כל שנותר מהמכוניות החונות היה הגגות, שבצבצו כמו תנינים.

המזל השני שלנו היה שאבא הקים חברה שמפתחת פתרונות אקולוגיים, והוא ידע להכין נרות משמן-זית ונייר טואלט, וגם מיכל אטום לריח, שבו עשינו צרכים. הוא הפך לגיבור של הבניין, כי הוא לימד את כל השכנים איך להכין כאלו בעצמם.

יש לנו המון שכנים - בבניין שלנו יש שש קומות, וארבע דירות בקומה, את רובם אני מזהה בפנים אבל לא ממש מכיר אותם. אני מכיר רק את הלל וחברה שלו, כי הוא המורה שלי לספרות וגם בגלל שהם גרים צמוד אלינו, ואת אדה מהקומה מעל, כי הבן שלה, עמרי, היה איתי בגן. אבל אבא מכיר את כולם, ותמיד אומר שלום ומדבר איתם כאילו הם היו חברים ותיקים: מר נאור, איך מתקדם המאמר, גברת ציפרמן, הגב עדיין כואב?

עבור מי שהשתמש בהם בחסכנות, הסוללות במחשבים ובטלפונים הספיקו לשבוע נוסף, בערך. הגשם ירד בכל העולם, וברשתות החברתיות שלחו מלא סרטונים. בסרטון אחד, של רחוב שהיה פנימי, ולא משופע עד לים, נוצר אגם קטן בין

הבניינים, והמצלמה צילמה כמה דגים ששחו שם. ברחובות כאלה, המים הגיעו לפעמים עד הקומה השנייה והשלישית, והאנשים עלו לקומות העליונות וישנו אצל השכנים. אצלנו, בזכות השיפוע, המים חסמו רק את קומת הקרקע, בה אף-אחד לא גר. הרבה אנשים התקבצו בגורדי-שחקים במרכז העיר, בלי חשמל, ובלי מים, למרבה האירוניה.

אני אהבתי את המבול. בערבים, אמא, אבא ואני, היינו מתכרבלים בשמיכות בסלון, לאור נרות, ובחוץ הגשם נשמע כאילו הוא אומר לכולם, שששש.. שששש.. לפעמים עוד שכנים הצטרפו אלינו, ואבא היה מקריא את דון קישוט.

"קח את זה, ענק מרושע!" קפצתי על הספה וכיוונתי את המגב אל מאוורר התקרה, "זה למענך, דולצינאה!", המאוורר הסתובב אחרי שהכיתי בו, והצל שלו רקד על התקרה לאור הנרות.

הצבא ניסה להילחם במבול. הבכירים הגיעו לקריה עם הליקופטרים, וגיבשו תכנית טקטית לניקוז המים בעזרת משאבות. לאחר מכן התכנית נגנזה והוחלפה בתכנית לסילוק העננים באמצעות מאווררי ענק, שדומים לטחנות-רוח. ההליקופטרים חגו בתוך הגשם כמו כרישים, אבל הם לא יכלו למבול. הבכירים שינו אסטרטגיה, וראש הממשלה הכריז בחדשות: צריך ללמוד לחיות עם המבול. הכלכלה תתבסס ברובה על דיג, ייבנו גשרים מבניין לבניין לצורך מעבר רגלי, וצוות המהנדסים כבר עובד על סקיצה לתשתית של מערכת גונדולות. שר החינוך פרסם בטיק-טוק שלו, שהילדים ילמדו בדיוק את אותו חומר כמו מקודם, רק במתכונת מבולית, והוסיף, ההצגה חייבת להימשך. הדבר האחרון שרציתי זה שוב ללמוד עם הלל איך לנתח סיפור קצר.

נלי ואני התכתבנו כל יום בהודעות, אבל במידה, כדי לא לבזבז את הבטרייה. היא ואמא שלה גרות בקומה שמינית, אז הן היו בטוחות. אבא הסביר לאמא שלה בהודעות איך לעשות כל מיני דברים, ואמר לה שתדבר אתו בכל בעיה שיש.

בזמן שהבכירים עבדו על התכניות, האזרחים כבר החלו למצוא פתרונות בעצמם, לפחות אלו שלא בכו על מר גורלם ודמעותיהם אך התווספו למבול. את הצרכים הם עשו בפינת

הבית. לכשהתמלא המיכל, השליכו לנהר מהמרפסת. אף-אחד לא גווע ברעב. במזווים היה די הרבה אוכל, אך מכיוון שלא ידענו מתי המבול ייפסק, רבים יצאו מדעתם. היו כאלו שהעלו סרטונים לרשתות החברתיות, זעקו שסוף העולם הגיע, המבול לא ייגמר, זה עונש על כל חטאינו. הם קפצו למים ונתנו להם לסחוף אותם. אחרים היו משוכנעים שהנה, אוטוטו זה נגמר, כמו שדני רופ אמר, היום ירד גשם כבד בכל חלקי הארץ, מחר יהיה בהיר. הם סיימו את מלאי המזון שלהם תוך שבועיים, ונאלצו לבקש מהשכנים. והיו גם הסתגלות.. סתגלנים ביותר, הם שלפו חכה והתחילו לדוג מהמרפסת, או בנו רפסודה ושטו לבקר משפחה וחברים.

אבא שלך סתגלן, אמא אמרה כל הזמן, והניחה לו יד על הכתף.

"אל דאגה, סאנצ'ו ידידי, הענק המרושע לא יטריד אותנו עוד! רתום את האוכף, ונרכב למרחקים!" קפצתי על השולחן במטבח, והחרב בידי, "כן, הוד גדולתך, הבסת אותו!" קרא סאנצ'ו, ודולצינאה מחאה כפיים, "גיבור שלי!"

"אתה בטוח שזה מה שאתה רוצה ללמד את הילד?" שאל הלל.

אמא ואבא הזמינו אותו ואת חברה שלו לארוחת-ערב, למרות שהתנגדתי. "מה הכוונה?" אבא החזיר לו בשאלה. הוא עושה זאת לעתים קרובות.

"דון קיחוטה הוא דמות גרוטסקית, ביקורת סאטירית על לוחמי-צדק שגיוניים, אבירים מטעם עצמם, שרואים בכל פרוצה נסיכה, בודים לעצמם הרפתקאות ורודפים אחר חלומות, נלחמים במכונות ענקיות ומסרבים לקבל את המציאות כפי שהיא."

"באמת?" שאל אבא, "ואני דווקא חשבתי שדון קיחוטה הוא בכלל ביקורת על החברה."

"ביקורת על מה?" שאל הלל, ואבא ענה:

"על כך שהיא איננה כל הדברים הללו."

הלל לגם מכוס היין, וסיים אותה.

"ובכן, בדיוק בגלל זה חשוב ללמוד ספרות."

הבנתי על מה הם מדברים, בערך, לא הכל, בכל זאת רציתי משום-מה שאבא יוריד להלל בוקס.

אבל אבא רק אמר, "נקודה למחשבה. רוצה עוד יין, חבר?" ואמא שוב נגעה לו בכתף.

יומיים לפני שהסוללות אזלו לגמרי, הודיעו בחדשות שכל השרתים של פייסבוק וגוגל טבעו במים. הכל נמחק; התמונות, ההודעות, האלגוריתמים, המסמכים, האפליקציות, אנשי-הקשר, כולם חזרו להיות סתם סיליקון ואלומיניום.

אבא היה מאושר. אנחנו חוזרים לסבנטיז, מרתה, הוא תפס לאמא במותניים, והם התחילו לרקוד בסלון. זו סיבה למסיבה, הוא אמר והוציא את הגיטרה, ואמא הלכה לקרוא לכל השכנים. כמעט כולם הגיעו, חוץ מהלל וחברה שלו.

אף אחד מהשכנים לא הבין למה אבא כל-כך שמח. כולם מכבדים אותו אז אף-אחד לא אמר כלום; אבל אני ידעתי למה. בסתר ליבו, אבא שונא את החיים.

לא את החיים הקטנים שלו. הוא מאוד אוהב את אמא, ואותי, ואת הבית שלנו עם הציור של הים ואת יפו ואת העבודה שלו. הוא גם לא שונא את החיים הגדולים-גדולים, להפך, הוא כל הזמן אומר שזו המתנה הכי גדולה שאפשר לתת למישהו, לראות נר שנדלק, להריח את הגשם, לנשק אישה שאתה אוהב, לשתות מים. מה שאבא שונא זה את החיים שנהיו, הוא קורא לזה, החיים הבינוניים של הדור, את המכוניות, את הכבישים, את המסכים, את הכסף, ואת השסף, את האגו, והלגו, את הפלסטיק והמסטיק, הוא אומר שאלו לא חיים אלא אנטי-חיים, ואותם הוא שונא.

גם לי לא התחשק מסיבה, אז הלכתי לחדר. התגעגעתי לנלי, וגם נמאס לי לשמוע את הלל וחברה שלו רבים כל הזמן דרך הקיר. אמא הציעה שהוא ייתן לי שיעורים פרטיים בספרות עד שנחזור לבית-ספר, ואני אמרתי, אני מעדיף לצאת החוצה למבול.

אף-אחד לא יודע מי התחיל עם כל עניין הבקבוקים. בהתחלה ראינו שניים או שלושה ביום, שטים במורד הנהר. אבל בימים שאחרי, היו כבר מאות, אלפי בקבוקים שצפו על המים,

מפלסטיק, ומזכוכית, בכל מיני צבעים, ופתאום גם כולם ידעו איך זה עובד - מושים בקבוק, קוראים את הפתק, ומחזירים למים.

אני רוצה למשות בקבוק אחד, אמרתי לאבא. חיברנו שני מגבים ומטאטא עם חבלים, ובקצה קשרנו סיר קטן - כך המצאנו את האוספן.

הבקבוק הראשון ששלפתי היה של נסטי אפרסק, והפתק שהיה מגולגל בתוכו נתלש מיומן שנתי. מבוגרים תמיד בודקים פתקים לפני שילדים קוראים אותם, אז אבא בדק אותו לפני שנתי. לי היה כתוב עליו: בא לי פיצהההההה. זרקתי את הבקבוק עם הפתק חזרה למים, ושלפתי אחד כחול מזכוכית. בפתק היו רשומות כל המילים לשיר של לאונרד כהן. הוצאתי פתקים עם שרבוטים, והרבה פתקים בהם אנשים סיפרו קצת על עצמם, כתבו מה התחביבים שלהם, או ציטוט שהם אוהבים, והשאירו את הכתובת שלהם לאחר המבול. אבא אמר שהם מחפשים אהבה.

בערך בבקבוק השלושים ומשהו שמשינו עם האוספן, קראתי את הפתק ומיד זיהיתי את כתב-היד.

היה כתוב שם: "תקועה בקומה השמינית, מחכה לאביר שיבוא להציל אותי. על החתום, דולצינאה."

כשהראיתי את הפתק לאבא הוא שיחק בשיער שלו, ושאל אם אני יכול להראות לו את כתב-היד של נלי, כדי להשוות. לא הבנתי למה הוא כל-כך מופתע, תמיד הוא אומר שהעולם כל-כך קסום שאנחנו אפילו לא מצליחים לראות את הקסם.

למרות שחסכנו, ואפילו שעשינו שותף עם כל השכנים, כמות האוכל התדלדלה משמעותית. בפעם הראשונה מאז תחילת המבול ראיתי את אבא מודאג. הוא, אמא, מר נאור (כבר למדתי לזהות אותו בשם), ועוד כמה שכנים ניסו לחשוב על תכנית. אבא אמר שבדרך-כלל, לכל בעיה יש פתרון; אבל נדמה היה שאת הבעיה הזו הם לא יצליחו לפתור.

עברו כבר ארבעים יום מאז שהתחיל המבול. אבא אמר שכל הכסף בבנקים נמחק, ולא ידעו יותר כמה יש למי. שנמחקו תארים, ודעות, וספרים, מבול בלבול, הוא אמר. שהמאה

העשרים ואחת לא תיזכר כעידן של יצירתיות, וחדשנות, וקידמה, אלא כימי ביניים חשוכים, כאלו שיצללו, על כל שיריהם, רשתותיהם, ושירותיהם, עמוק אל תוך תהומות הנשייה. באותו הערב, הוא סיפר לנו סיפור.

פעם, בארץ רחוקה, בוקר בהיר אחד, התחיל מבול. המים גברו וכיסו את ההרים. האנשים פחדו, התפללו, ואמרו שזה בגלל שהם היו רעים, שאלוהים העניש אותם (פפ, אלוהים, אמר הלל, ונחר בבוז). אז הם עשו הכל כדי לשמור את המים בחוץ - הם בנו תיבה והסתגרו בתוכה, איש איש בתיבתו. מבוקר עד ערב הם אחזו בדליים כדי להוציא את המים מהתיבה. מילאו את הדלי, ושפכו אותו. מילאו את הדלי, ושפכו אותו. בזמן שזרועותיהם מאומצות, שריריהם מתוחים וכואבים, הם כעסו על אלוהים, שברא אותם ואז העניש אותם על שהיו כמו שהם. הם הפסיקו להאמין בו, והתחילו להאמין בעצמם. המבול התגבר, והזרועות לא היו זריזות מספיק, והדליים לא גדולים מספיק, והמים פרצו וגאו וגעשו. התיבות החלו להתמלא במים, והאנשים הפסיקו להאמין אפילו בעצמם. אבל גם בתוך הייאוש הגדול הזה, היו רגעים, כאשר האנשים פסקו לרגע מהלוגיסטיקה של המבול, מהדאגה ההכרחית ושאינה-נגמרת להדוף את המים, רגעים קטנים של חסד בתוך כל הכאוס המימי השקוף הזה שירד עליהם ללא כל התראה מוקדמת, בהם יצאו האנשים לחלון התיבה, כולם יחד וכל אחד לחוד, זוגות-זוגות, נשאו את ידיהם מעלה והביטו בנוזל השמימי, רחצו את שיערם ואת פניהם ואת חלציהם, עירומים כביום היוולדם הם צעקו לשמיים בתפילת הודיה, וברגעים הללו, נדמה היה שחלקם מתפללים, שימשיך לרדת ושלא ייפסק לעולם.

אני מאוד אהבתי את הסיפור, אבל הלל אמר שאין לו עלילה ואין לו דמויות אז זה לא ממש סיפור.

בבוקר הארבעים ואחד, החולדה הראשונה תועדה בבניין במרכז העיר, ואבא אמר: קלו המים. עוד ועוד חולדות בישרו את סיומו של המבול, וכולנו ירדנו מטה אל האספלט האצתי, המכוניות המחלדות, והחנויות המושחתות. השמש בצבצה מבין העננים, ואני ראיתי קשת בענן.

שאלתי את אבא אם הוא מאמין באלוהים או בעצמו. הוא אמר לי שגם וגם. אחר-כך שאלתי אותו אם אלוהים העניש אותנו. הוא אמר שאלוהים לא יודע להעניש; כשהכל מלוכלך, אלוהים מגיש סחבה. וכשכולם החלו לשקם את כל מה שבנו, כשהם שבו, כולם יחד וכל אחד לחוד, אל המלאכה ההכרחית ושאינה-נגמרת של הדיפת המים, ביקשתי בלב רק משאלה אחת כמוסה, רק שלא יחזור להיות כמו קודם.

ברצלונה

גיל ארבעים הוא גיל טוב להשלים עם העובדה שכנראה לא תמצאי אהבה. מצד שני, לעולם אין לדעת כיצד ירקות מסוימים עשויים להשפיע על מהלך הגורל.

לפני שעה בערך, אנג'לה נתקעה בלי פטרוויליה. בשנייה שנעל הפלטפורמה שלה עוברת את סף הכניסה לסופר, מסתערת עליה רב-פקד קופאית.

'מסקרייה, מסקרייה!' צועקת רב-פקד ומצביעה על הסנטר של עצמה.

'טנגו פרמיסו מדיקו,' אנג'לה עונה בקושי, ורב-פקד מסמנת עם היד, תביאי לראות.

היא בוחנת את המסמך כמו נחלאווי בצ'ק פוינט של שכם, וחוז' מהמסמך יש לה גם שליטה בידיים. אין לה שליטה על בעלה שחתך עם המאהבת, או על הטינאייג'רית שמסריחה את כל הדירה מסיגריות, או על העלייה במחירי החשמל. אבל על האף של אנג'לה יש לה שליטה.

'לא כתוב במקומות סגורים,' היא חורצת את הדין.

אנג'לה מתווכחת איתה, אז היא מזמנת את קולונל קופה-ראשית.

הקולונל מוציא לופה, מסתכל על האותיות הקטנות, ומסכם, 'אין כאן חותמת.'

השלושה ממשיכים להתפלפל, עד שרב-פקד מבחינה בכבוד השופט שוטר-שלא-סיים-גן-חובה, שבדיוק קנה חבילת קבנוס.

כבוד השופט תופס את המסמך, 'אין פה תאריך.'

'אבל אדוני,' אנג'לה מנסה לומר, 'אה-אה-אה,' הוא אומר, 'כבוד, בשבילך.'

היא יכולה פשוט ללכת לשוק ושיישרף הסופרמרקט הזה, זה מה שהיא עושה בדרך-כלל, אבל היא כבר באמצע הבישולים, בלית-ברירה היא מגייסת את כל שרירי-הפנים שלה ומחייכת, וכשאנג'לה מחייכת היקום עוצר ומצדיע, אפילו הקולונל מתרכך, חצי שנה הוא לא ראה בן-אדם מחייך, פעם היו הלקוחות אבל עכשיו זה רק הפרצוף המריר של אשתו, הפור נפל, כבוד השופט החזיר לה את המסמך, סימן לה עם הראש להיכנס, דחף קבנוס לפה וחזר לעשות פטרולים בניידת.

חשבתם שבזה יסתיים הסיפור, ובכן תחשבו שוב, כי בדרך למחלקה האורגנית מבחין בה סוכן סמוי אטליו.

'מסקרייה, מסקרייה', הוא צועק, 'זה חובה לשים מסכה', הוא מצביע על איזו חתיכת נייר עם קשקוש שתלויה על הקיר מאחוריו, כאילו היו אלו לוחות-הברית.

אנג'לה צועקת בחזרה את מילות הקסם, 'פרמיסו מדיקו'.

סוכן סמוי אטליו מרים שתי ידיים לאישור, באחת יש לו מאכלת ובשנייה יונק, הוא מנגב את הזיעה מהמצח עם גב כף היד וחוזר לפרוס.

ברצלונה הייתה פעם מקום טוב למצוא בו אהבה.

תמיד היו מיתרים בין הסמטאות הגותיות, תמיד גיטרה או נבל, צלילי אלו גם אלו נמהלו בריח הערמונים והים, התגלגלו באוויר כמו ריש וכישפו נערות ונשים כאחת. גם אם בכלל לא חיפשת אהבה, לעיתים קרובות מדי מצאת אותה, בדמות פגישה מקרית בחוף-הים בשקיעה, או על מדרגות הכנסייה בשעת לילה מאוחרת. וגם אם התאמצת בכל כוחך לברוח מפני האהבה, פספסת פנייה בדרך ותעית בין הסמטאות, העיר דאגה, בעדינות, להזיז קצת את בנייניה, רק כדי שהיא, האהבה, תוכל למצוא אותך.

כשאמה הצוענייה השאירה אותה על מדרגות הכנסייה בגיל חמש, אי-אז באמצע שנות השמונים, אף-אחד לא חשב שמישהו אי-פעם יאהב את אנג'לה. בבית-היתומים בוחרים ילדים עד גיל שנה, מקסימום שנתיים, ועם כל הכבוד לעיניים

הירוקות הזוהרות של אנג'לה, והחיוך שהאיר חדרים חשוכים, הסיכויים לא היו לטובתה.

במשך שלוש שנים היא התרוצצה ברחבי בית-היתומים כמו נסיכה בארמון. חיית-המחמד שלה, שקית ניילון לבנה בשם פיטה, באה איתה לכל מקום. אנג'לה הייתה מעיפה את פיטה באוויר, ובוהה בה צונחת באיטיות ריחופית, מוקסמת.

הילדה סובלת מהדחקה, קבעה העובדת הסוציאלית, ובאמת, ברוב המקרים היא הייתה צודקת. נטישה פלוס שמחה שווה הדחקה, זו הנוסחה היסודית של הדי-אס-אם. לא כתוב שם דבר על נשמות שיודעות, עוד טרם נולדו, שכולנו משפחה אחת גדולה.

הילד עם הסימן על המצח ביקר את אנג'לה בפעם הראשונה כשהייתה בת שמונה. בית-היתומים יצא לסיור ברחבה של הסגרדה פמיליה, והילד הציץ בין הלבנים שנערמו מתחת למנוף. אנג'לה נופפה אליו, והוא נבהל וקפץ אל ראש הצריח. היא הרגישה שהיא התגעגעה אליו עוד לפני שהם נפגשו, אבל לא ידעה איך לעלות לראש הצריח.

למחרת, נינו ופאקי הגיעו לבית-היתומים. הפועל שידיו מחוספסות וליבו רך, שהגיע מכפר קטן באנדלוסיה, יחד עם אשתו העקרה, שפגש בחוף בבדלונה כשבכלל ניסה להתחיל עם אחותה, התכוונו לבחור ילד עד גיל שנה, מקסימום שנתיים. אבל אז נינו ראה את אנג'לה משחקת עם השקית.

הם רשמו את הילדה לבית-הספר הקתולי הפרטי לבנות, קרוב לשיכון בו התגוררו. הנוסעים הקבועים באוטובוס כבר התרגלו לשוחח עם אנג'לה על חיות-מחמד מרחפות ועל נערים עם סימן במצח, ונינו ליטף את ראשה וחזר על אותו משפט: הבת שלי גרה בעננים. אנג'לה לא ממש הסתדרה עם הבנות בבית-הספר, אז בדרך הביתה היא הדביקה את הפרצוף לחלון האוטובוס, וחיפשה את הנער עם הסימן במצח.

הנזירות המליצו לאנג'לה ללכת למסלול האמנותי, כי המסלול המדעי לא התאים לה. היא לא סבלה את הנזירות; דווקא היא נרשמה למדעים, ודווקא סיימה בהצטיינות, גם באוניברסיטה. היא אפילו קיבלה משרה חלקית כעוזרת מחקר של פרופסור לסטטיסטיקה. כשהנתונים לא הסתדרו כמו שצריך, הפרופסור

לימד אותה איך להוסיף או לגרוע משתנים ולתקן את מקדם המתאם של פירסון.

אנג'לה שאלה, אבל אם אנחנו יכולים פשוט לפרש את הנתונים לפי מה שמתאים לנו, מה ההבדל בינינו לבין הנזירות, והפרופסור השיב, הו, אנג'ליקה, יש הבדל גדול, הנזירות, אנוסות להיצמד איכשהו לטקסט התנ"כי, עם המספרים, לעומת-זאת, אפשר לעשות כל מה שרק עולה על הדעת.

לכשלא מצאה אף בחור עם סימן על המצח, אנג'לה התחילה לצאת עם אחד חתיך מהמסלול; הוא היה הראשון והאחרון שידע למצוא את נקודת הג'י שלה. הם נפרדו לקראת סוף הלימודים, משהו על זה שאנג'לה דעתנית מדי בשבילו.

נינו ופאקי מסגרו את התמונה עם הכובע והגלימה והניחו מעל הטלוויזיה בסלון, בין הפורצלנים. אנג'לה אמרה להם שהיא רוצה לטוס לטייל באוסטרליה, ונינו אמר לה, בתי, את יכולה לעשות מה שתרצי, אחרי שתקני דירה, ובליבו הוסיף, ושתהיה פה בשכונה.

תועמלנית רפואית מוכשרת סוגרת את החודש עם ששת-אלפים יורו. נטו. בברוטו ישנן המסעדות, בתי-המלון, חשבון ההוצאות של ביגוד ונסיעות, גם לה וגם לרופא. לא כל בוגרת תואר במדעי-הטבע מתקבלת, צריך שילוב נכון של עור חלק ולשון חלקלקה. פעם באף-פעם מופיעה אחת תמימה כמו ילד בטיפת-חלב, מדברת על אוטובוסים וסגרדות ושקיות ניילון, ולמרות שהלשון שלה לא חלקלקה בכלל אתה מוכן לקנות ממנה אוויר.

איך שמנאל, הקטלוני הגוך, שהכרס שלו תמיד איימה לשלוח כפתורים אל העולם הבא, ראה את העיניים הירוקות שלה בתחילת הריאיון, הוא ידע שאנג'לה תוכל לשווק טיק-טק כתרופה לסרטן.

אבל יותר מהעיניים, היה זה החיוך.

אם העיניים יכלו למכור לרופאים טיק-טק, הרי החיוך הזה יכול למכור להם רעל עכברים.

סעודות מלכים, חופשות בטירות קטלוניות עתיקות, דירה עם מרפסת בסיטג'ז. לא רק שאנג'לה חיה כמו מלכה, עוד שנתיים

כאלה והיא מקבלת משכנתא ועפה מפה כמו חסידה. מנאל דאג להפנות כמה שיותר לקוחות לסוכנת המועדפת עליו, ואנג'לה טפחה לו על הכרס, 'גראסיאס גואפו.' 'ילדונת, החיך הזה לא עובד עליי, שום גראסיאס, עשרים יורו.'

בהזדמנות זו רק נציין, שבניגוד למנאל, אנג'לה לא העלתה על דעתה אפילו לרגע שעלול להיות דבר-מה פסול בלשון תרופות לרופאים, כשם שלא העלתה על דעתה ששקית ניילון היא איננה חיית-מחמד.

בימים אלו היו פחות אנשים באוטובוס, מה שהפחית את הסיכויים להיתקל בבחור עם סימן על המצח. היו יותר פקקים ויותר מכוניות, אבל אנג'לה לא אהבה לנהוג. היא אהבה את האוטובוס, ותמיד רחשה הרבה כבוד לנהג, שבעיניה היה קדוש מעונה.

אנחנו מתקרבים לסוף העשור הראשון של המילניום, הסגרדה פמיליה עומדת להיפתח למבקרים, נינו פורש לגמלאות למרות שעדיין יש לו רעמה של סייח, ואנג'לה מקיאה בפעם הראשונה. התחושה שאחרי הייתה כזו נעימה וזכה, מן טוהר פנימי אצילי, שמתלווה לגוף אוטונומי שאינו נסמך עוד על חסדי העולם לצורך כלכלתו. היא הקיאה את כל הלובסטרים, והאיברינקו, והסשימי, ונותרה רק היא, רק אנג'לה.

שיערה נשר והתדלדל, צלעותיה התבלטו, ברגע מסוים היא הביטה במראה ואמרה לעצמה, אנג'לה, זה או שאת מפסיקה עם זה או שאת מתה, והיא הפסיקה, כנראה משהו במבנה האישיותי (או חסד אלוהי). שנה של טיפול אינטנסיבי וחמש פעמים בשבוע תרגול מדיטטיבי של נשימות השלימו את התהליך, משהו במהלך המעגלי של הנשימה, פנימה, החוצה, פנימה, החוצה, ממש כמו עם האוכל, נגע לה בנקודה עמוקה.

המשכנתא כבר אושרה, ואנג'לה החליטה להקדיש את חייה כדי ללמד אנשים לנשום. היא סיפרה להוריה לפני שסיפרה למנאל, ונינו אמר, נו, רק הבת שלי יכולה לוותר על ששת אלפים יורו בחודש בשביל ללמד אנשים את הדבר היחיד שהם יודעים לעשות בעצמם.

מנאל לא בכה מאז שמארק גנב לו את הסנדוויץ' בגן חובה והוא לא התכוון לשבור את הרצף, אז הוא הסתפק בלומר:

'טוב שאת עוזבת, ילדונת. העבודה הזו לא טובה. היא עושה אותנו חולים.'

הוא לא אהב חיבוקים, בטח לא חיבוקי פרידה, אז אנג'לה רק טפחה לו על הכרס, ונינו ופאקי הסיעו אותה לשדה-התעופה.

היא חיפשה את עצמה במשך שנתיים ועשרים מדינות ומצאה לא מעט, ביוגה, בטבע, בנשימות, בטנטרה, אבל לא מצאה אף גבר עם סימן במצח. האמת, היא כבר הפסיקה לחפש. כשחזרה לברצלונה, האוטובוס שוב היו מלא באנשים, רק שכולם הסתכלו למטה. אי-אפשר היה לראות אם יש להם סימן במצח, ואף-אחד לא רצה לדבר איתה על חיות מחמד מרחפות, אפילו לא הילדים.

בדרך הביתה היא נזכרה שכבר שלושה ימים לא ראתה עץ. כלומר, ראתה, אבל לא באמת ראתה. הפלא ופלא, בדיוק יש עץ על-ידה. אנג'לה עצרה והסתכלה עליו קצת.

העסק שגשג. מסתבר שנינו לא העריך כראוי את הביקוש להדרכות נשימה בעולם של היום, ובתו מצאה את עצמה מסרבת ללקוחות. כמו כל אדם שחי את הייעוד שלו, אנג'לה לא עבדה אף-פעם ועבדה כל הזמן.

כשהממלה הכריחה את כולם להסתגר בבתים ולשים מסכות, אנג'לה הדפיסה לעצמה אישור רפואי ללכת בלי מסכה; מי כמוה יודע שהחתימה שלה לא פחות מהימנה מזו של הרופא. היא התבוננה מהצד כיצד תושבי ברצלונה, מגדול עד קטון, חוסמים לעצמם את דרכי הנשימה, בין מאונס בין מרצון, במסעדות, באוטובוס, ברחוב, כולם כולל כולם, ולא יכלה שלא לייחס לכל העניין משמעות סימבולית.

את יום-הולדת הארבעים שלה היא חגגה בגפה, למעט שני הורים בריאים ומפוחדים.

יותר מכל צמרר אותה הציות.

היא הגיעה עם הפטרוזיליה לקופה, וכבר קרעה שקית ניילון מהגלגל כשקולונל קופה ראשית רץ לעברה, 'סניורה, סניורה,'

הוא התנשף (בגילו, קשה לרוץ עם מסכה), 'דיברתי עם מנהלת הרשת, בלי חותמת אנחנו לא יכולים לקבל את האישור', וברגע הזה אנג'לה נשברה, היא זרקה את הפטרוזיליה על ראשו של הרובוט ורצה בסערה אל הערב הקריר.

האוטובוס לשוק בדיוק עצר ליד התחנה ואנג'לה פירשה זאת כסימן. בצעירותו, היה לנהג האוטובוס הקדוש, קרלוס, קסם ברגליים. כדי לעצור אותו הפלמים היו צריכים לבעוט לו בברך, וגם זה לא עזר, אמא קראה לו מסי קטן שלי, אבא קנה לו חולצות של ברצלונה, כשהכדור היה אצלו ברגל העולם היה הגיוני, הוא יבקיע בדקה התשעים בקמפ-נואו ויחלק חתימות למי שרק יבקש, הוא דהר לעבר השער וכל השכונה קראה לו מסי, מסי, מסי, מסי, מסי.

אבל הוא לא מסי.

הוא נהג אוטובוס.

ועכשיו אנג'לה דומעת בממלכה שלו, בלי מסכה, ואם זה לא מספיק, באותו הרגע בדיוק, היא בלעה את הרוק שהצטבר מהדמעות, הקדימה קנה לושט והחלה להשתעל.

הוד-אוטובוסתו הושיט אצבע לסנטר ואמר את המילה שאנג'לה שמעה הכי הרבה פעמים בחייה, 'מסקרייה, מסקרייה', היא לא נוהגת לעשות זאת, אבל בתנועה אינסטינקטיבית היא הצביעה לעצמה על הראש ואמרה, 'מוח, מוח', רק עכשיו היא שמה לב שהיא עדיין מחזיקה שקית גילון ביד, הוד-אוטובוסתו לא ירשה שידיברו אליו ככה בגבולות ממלכתו, הוא שילב ידיים ואמר שהוא לא נוסע עד שהיא יורדת, אנג'לה התייפחה, היא הרגישה שמקר ותק פנה נגדה, למעשה היא הרגישה ככה עם כל האנשים, וזה כאב כמו לידה, 'גם אתה, גם הקדושים', הנהג לא הבין מה הלוקיטה הזו רוצה ממנו, ליצני-החצר צעקו עליה מהעבר השני של הממלכה, מסקרייה, מסקרייה, היא הרגישה שהיא נופלת, אך לא נכנעה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, היא שמעה את אחד הנוסעים מתקרב אליה ואומר, 'דיסקולפה, יש כאן בעיה?', לא היו לה כוחות עוד להתווכח, וכשהיא הסתובבה היא ראתה אותו.

לא היה לו שום סימן על המצח.
הוא היה בלי מסכה.

איך שאני נכנס לבנק הוא מצמיד לי את האקדח לרקת. נואש, מקומט, רחב כמו המקררים שבנו סוחר על הגב במקום ללמוד לבגרות, ברוסיה הוא היה מדען-טילים, ותראו מה המדינה הזאת דוחקת אותו לעשות.

זה כבר קרה לי פעם אחת, לפני שמונה שנים, בריו-דה-ז'נרו. הבחור, כלומר הנער, ילד, הוא היה ילד, צועק עליך בפורטוגזית, כל מה שאתה רואה זה החור השחור בקצה של האקדח, הוא מנופף בו כמו רעשן, לך כבר אין דם בגוף אבל אצלו האדרנלין משתולל, ואתה יודע שמספיק שאיזה חלבון קופץ לו באצבע, וזהו, אין אוטובוס למורו-דה-סאו-פאולו, לא טיסה לקולומביה - חבל, שמעתי שבקרטחנה תמורת שורה אחת של קוק הן מוצצות כל הלילה - ועל הדרך אפשר גם לשכוח מכל החלומות שהיו אמורים להיחלם אחר-כך, והם עדיין בגדר תמונה עמומה, לימודים קריירה אישה ילדים, הם כולם נעלמים כמו גל ששוטף ארמונות חול בקופקבנה, כל החישובים שהם מנת-חלקם של המעטים בינינו שמתכננים היום את מה שיקרה מחר, הילד הזה לעומת-זאת חי תמיד בהווה, ואם נבין את הנצח לא כמשך זמן אינסופי אלא כאי-זמניות, הרי הילד כאן, למעשה, חי בנצח.

"עכשיו מביט כמה יש לך", אומר ולדימיר במבטא רוסי כבד, או בוריס, אמנם לא בדיוק בעברית, אבל לפחות לא בפורטוגזית. "רואה, לא מביט", אני אומר לו, "למה? מביט זה לא עם עיניים?" הוא שואל בתקיפות, מישה או גרישה, ואני מבין שנגעתי בנקודה רגישה, "עם עיניים, עם עיניים, כן, אבל המשמעות קצת שונה, איך להסביר..?" "משמעות? מה זאת משמעות?" איגור שואל. למה הוא חייב לכוון לרקת, למה לא לזרוע, גם בלי האקדח הזה הייתי עושה כל מה שתגיד לי, יא

מקרה. איך אני אסביר לך עכשיו מה זה משמעות, עשה לי טובה בוא נגמור עם זה כבר, הבן-אדם מחכה לי למטה, כוס-אמק, גם שבע-מאות חמישים שקל וגם הצאר פה מכוון אליי אקדח, אם לא הכדור ההוא בכתף הייתי עושה את זה בעצמי וכל זה לא היה קורה.

הוא מצביע לעבר הכספומט, את שפת האקדח כולם מבינים, כתוב להקיש את הקוד הסודי, אמנם בפורטוגזית, אבל גם את שפת הכספומט כולם מבינים. הפצלוח הזה מגיע לי לפופיק, בלי חתיכת הברזל הזו ביד שלו הייתי עושה ממנו אסאי. האצבע השנייה שלו, זו שלא מונחת על ההדק, לוחצת על עשרת-אלפים ריאל. המכונה מסרבת להעניק סכום כזה גבוה, הוא מתעצבן ומנחית עליה מכה עם הנשק.

היית מצפה שהילד הזה שאוחז באקדח, לעומתך שכל מה שיש לך לאחוז בו זו תפילה חסרת-מילים, ירגיש קשוח בזכות הכלי שברשותו, כמו גולנצ'יק עם תבור. אבל ספציפית הילד הזה, לא רק שהוא יודע שכריסטוס הצלוב תמיד מסתכל עליו ממרומי ההר, זו גם פעם ראשונה שלו, הוא מפוחד לפחות כמוד, בניגוד למקרה הרוסי, שמכוון אליי את האקדח עכשיו, בזמן הווה, קר-רוח כמו פוטין שפולש לחצי-האי קרים.

בתוך הפאבלה זה לא היה קורה. פרננדו הסביר לנו בסיום אתמול - הוא מדבר עברית רהוטה, ואומר משפטים כמו "תראה איזה יופי אחי הפאבלה דומה לעזה" - הסכנה נשקפת לתייר המשוטט בקופקבנה או באיפנמה, כאן בפאבלות יש קוד של כבוד. אלטמן והשאר לא רצו להצטרף לסיור, אז באתי לבד, והם הלכו לבית-זונות. באמת דומה לג'באליה, חשבתני, גם שם רואים את הים, רק שבג'באליה אסור לצלם ופה מותר. צילמתי שתי יונות מקננות בתוך סבך חוטי החשמל שמסתיר את השמיים, יונה מתה שוחה בנהר הפלסטיק והביוב שזורם בין הפחונים הרעועים, ילדים משחקים כדורגל וצוחקים, ואישה תולה את הכבסים לפי צבעי הקשת.

גן-עדן, בתוך גיהנום, בתוך גן-עדן.

לא בכל הפאבלה מותר לצלם, פרננדו הזהיר, באזורי הסחר החופשי, למשל, אסור, שם נולד ג'נוונו, שבכיסו יש עכשיו שמונת-אלפים ריאל, ומסמן לי להתפשט, למרות שמכנסיי

ספוגים בשתן. הוא מנמיך את האקדח קצת, ובפעם הראשונה אני מצליח להתפקס על הפנים השחורות שלו. הרוב מכוסה בבנדנה לבנה רקומה בוורד, ומעליה זוג עיניים ירוקות בוהקות. "אתה יכול לכוון ליד ולא לרקה?" אני שואל, והמקרר מנמיך את האקדח.

"איך קוראים לך?"

כל השנים הללו, תהיתי מה היה קורה לו הייתי מסוגל לשאול את ג'ווינו איך קוראים לו.

"נועם," הוא עונה בזמן שהוא מחכה שהמסך יציג את המספר, "נועם?" "כן, נועם, נועם, מה לא מבין," "מבין, פשוט זה לא שם.. אתה יודע.. טיפוס..". "כשאני לעלות ארצה אני לשנות שם, כמו בלשן דגול נועם חומסקי, פרופסור אמריטוס של אם. איי.טי., אחד ממוחות גדולים של ימים שלנו ופעיל זכויות אדם שהורים שלו יוצאים ברית-מועצות."

הטלפון שלי מצלצל, אפשר, אני מסמן לו, הוא מהנהן, "הלו, כן, התעכבתי בגלל.. אני באמצע משהו.. תכף מגיע," הבחור מנתק לי בעצבים, כוס-אמק, רק שלא יברח לי.

"ארבעים ושמונה," נועם אומר, ומצביע על המסך.

לא רציתי להדאיג אותם, אז אמרתי לאמא שכייסו אותי, תוך שעתיים היו לי עוד שלושים אלף ריאל בחשבון. אבא שלי רואה-חשבון בכיר בבנק-הפועלים, השלושים אלף ריאל האלו מזיזים לו את האחוז רוח שולי, בכל-זאת הונחיתי להגיש תלונה במשטרה, כדי שיהיה אפשר לתבוע את הביטוח, זה לא הכסף, זה עניין חינוכי.

לפני שאני שולח להם תמונות מהפאבלה עברתי עליהן כדי לסנן. את היונים על החשמל השארתי, את היונה המתה לא, גם לא את הזונות, פרננדו הסביר לנו על זנות באישור הבעלים, גם זה כמו בעזה, הכבסים הצבעוניים כן, ובין התמונות של הילדים שמשחקים כדורגל, אחד פצלוח קפץ וצהל בדיוק כשהבקיע גול, הוא תפס את תשומת-ליבי, אמנם עדיין לא ידעתי את שמו אז, אבל את העיניים הירוקות האלה אי-אפשר לפספס, זה היה ג'ווינו.

"איך ארבעים ושמונה?" אני מתעצבן, ולרגע שוכח את האקדח שמכוון לי לזרוע. בכל-זאת, אנחנו לא בברזיל, אלא בישראל, וכולנו פה אחים, "נראה לך שהייתי עומד פה ומדבר אתך אם היה לי ארבעים ושמונה?" נועם נדרך, "לא צועקת!" הוא נובח.

הטלפון שלי שוב מצלצל, הפעם אני לא מעז לענות לנועם, לא זה שמכוון אליי אקדח, נועם שמתקשר אליי, נועם הובלות, זה שמחכה עם המקרר מתחת לבית שלי כבר ארבעים דקות. יש לו עוד מקררים לסחוב, ולא רק מקררים, גם מכונות כביסה, שידות, ואיזה פסל אינדיאני משונה. הוא מחליט להרים את המקרר לבד ולהתחשבן איתי אחר-כך.

"מכונה אומרת שיש לך ארבעים ושמונה," נועם מתעקש, "אתה לא מבין שזה בלתי-אפשרי?" אני שואל אותו, "אתה לא אומרת לי מה אפשרי. נועם חומסקי אומר שדרך חכמה לשמור אנשים מצייתים זה להגביל ספקטרום של דעה מותרת אולם להסכים לעשות דיון קולח בתוך ספקטרום," הוא אומר, וחוזר לכוון לי את האקדח לרקה.

אם אבא שלי היה יודע מה עשיתי למחרת, הוא היה עושה ממני קובה חמוסטה, כי יש לנו מספיק בעיות משלנו ולא צריך לחפש עוד אצל הגויים. אז עוד האמנתי בצירופי-מקרים, היום אני כבר לא מאמין באמונות טפלות, בכל אופן הרגשתי שזה חזק ממני, שזה לא היה צירוף-מקרים עם השוד והתמונה, כלומר, שזה כן היה צירוף-מקרים, במובן שזה היה צירוף של מקרה אחד, שוד, ומקרה נוסף, תמונה, אבל שהוא לא היה אקראי, זה מה שניסיתי לומר, כלומר לכתוב, על-כל-פנים חזרתי לפאבלה.

עם פרננדו אף-אחד לא יכוון אליי אקדח, כשהסברתי לו למה אני רוצה לבוא שוב הוא גם לא גבה ממני תשלום על הסיור. אחרי שהעיף מבט אחד בתמונה הוא זיהה את ג'וויניו. לשלוח ילד ללימודים בברזיליה עולה עשרים אלף ריאל. לא כולם היו ששים לעזוב את הפאבלה, אבל מריה, אמא של ג'וויניו, לא תוותר על הזדמנות כזו. בזמן שהוא מדבר התחילו היריות.

ויטגנשטיין אמר שלשם יש משמעות רק בהקשר של טענה. ואכן, ללא הקשר מתאים, קשה מאוד לקבוע את משמעותו של הצירוף השמני. לדוגמא, האם כל עצם קשיח בצורת ר', עשוי

לוחש לי באוזן, תחזיק מעמד, עוד חודש אנחנו בקולומביה, שורה אחת של קוק והן מוצצות לך כל הלילה, עוד קצת אחי הנה המסוק מגיע.

"אל תדאג אחי," פרננדו מסביר לי בעוד הכדורים שורקים מעלינו ומחוררים את פחוני הפאבלה, "זה יריות בין שוטרים לבין כנופיות דוצ'ניו, תכף נגמר, לא לדאוג אחינו, בטוח איזה בוס לא שילם להם ת'שוחד בזמן, או אולי איזה תייר הלך ליתלונן על איזה שוד."

בדומה לאליגטור האמריקאי או ללובסטר המצוי, תוחלת החיים בפאבלה הינה ארבעים ושמונה שנים. תוחלת החיים של חלזונות, לשם השוואה, היא בין שנתיים לשלוש, בהנחה שלא דורכים עליהם. בניגוד לאמונה הרווחת, רוב זני הפרפרים, למשל נימפית החורשף, עשויים לחיות עד שנה שלמה; תוחלת החיים הקצרה ביותר בעולם הינה של הבריומאי, שחי פחות מעשרים וארבע שעות, ומכאן נגזר שמו. הישנון הגרילנדי, אחד ממני הכרישים היחידים החיים באזור הארקטי, חי למעלה ממאתיים ושבעים שנים.

מעשנים חיים בממוצע עשר שנים פחות מלא-מעשנים. תוחלת החיים של צמחוניים גבוהה בכשנים-עשר אחוזים מזו של אוכלי-בשר, וברוסיה, רבע מהגברים מתים לפני גיל 55, ככל הנראה בשל צריכה מופרזת של וודקה. בעזה חיים בערך עד גיל שישים, כמו פלמינגואים בשבי, שלא כמו פלמינגואים בטבע, שמשך חייהם נע בין שלושים לארבעים שנה בלבד. תוחלת החיים הממוצעת בישראל, נכון לשנת 2021, הינה שמונים ושתיים נקודה שמונה. יש הבדל משמעותי בין גברים ונשים, אך בקרב חולי קורונה, הממוצע זהה לזה של אנשים בריאים. לגבי העלייה הרוסית, כל הסיפור עדיין טרי בכדי לקבוע באופן חד-משמעי האם העניין עם הוודקה השתפר או החמיר, אבל כן חשוב לציין, שברמת-גן, מעוז העלייה העיראקית, תוחלת החיים הינה שמונים וארבע, ובבת-ים רק שמונים ואחת. בשתייהן הבניינים יותר יציבים מבעזה, אבל גם יותר יקרים, ורק בבת-ים רואים את הים.

אתם בטח רוצים לדעת אם מתתי בסוף או לא. השאלה הנידונה הינה תמיד מי מת, מתי מת, איך מת, כמה מת, איפה מת,

אף-אחד לא שואל למה הוא חי. שאלה היא איננה טענה, מכיוון שאין לה ערך-אמת, היא פשוט נמצאת שם, כמו חצץ. לכן, כדי לענות על השאלה הזו צריך לדעת מה המשמעות של המילה מוות, וכדי לדעת את זה צריך לדעת מה המשמעות של המילה חיים, וכדי לדעת את זה צריך לדעת מה המשמעות של המילה משמעות. ואם חשבתם שמילים זה עניין מורכב, עם משפטים זה עוד יותר מסתבך. קחו למשל את ההצהרה מספטמבר האחרון של נועם חומסקי, פרופסור אמריטוס באם. איי.טי., אנרכיסט ופעיל זכויות-אדם: "אנשים שאינם מחוסנים צריכים להיות מבודדים מהחברה." זהו פרדיקט מסדר ראשון, שייך לטיפוס 1 בהיררכיית חומסקי, וניתן להצרין אותו כך:

נועם הוא לא-מחוסן

כל מי שלא-מחוסן הוא מסוכן לחברה

כל מי שמסוכן לחברה צריך להיות מבודד ממנה

הצרנה לוגית מהפשוטות ביותר שיש, מהתבנית הגנרית:

א' הוא ב'

כל ב' הוא גם ג'

כל ג' הוא גם ד'

המסקנה הלוגית היחידה המתבקשת, אם להציב ערכים בטבלת-אמת, היא שא' הוא ד', ולכן נועם חייב להיות מבודד מהחברה, זאת בהנחה שלא נפל פגם באחת ההנחות או באחת ההגדרות. למשל, אם נועם הוא דווקא כן מחוסן, זה שומט את הקרקע מתחת למסקנה, או לחילופין, אם המילה מחוסן, מהשורש ח.ס.ג., אינה מוגדרת היטב, במובן שאינה הופכת את נושאה לחסין.

כעת, אם נגדיר את המילה "אקדח", כעצם ממנו נורה, חיש-מהר, דבר-מה המסוגל להרוג אדם אחר, הרי שגם הפה

הינו אקדח, והמילים קליעים, כמו למשל, מילותיה של קריינית חדשות, או מילותיו של נועם חומסקי בגנות המדינה היהודית, שנורו לעבר אוזנו של ילד פלסטיני, "מדינות הן מוסדות אלימים, הממשלה של כל ארץ מייצגת סוג מסוים של מבנה כוח פנימי, והיא בדרך כלל אלימה, מדינות הן אלימות במידה שבה יש להן עוצמה, להוציא את המדינה הפלסטינית כמובן," האם מילים אלו של נועם חומסקי, שמעולם לא נאלץ לכבוש אף-אחד, הוא גר באריונה, האם הן שלחצו על ההדק שחורר לי את הכתף, הפך את ההורים של אסי החובש לשכולים ושלח ילד פלסטיני להתבגר בכלא עופר, או איך מגדירים יהודי, למשל, זו גם שאלה, אחד שמתלונן על כל העולם ובמקביל פותח חשבון השקעות כדי לשלם כמה שפחות מיסים, אם כך אין יותר יהודי מנועם חומסקי, על-אף שאינו מבין את המשמעות של המילה אלוהים.

ואולי, כמו שאמר ויטגנשטיין, זה הרי ויטגנשטיין, זה בכל-הכל ויטגנשטיין, להאמין באלוהים משמעו לראות שלחיים יש משמעות, אולי זה עד כדי כך פשוט, במובן מסוים זו סתירה ובמובן אחר טאוטולוגיה, באופן אירוני, עצם השפה היא ההוכחה לאותו קיום, לא של אלוהים, של המשמעות, כמו שכולנו נולדים עם דקדוק אוניברסלי, כפי שציין נועם עוד בצעירותו, היום הוא כבר בן תשעים ושתיים אבל כבר אז היה לו פרצוף תחת, אפשר לומר שמעצם היותו של אוצר המילים סופי, אם להיות עקביים לפי הפוזיטיביזם הלוגי, כל ניסיון להגדיר מילה באמצעות מילים אחרות שומה עליו שיסתיים או בהגדרה מעגלית, או בהצבעה לעבר אובייקט כלשהו מלווה בנהימות, כמו שימפנזה, אם כך המשמעות מוכרחה להימצא שם אפריורי בתוך השפה, בקבלה כתבו את זה כבר לפני שלושת-אלפים שנה, דרגת מדבר זה נקרא, אבל נביאים, כמו שאומר נועם חומסקי, היו בסך-הכל אינטלקטואלים, מה שמוביל לאחת משתי מסקנות לוגיות, או שנועם חומסקי הוא נביא, או שישעיהו, שמעולם לא הבחין בין זאב לכבש, היה דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת הרווארד, קיימברידג', קולומביה, טורונטו, מקגיל, מקסיקו, שיקאגו, מדריד, אתונה, צ'ילה, בריסל, פירנצה, בולוניה, בואנוס-אירס, כלכותה, אופסלה וסנט אנדרוז.

כשמצאנו את ג'ווינו הוא שכב על העפר מחוץ לבקתה של אמו. הוא היה בן אחת-עשרה, מה שאומר שמריה הייתה בת עשרים ושבע, מה שאומר שהיא התעברה בגיל חמש-עשרה, מזרעו של התייר העשיר ממוסקבה, שאמנם השאיר לה טיפ יפה, אבל הדבר היחיד שהשאיר לג'ווינו היה זוג עיניים ירוקות בוהקות. הכדור נכנס לג'ווינו בדיוק דרך רקת ימין, ומריה כיסתה את פניו במטפחת הלבנה שרקמה בשבילו. לפי תחשיב של כחצי מיליון תושבים, הוא קיצר את תוחלת החיים בפאבלה בשלושים ושמונה דקות וחמישים ושלוש שניות.

כשהתקשרתי לשאול את פרננדו מה שלום מריה, הוא היה תחת עוצר שהטילו הכנופיות בפאבלה, כדי למנוע את התפשטות הקורונה. במקום בנדנות הם עטו מסכות.

מריה עובדת כאחות מיילדת בברזיליה כבר ארבע שנים, היא מצאה משרה ביום שסיימה לימודי סיעוד. יום אחד, כאשר לא אהיה מבודד מהחברה, אסע לבקר אותה. בימים אלו אני יכול לעבוד, מסיבות ברורות, אז הקדשתי זמן למחקר בלשני עצמאי בנושא שיבה טובה.

קשה מאוד להגדיר את המושג הזה, הוא תלוי הקשר ושייך לטיפוס 3 בהיררכיית חומסקי, ועל כן, בשל עמימותו של המושג, טובי הרופאים נאלצים להכריע מדי יום ביומו, האם סיבת המוות הייתה סרטן, או שיבה טובה, או קורונה, או סכרת, או שבץ, או כדור בראש, או אי-ספיקת ריאות, או אף-16, או כשל בכבד, או תת-תזונה, או דום לב, או אחר.

אף-על-פי-כן ישנם מקרים שאינם משתמעים לשתי פנים, למשל, נועם חומסקי, למרות שנותרו לו ארבע שנים כדי להגיע לתוחלת חיים כפולה מזו של הפאבלו הממוצע, אם יתפגר בגיל תשעים ושתיים, בין מוויורוס בין מחיסון, אף-אחד לא יעז לומר שהוא לא נפטר בשיבה טובה, ויפה שעה אחת קודם, אמנם השפה היא מולדת אך לקראת המוות מתחילים לדבר שטויות, ועל מה שעליו לא ניתן לדבר, אודותיו יש לשתוק.

חרא

מה הייתם עושים, לו הייתם קמים בבוקר, ומגלים שהעולם הפך לגוש אחד גדול של חרא?

אתם מתעוררים במיטה שעשויה מחרא. מצחצחים שיניים עם חרא, שותים חרא חם. יוצאים לרחוב דרך דלת מחרא, נכנסים לתוך חרא עם גלגלים מחרא. המדרכות מחרא, המכוניות מחרא, הבניינים מחרא. אנשים לובשים חרא ומורחים חרא על הפנים; חרא בחנויות הראווה.

קשה לדרוך. אתם רוצים לאטום את האף כדי להימלט מהצחנה, אבל אטבי-הכביסה עשויים מחרא.

אתם מגיעים למשרד חרא, מתיישבים על כיסא מחרא מול מחשב מחרא, ומקלידים חרא על מקלדת מחרא. אתם מוכרים חרא למישהו; בצד השני, מישהו קונה חרא.

בהפסקת הצהריים אתם ממהרים לאכול חרא, ואז מחרבנים, חרא. אתם מתיישבים על אסלה מחרא, ובודקים את המכשיר שלכם שעשוי מחרא. לוחצים על כפתור חום מרובע, והמילים בפנים הן חרא חרא חרא חרא. עוברים לשחק איזה משחק, שבו צריך להעביר חרא קופץ מצד אחד של חרא לצד השני של חרא. אתם מסיימים לחרבן; יש לכם חרא על הידיים, חרא על התחת. אתם מנסים לנגב את החרא, אבל נייר הטואלט עשוי מחרא.

חוזרים הביתה. בטלוויזיה יש פרק של 'החרא הבא'. כמה חראים מתחרים ביניהם מי החרא הכי חרא, וכמה חראים אחרים שופטים בתחרות. מבזק חרשות. חרא אחד נלחם נגד חרא שני, ואתם צריכים להחליט באיזה חרא לצדד.

לוחצים על שְׁלֵט שעשוי מחרא והולכים לבר חרא. רוצים לשמוע מוזיקה, אבל שומעים רק צלילים של חרא שמחורבן על חרא. מגישים לכם חרא ובתמורה אתם משלמים חרא. אם אתם מדברים עם אנשים אתם חייבים לדבר על חרא. אם החרא

עלה או ירד, ההתחראות הגלובלית, או כמה חרא יש למי.
הולכים לישון. חולמים על חרא.

בסופ"ש אתם בים. מלא חרא. המים הם חרא, החול מלא
בחרא. אתם רוצים לנקות, אבל בטח חושבים, לא הומצאה
מברשת אסלה גדולה מספיק. המציל צועק: חרא! חרא! חרא!
אנשים טובעים בחרא, והוא מציל אותם ומביא אותם בחזרה
לחרא מבטחים. אתם חוזרים הביתה, ומחר כשתקומו, יהיה
חרא. החרא יהיה שם.

אתם רוצים להתעלם מהחרא. רוצים להאמין שאין חרא, שזו
גלידה שוקולד. לצערכם יש גבול לכמה אפשר לחיות בתוך
חרא ולומר שזו גלידה שוקולד. אז מה הייתם עושים, אם כן?
ממשיכים ללבוש חרא, לייצר חרא, לקנות חרא, לדבר על
חרא, להאזין לחרא, לעטות חרא, לעשן חרא, לנשום חרא,
לאכול חרא, או סוף-סוף מחליטים להתאפס על העולם הזה
ולעשות קומפוסט?